[1987 ஏப்ரல் 8]

(முற்பகல் 11-30)

6. வரவு-செலவுத் திட்டம், 1987-88, வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.
கோரிக்கை எண் 17—கல்வி.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

"மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 5,96,83,55,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்."

திரு. எ.எஸ்.ஏ. ஆறுமுகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டு தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

"மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 5,96,83,55,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்".

திரு. சோ. மா. இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, திருச்சி மாவட்டத்தில், குறிப்பாக லால்குடி தொகுதியில் பழுதடைந்த நிலையில் உள்ள பள்ளிக் கட்டிடங்களை ஆய்வு செய்து நல்ல கட்டிடங்கள் பள்ளிகளுக்கு உருவாக்கித் தருதல் குறித்து விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

"மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 5,96,83,55,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்."

திரு. எஸ். என். இராமசாமி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சாத்தான் குளத்தில் ஓர் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி அமைக்க வேண்டியதன் அவசியம் குறித்து விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

"மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 5,96,83,55,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்."

திரு. கோ. வீரய்யன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆரம்பப் பள்ளி மற்றும் இதர கல்வி நிலையங்களிலும், நிரப்பப்படாத ஆசிரியர் பணி இடங்களை நிரப்பிட வேண்டிய அவசியம் குறித்து விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர் மானத்தை மொழிகிறேன்:

"மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 5,96,83,55,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்."

திரு. கி. வெங்கடாசலம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, திருச்சி மாவட்டம், லால்குடி, பூவாளூர், புள்ளம்பட்டி ஆகிய ஊர்களில் உள்ள மேல் நிலைப்பள்ளிகளுக்குக் கூடுதல் கட்டி டமும், புள்ளம்பாடி ஒன்றியத்தில் சிலுவைப்பட்டி, சரடமங்கலம், மால்வாய், எம். கண்ணனூர், ராமநாதபுரம், திரணிபாளையம் ஆகிய கிராமங்களிலும் லால்குடி ஒன்றியத்தில், அப்பாதுரை, மாந்துறை, பல்லாபுரம், கூகூர், வாளாடி ஆகிய ஊர்களில் ஆரம் பப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொடுத்தல் பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழி கிறேன்:

"மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 5,96,83,55,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்."

திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாட்டிலுள்ள அனைத்துக் கல்வி நிறுவனங் களின் பெயர்களில் உள்ள சாதிப் பெயர்களை உடனடியாக நீக்க நடவடிக்கை எடுப்பது குறித்து விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

"மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 5,96,83,55,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்."

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மானியக் கோரிக்கைகளும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவை முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப் பெறுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையாக ஏதாவது கூற விரும்பினால் கூறலாம்.

1987 ஏப்ரல் 8]

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்கீழ், "தமிழ் நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி" என்ற அறிக்கை * அவைமுன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றை நான் படித்ததாக எடுத்துக்கொண்டு குறிப்பேட்டில் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என வேண்டுகிறேன். மானியக் கோரிக்கைகளின் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய அரிய கருத்துக்களை அறிந்த பின் என் பதிலுரையை நான் அளிக்கின்றேன்.

திரு. டி. என். முருகானந்தம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலை தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்தின் மீது நான் சார்ந்திருக்கின்ற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்று விழைகிறேன். தற்காலத்திலே, குழந்தைகளைப் பள்ளிகளிலே சேர்ப்பது, படிக்க வைப்பது என்பது பெற்றோர்களுக்குப் பாரமாக இருந்து வரும் நிகழ்ச்சியாக இருக்கின்றது. Education is a liability to the parents என்ற நிலையில்தான் இன்றைய கல்வியானது நிலவிக் கொண்டு வருகிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் ஆர்ட்டிகிள் 41-லே கட்டாயப் படிப்பு என்று நாம் சொல்கிறோம். அதே நேரத்தில், மாணவர்கள் கல்வி பயில்கிறார்கள் என்றால் அது Costly affair ஆகத்தான் இருக்கிறது. பெற்றோர்களைச் சந்தித்து உரையாடுவதன் மூலமாக அவர்களுடைய மன நிலையை, உள்ளக் குமுறலைக் கண்டிப்பாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர்கள் நினைக்கின்ற தரமான பள்ளிகளில் குழந்தையைப் படிக்க வைப்பதற்கு ஏறத்தாழ 300 ரூபாயிலிருந்து 500 ரூபாய் வரையில் ஒவ்வொரு மாதமும் செலவாகிறது. அரசாங்கத்தில் பணிபுரிகின்ற ஒரு குமாஸ்தா ஒரு மாதத்திற்கு 300 ரூபாய் முதல் 500 ரூபாய் வரையில் எவ்வாறு செலவு செய்ய முடியும்? குழந்தைக்கு எப்படிக் கல்வியைக் கற்றுத் தர முடியும்? மக்கள் விரும்பும் கல்வியை, மக்கள் விரும்பும் பாடத் திட்டங்களை, மக்கள் விரும்பும் மொழிகளை, தரமான கல்வியை, பெற்றோர்கள் திருப்திப்படும் வகையிலே கல்வித் திட்டத்தை நீங்கள்

* 1052—1154-ம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப் பெற்றுள்ளன.

எப்பொழுது கொண்டு வரப் போகிறீர்கள்? எப்பொழுது அந்தக் குறை நீக்கப்படுகிறதோ அப்பொழுதுதான் ஒரு முழுமையான ஆட்சி நடைபெறுவதாக நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

'டீ சென்ட்ரலைசேஷன்' என்பது கல்வித் துறையில் தேவை என்று அரசு விரும்புகிறது. அதிலே எனக்கு எந்தவிதமான ஐயப்பாடும் இல்லை. நான் உண்மையிலேயே அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் அரசாங்கம் ஒருபுறம் 'டீ சென்ட்ரலைசேஷன்' என்று கூக்குரல் எழுப்பிக்கொண்டு, மறுபுறம் கல்வித் துறையை, ஏகபோக அதிகாரங்களோடு, தன்னுடைய ஆளுகைக்குள் இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறதே, அப்படியென்றால் இந்தக் கொள்கை ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் முரண்படவில்லையா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஒரு பள்ளி ஆசிரியரின் டிரான்ஸ்பர், ஒரு பள்ளி ஆசிரியருடைய அப்பாயின்மென்ட், இதைச் சென்னையில் இருக்கின்ற டைரக்டர்தான் செய்ய வேண்டுமா? டீ சென்ட்ரலைசேஷன் வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள். ஆனால் ஒரு சாதாரண பள்ளி ஆசிரியருடைய அப்பாயின்ட்மென்ட், அதோடு மட்டுமல்லாமல் மிகச் சாதாரணமான விஷயமாகக் கருதக்கூடிய ஒரு டிரான்ஸ்பரை சென்னையிலே இருக்கின்ற கல்வி இயக்குநர்தான் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள். இது எப்படி டீ சென்ட்ரலைசேஷன் ஆகும் என்று உங்களைக் கேட்கிறேன்.

ஒரு பள்ளியையோ, ஒரு கல்லூரியையோ ஒரு மாவட்டத்திலோ, வேறு இடத்திலோ துவங்க வேண்டுமென்று நீங்கள் நினைத்தால் முறையாக அசெஸ்மெண்ட் சர்வே செய்ய வேண்டும். அந்த அசெஸ்மென்ட் சர்வேயின் அடிப்படையில்தான் அங்கே இருக்கிற கல்லூரியோ, அங்கே இருக்கிற பள்ளிக்கூடமோ அமைய வேண்டுமென்று நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் திருப்பூரிலே, ஈரோட்டிலே பனியன் தொழில் அதிகமாக நடைபெறுகிறது. அந்த பனியன் தொழிலை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு அங்கே ஒரு கல்லூரி வருமானால் அந்தப் பகுதி மக்களுக்குப் பயன் அளிக்கக்கூடியதாக இருக்கும். அதை விட்டுவிட்டு ஒரு கவர்ன்மென்ட் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் தொடங்கப்பட்டு, அங்கே ஹிஸ்டரி சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு அது எந்த வகையில் பயன் அளிக்கும்? தமிழ்நாட்டில் நீங்கள் பாலிடெக்னிக் பள்ளிகளைத் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள்;

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. டி. என். முருகானந்தம்]

பொறியியல் கல்லூரிகள், மருத்துவக் கல்லூரிகளை எல்லாம் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள். அவை எல்லாம் இந்த அடிப்படையில் தொடங்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? யார், யாருக்குத் தேவையோ அவர்களுக்கு வழங்கப்பட, அவர்களுக்கு வேண்டிய இடங்களில் அந்தக் கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டு வருவது நியாயம்தானா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

இந்தியாவை வெள்ளையர்கள் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த போது 1909லே சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் கோகலே, இந்தியாவிலே விளைகின்ற உப்புக்கு நீங்கள் வரி போடக்கூடாது; வெள்ளையர்கள் உப்பு வரி போடக்கூடாது; உப்பு வரி போடக் கூடிய கட்டாயம் வருமானால் அந்த வரியின் மூலமாக வருகின்ற வருமானம் முழுவதும் கல்விக்கே பயன்படுத்தப்படும் என்ற வாக்குறுதியைத் தருவதாக இருந்தால் நாங்கள் உப்பு வரி கொடுக்கத் தயார் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்திலேயே கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து மாபெரும் கோரிக்கையான, வெள்ளையர்களால் விதிக்கப்பட்ட உப்பு வரி விதிப்பு எதிர்ப்பையே கைவிடவும் தயாராக இருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? It is one thing to tap the people to develop Education, but it is another thing if education is itself a tax on the parents. அதைப்போன்ற ஒரு நிலைமை இந்தக் காலத்திலே இப்போது நிலவி வருவதை நான் உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நான் குறிப்பிட விரும்புவது 'காப்டேஷன் பீஸ்'. இந்த ஜனநாயக விரோதக் கொள்கையை உடனடியாகத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்று அரசு விரும்புகிறது. அதை நான் பாராட்டுகிறேன். அண்மையிலே தனியார்கள் பல கல்லூரிகளை 'செல்ப் பைனான்ஸ்' என்ற போர்வையிலே தொடங்கி, அவர்கள் கொள்ளையடிக்கின்ற வாய்ப்பை நீங்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். இது எந்த வகையில் நியாயம்? அவர்கள் வசூல் செய்து கொள்ளையடிக்கின்ற செயல் தமிழ்நாட்டில் பெருகியிருக்கிறது. இது ஒரு 'டுயல் பாலிசி', இப்படி இரண்டு வகைக் கொள்கை இருக்கும்போது கண்டிப்பாக ஊழல் நடக்கும்; தவறு இருக்கும்; குழப்பம் இருக்கும்.

இப்போது கூட 'இரட்டைவால் குருவி' என்று ஒரு சினிமாப் படம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதை இங்கே இருக்கிற அங்கத்தினர்கள் பார்த்திருப்பார்கள். அந்தப் படத்தில் எத்தகைய

குழப்பத்தை விளக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது பார்த்தவர்களுக்குத் தெரியும். அதைப்போலத்தான் உங்களுடைய திட்டமும் இருக்கிறது. உங்களுடைய கொள்கை 'இரட்டைவால் குருவி' அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது என்பதை மிகுந்த வேதனையோடு சொல்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இருப்பது தமிழ்நாடு டெக்ஸ்புக் சொசைட்டி; தமிழ்நாடு பாட புத்தக நிறுவனம் இருக்கிறது. இது வரவேற்கத் தக்கது. அதனுடைய கடமைகளை அது செவ்வனே செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற, இந்தியாவிலே இருக்கிற மிகப்பெரும் எழுத்தாளர்கள் எழுதியவற்றைப் பாடமாக வைத்திருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் உலகம் முழுவதிலும் இருக்கக்கூடிய சிறந்த எழுத்தாளர்கள் எழுதியவற்றையும் பாடமாக வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி, வேர்ட்ஸ்வொர்த் போன்றவர்கள் எல்லாம் எழுதியவற்றைப் பாட புத்தகங்களில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அந்த அடிப்படையில் நாங்கள் எல்லாம் பெரிதும் மதிக்கக் கூடியவரும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு அரும்பாடுபட்டவருமான அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களுடைய வரலாற்றையும் பாடப் புத்தகங்களில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய புரட்சித் தலைவர், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றி எல்லாக் கூட்டங்களிலும் சொல்லி வருகிறார்கள். இந்தத் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை விளக்குகின்ற வகையில், தேசிய ஒருமைப்பாட்டை விளக்குகின்ற வகையில் அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை முதல் வகுப்பிலிருந்தே நீங்கள் பாடமாக வைக்க வேண்டும். அதன் மூலம் இந்த நாட்டில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும்; இதிலே எந்தவிதமான சங்கடமும் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்குத் தரமான கல்வியைக் கற்க மாணவர்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும் நிலைமை வர வர அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நல்ல எதிர்காலத்தை மனதிலே வைத்து அவர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு, அமெரிக்காவுக்கு, இங்கிலாந்துக்குச் செல்லுகின்ற நிலைமை இந்த ஆட்சியில் வந்திருக்கிறது. வட நாட்டுக்காரர்கள், வெளிநாடுகளுக்குச் செல்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் வியாபாரத்தை மனதிலே வைத்து, வியாபாரத்தைப் பெருக்கும் எண்ணத்தில் செல்கிறார்கள்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. டி. என். முருகானந்தம்]

(முற்பகல் 11-40)

அதாவது வியாபாரத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத் தோடு அவர்கள் செல்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந் தவர்கள் வெளிநாட்டுக்குப் போகிறார்கள் என்றால் தரமான கல்வி இங்கே கிடைக்கவில்லை என்பதால்தான் அவர்கள் வெளி நாட்டுக்கு ஓட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. புகழ் பெற்ற அரசியல் தலைவர்கள் எல்லாம் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று மருத்துவ சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் அங்கே சிகிச்சை அளிக்கும் டாக்டர்கள் இந்தியர்களாக வும், பெரும்பாலும் தமிழர்களாகவும்தான் இருக்கிறார்கள். நாம் இங்கிருந்து வெளிநாட்டுக்குச் சென்று சிகிச்சை பெறுகிறோம். ஆனால் அங்கே இருக்கிற டாக்டர்கள் தமிழர்களாக இருக்கிறார் கள். அப்படிப்பட்ட நல்ல திறமை வாய்ந்த டாக்டர்களை நாம் ஏன் தமிழகத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது? அப்படிப் பட்ட வசதிகளை, மருத்துவ பட்டப் படிப்புக் கல்வித் தகுதிகளை நாம் ஏன் இங்கேயே முயற்சி செய்து வழங்கக்கூடாது என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் மொழிக் கொள்கையை மாணவர்களிடத்தில் விட்டுவிட வேண்டும். எந்த அரசியல் கட்சியும் இந்த மொழியைத்தான் மாணவர்கள் கற்க வேண்டுமென்று சொல்கின்ற நிலையை எடுக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்திய அரசின் அடிப்படை உரிமை கூடச் சொல்கிறது. எனவே ஒரு மாணவன் தமிழ் படிக்க வேண்டுமென்றால் தமிழ் படிக்கட்டும்; ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டு மென்றால் ஆங்கிலம் படிக்கட்டும்; இந்தி படிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் இந்தி படித்துவிட்டுப் போகட்டும். நீங்கள் ஏன் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? எனவே இந்த மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் மாணவர் களுக்குப் பரிபூரணமான சுதந்திரத்தை நீங்கள் வழங்க வேண்டு மென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து பல்கலைக் கழகங்களை அதிகப்படுத்துவதால் எந்த விதமான பலனும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. Expansion of the University is no use, but expansion of the University education is more important— என்று நான் மெத்த பணிவோடு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். முன்பெல்லாம், அதாவது காங்கிரஸ்

[திரு. டி. என். முருகானந்தம்] [1987 ஏப்ரல் 8

கட்சி ஆண்டகாலத்தில் Director of Public Instruction என்ற ஒரு இயக்குநருக்குக் கீழே கல்வித்துறை இயங்கி வந்ததை நான் நினைவுகூர விரும்புகிறேன். தரமான கல்வியையும், முறையான நிர்வாகத்தையும் நடத்திக் காட்டி தமிழகத்திற்கு பெரும், புகழையும் முன்பிருந் தவர்கள் எல்லாம் தந்திருக்கிறார்கள் ஆனால் இப்போதிருக்கிற நிலைமையில் Public money for educational development and not for educational establishment என்றுதான் இருக்கிறது என்பதை உங்கள் மூலமாக நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல்கலைக் கழகத்தினுடைய கல்வித்தரம் நாளுக்கு நாள் குறைந்துகொண்டு வருகிறது. பல உதாரணங்களைச் சொல்ல முடியும்.

உதாரணமாக அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ள நிலைமையைச் சொல்கிறேன். பொறியியல் பட்ட மேற்படிப்புக் கான GATS என்று சொல்வார்கள். Graduates Aptitude Test Service. இது ஒரு அகில இந்திய டெஸ்ட். இதில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் இந்த ஆண்டு 10 சதவீதம் பேர்தான் தேர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்கள் அகில இந்திய ரீதியில். அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தில் இன்ஜினியரிங் படிப்பு படிப்பதற்கான மாணவர்களை நாம் தேர்வு செய்யும்போது 90 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான மதிப்பெண் பெற்ற மாணவர்களை, நன்றாகப் படிக்கக்கூடிய மாணவர்களைத்தான் அதாவது தகுதி வாய்ந்தவர் களைத்தான் தேர்ந்தெடுக்கிறோம். அவர்கள் பி.இ. படிக்கிறார்கள் ஆனால் எம்.இ. படிப்புக்கான கேட் எக்ஸாமினேஷனுக்கு போகும்போது தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 10 சதவீதம் பேர் கூட பாஸ் பண்ண முடியாத சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது. இது அரசுக்குத் தெரியுமா? அமைச்சர் அவர்கள் இந்த நிலையைப் போக்குவார்களா என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டும். இன்னும் 30 உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவருக்கு 10 நிமிஷம் கொடுத்தால் 6 மணிக்கு முடியும், 15 நிமிஷம் கொடுத்தால் நைட் 10 மணிக்கு முடியும். 20 நிமிஷம் கொடுத்தால் மிட் நைட்டில் தான் முடியும். எனவே சீக்கிரம் முடிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. டி. என். முருகானந்தம்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பொறியியல் கல்லூரியில் மாணவர்களைச் சேர்க்கிறார்கள். இதுகுறித்து மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களை நான் ஒன்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்னையில் இருக்கிற மாணவனுக்கு காரைக்குடியில் சீட் கொடுக்கிறார்கள். காரைக்குடியில் இருக்கிற மாணவனுக்கு சென்னையில் அட்மிஷன் கொடுக்கிறார்கள். எந்த அடிப்படையில் இவ்வாறு கொடுக்கிறார்கள்? இதிலே பெரிய ராக்கெட் அதாவது ஊழல் நடந்திருப்பதாக என்னிடத்தில பலர் புகார் செய்திருக்கிறார்கள். சென்னையைச் சேர்ந்த மாணவனுக்கு காரைக்குடியில் இருக்கிற இன்ஜினியரிங் காலேஜில் அட்மிஷன் கொடுக்கிறார்கள். மதுரையைச் சேர்ந்த மாணவனுக்கு கன்னியாகுமரியில் இடம் கொடுக்கிறார்கள். என்னுடைய தொகுதியான செஞ்சியைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவனுக்கு தஞ்சாவூரில் உள்ள கல்லூரியில் அட்மிஷன் வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது. வேறு கல்லூரியில் அனுமதி வழங்கி இருக்கலாம். இந்த நிலை எதற்காக வந்தது? இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளால் அரசாங்கத்திற்குக் கண்ணியக்குறைவு ஏற்படவில்லையா? ஏன் இதுபோன்ற நிலைமைகளை அதிகாரிகள் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று நான் கேட்கிறேன். ஆங்காங்கே உள்ள மாணவர்களுக்கு அந்தந்தப் பகுதிகளில் இருக்கின்ற இன்ஜினியரிங் கல்லூரிகளில் இடம் வழங்கி இருக்கலாம். அதைவிட்டுவிட்டு சென்னையிலும், மதுரையிலும் மற்ற இடங்களிலும் இவ்வாறு வழங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நிலைமை நியாயமானதுதானா? இதிலே மிகப்பெரிய ஊழல் நடந்திருக்கிறது. இதனை நான் மாண்புமிகு அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். வருகின்ற கல்வி ஆண்டிலாவது இதுபோன்ற நிலை ஏற்படக்கூடாது என்று நான் மெத்த பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தில் தொலை உணர்வு மையம் அதாவது Remote Sensing Centre என்று ஒன்று இருக்கிறது. குறிப்பாக பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியர்களாக, பேராசிரியர்களாகப் பணியாற்றவேண்டுமென்றால் பி.எச்.டி. படித்தவர்கள்தான் பணியாற்ற முடியும். ஆனால் இயக்குநராக ஒருவரைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர் பி.எச்.டி. படிக்கவில்லை. அந்தத் துறையைப் பற்றியும் அவருக்குத் தெரியாது. ஏன் இந்த நிலை? அவர் முறையாக

அந்தத் துறையைச் செயல்படுத்துவாரா? அந்தத் துறைக்கு நல்ல பெயரை அவர் வாங்கிக் கொடுக்க முடியுமா என்று நான் கேட்கிறேன். தமிழக அரசு கூட 1½ கோடி ரூபாய் மானியம் அளித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.

அடுத்தபடியாக பல நிலைகளில் இப்போது Private study என்று படிக்கிறார்கள். ஒரு மாணவன் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. எழுத வேண்டும் என்று சொன்னால் 16 வயது இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறீர்கள். வயதிற்கும் அறிவிற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று நான் கேட்கிறேன். எந்த மருத்துவராவது அப்படி சர்டிபிகேட் கொடுத்திருக்கிறார்களா? ஏன் வயதை வைத்து ஒரு மாணவனுடைய திறமையையும், அறிவையும் நீங்கள் எடை போடுகிறீர்கள். வெளிநாட்டில் அப்படிக் கிடையாது. உதாரணமாக இந்து, இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகைகளில் கூட ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு ஒரு செய்தி வெளியானது. இங்கிலாந்தில் ஒரு கணிதப் பேராசிரியருடைய மகள் 13 வயதில் பி.எச்.டி., வாங்கியிருப்பதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது. அங்கே 13 வயதிலே ஒரு பெண் பி.எச்.டி. வாங்குகிறாள். இங்கே 16 வயது நிரம்பினால்தான் ஒரு மாணவன் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. யே எழுத முடியும் என்று இருக்கிறது. 8-வது படிக்கின்ற ஒரு மாணவன் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. எழுத விரும்பினால், அதற்கான தகுதியும், அறிவும் அவனுக்கு இருந்தால், அனுமதி வழங்க வேண்டியது தானே இந்த அரசின் கடமை என்று நான் கேட்கிறேன். ஆகவே, இந்தக் கொள்கைகளை எல்லாம் மாற்றி அமைக்க வேண்டும். அறிவுக்கும் வயதிற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. ஆகவே அதை உடனடியாக மாற்றிச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக கரெஸ்பாண்டென்ட் எஜுகேஷன் என்றும், ஓப்பன் யூனிவர்சிட்டி என்றும் இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள், கரெஸ்பான்டென்ஸ் கோர்ஸிலே பி.யூ.சி. படித்து பி.ஏ. படிக்கின்ற முறையை வைத்திருக்கிறார்கள். ஓப்பன் யூனிவர்சிட்டியிலே நேரிடையாக பி.ஏ., எழுதுகிறார்கள். ஏன் அப்படி? ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருக்கிறது அல்லவா? அனைவருக்கும் ஒரே கேள்வி, ஒரு மாதிரியான பாடத் திட்டங்கள், பரீட்சைகள் என்று எழுதுகிறார்கள். ஒரே தேர்வு நிலையில் ஏன் இந்த நிலை இருக்கிறது?

அடுத்தபடியாக தமிழகத்திலே இருக்கிற மாணவ, மாணவியர் களுக்கு எப்படி காவல் துறையில் யூனிபாரம் இருக்கிறதோ, எப்படி ராணுவத்திலே யூனிபாரம் இருக்கிறதோ அந்த வகையில் தமிழ்நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான உடை இருக்க வேண்டும் என்பதை அமல் நடத்த வேண்டும். தனியார் பள்ளிகளையும் சேர்த்து ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும்; வேண்டுமானால் அந்தப் பள்ளிகளின் பெயர்களை அவர்கள் நெஞ்சில் குத்திக் கொள்ளட்டும். ஆனால் உடை ஒரே மாதிரியாக தமிழகம் பூராவும் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் பள்ளி மாணவர் களிடையே வேற்றுமை இருக்காது. பணக்கார வீட்டு பிள்ளைகள், ஏழை வீட்டுப் பிள்ளைகள் என்ற வேறுபாடு அவர்களுக்குள் இருக்காது. அந்த மாதிரி ஒரு நிலைமையை அரசு கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப் பெற்றது).

திரு. இரா. சண்முகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இந்தக் கல்வி மானியத்தை வரவேற்று பேசு வதற்கு வாய்ப்பு தந்தமைக்காக . . . (குறுக்கீடுகள், கூச்சல், குழப்பம்).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இப்படி ஒவ்வொரு வரும் நேரத்தை அதிகமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் எப்படி? நிறைய உறுப்பினர்கள் பேசவேண்டும். 10 நிமிடம் தந்தால் 6 மணி வரை போகும். 15 நிமிடம் தந்தால் 10 மணி வரைக்கும் போகும். 20 நிமிடம் தந்தால் விடியற்காலையில் 4 மணி வரைக்கும் போகும். எதிர்க்கட்சித் துணைத்தலைவர் அவர்கள் எவ்வளவு நேரம் எடுக்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள், எப்படி பிரித்துக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறார்கள் . . . (குறுக் கீடுகள், கூச்சல், குழப்பம்).

திரு. கு. ரமணி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியம் மற்ற எல்லாவற்றையும் விட பெரிய மானியம். மிகவும் முக்கியமான மானியம். இதற்கு ஒரு நாள் கூட கொடுத்திருக்கலாம். .

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அந்த பி.எ.சி., மீட்டிங்கிலேயே நீங்கள் சொல்லி இருக்கவேண்டும். இங்கே வந்து என்னிடம் கேட்பதில் பயன் இல்லை. ஒரு நாள்தான் என்று அங்கேயே முடிவு செய்தாகிவிட்டது.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு துணைத்தலைவர் அவர்களே, 2 நாள் வைத்தாலும், முதல் நாள் 3 மணி நேரம், மறுநாள் 3 மணி நேரம் என்று 6 மணி நேரம் தான். அதை இப்பொழுதே, 6 மணி நேரம் எடுத்துக்கொள்வோம். அவருக்கு நேரம் முடிந்து இரண்டு தடவை எச்சரிக்கை மணி அடித்தாகிவிட்டது. அப்படியும் கேட்கவில்லை என்றால் என்ன செய்வது? (குறுக்கீடுகள்) மாண்புமிகு ரகுமான்கான் அவர்கள் எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம் என்று சொல் லுகிறார்களா. . . . எதற்கும் ஒரு வரையறை இருக்க வேண்டாமா? 30 பேர்கள் பேச வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். (குறுக்கீடுகள்) நான் சொல்வது, ஒரு நாள் என்கிறபோது சட்டமன்றம் கூடுவது ஆறு அல்லது ஏழு மணி நேரம் தான் வருகிறது. இந்த மானியத்தை நாளைக்கு எடுத்துக் கொள்வோமென்றால் காலையில் கேள்வி நேரம் மற்றும் கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானங்கள் எடுத்துக்கொண்ட பிறகு மூன்று மணி நேரம்தான் கிடைக்கும். இன்றைக்கு வைத்துக் கொள்வதை இரவு பத்து மணி வரைக்கும் வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். (குறுக்கீடுகள்) ஒரே நாளில் தொடர்ந்து வைத்துக் கொள்ளலாமென்று சொல்லியாகி விட்டது. ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் 10 நிமிடமா, 15 நிமிடமா என்பதை நீங்களே வரையறுத்துச் சொல்லிவிடுங்கள். அப்படியில்லாமல், ஒவ்வொரு வரும் எழுந்து கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் துணைச் சபா நாயகர் என்ன செய்ய முடியும்? எதையும் ஒரு வரையறைக்குள் கொண்டு வரவேண்டும் அல்லவா? ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் எழுந்து கட்டளையிட்டால் என்ன செய்ய முடியும்?

(முற்பகல் 11-50)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சண்முகம் அவர்கள் பேசுவார். மற்ற உறுப்பினர்கள் உட்காருங்கள்.

திரு. இரா. சண்முகம் : துணைத்தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய தமிழகத்தின் வருவாய்க் கணக்கில் கல்வித் துறைக் காக 597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதை நான் மனமாரப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த 597 கோடி ரூபாயில் 484 கோடி ரூபாயை பள்ளிக் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பதை மீண்டும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆரம்பக்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. இரா. சண்முகம்]

கல்விக்காக இவ்வளவு பெரிய தொகை ஒதுக்கி இருப்பதிலிருந்து கிராமப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மக்களுக்கு கல்வியறிவை நல்ல முறையில் கொடுக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அந்தவகையில் ஆரம்பக் கல்வியை நல்ல முறையில் கொடுப்பதற்காக தன்னிறைவுத் திட்டத்தின் மூலம் பள்ளிக் கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசிரியர்கள் என்னென்ன கோரிக்கைகளை நான்காவது ஊதியக் குழுவிலே கேட்டார்களோ அவற்றில் பெரும்பாலான கோரிக்கைகளை அரசு ஏற்று, அந்தப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு வழங்குவதால் கிராமப் பகுதிகளில் இருக்கிற குழந்தைகளுக்கு நல்ல கல்வியைக் கொடுக்கும் வாய்ப்பை உருவாக்க முடியுமென்ற எண்ணத்தோடு அவர்களுடைய கோரிக்கைகளில் பெரும்பாலானவற்றை அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

"பள்ளிக்கூடங்களில் தரமான கல்வியைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்றால்—இப்போது பள்ளிகளுக்கு வரும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஆண்டிற்காண்டு அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. இதற்கு முன்னாலேயெல்லாம் இப்படி மாணவர்கள் அதிகமாக வராத நிலையிருந்த போது, வகுப்புகளில் 30, 40 அல்லது 25 என்ற எண்ணிக்கையில் தான் மாணவர்கள் இருப்பார்கள். கிராமப் பகுதிகளில் இருக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள், பாமர மக்களின் குழந்தைகள் கல்வி அறிவை எல்லாவகையிலும் பெறவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில், குழந்தைகள் பள்ளிக்கு ஏன் வராமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை நன்கு ஆராய்ந்ததற்குப் பிறகு, குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவு இல்லாத காரணத்தால், அவர்களுக்கு சட்டை, சீருடை இல்லாத காரணத்தால், பாடப் புத்தகங்களை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு முடியாத காரணத்தால் அந்த நிலை இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்ததற்குப் பிறகு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இலவச சத்துணவுத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இலவச சீருடைகளைக் கொடுத்தார்கள். இலவசமாக பாடப் புத்தகங்களை அளித்தார்கள். இப்போது காலணிகளையும் அளித்து இருக்கிறார்கள். இப்படி பல கோடி ரூபாய்களை செலவு செய்து சலுகை அளித்த பிறகு அங்கேயிருக்கிற

பாமர மக்களின் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் சென்று கல்வி கற்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை அதிகமாகக் கொண்டிருப்பதால் 60, 70, 80 என்று ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால் கிராமப் பகுதிகளில் இருக்கிற குழந்தைகள் நடுவர் ஆட்சியில் 1989 ஆம் ஆண்டு புதிய கல்விக் கொள்கையின் அடிப் படையில் ஒன்று முதல் 11 வயதுடைய குழந்தைகள் 100 விழுக் காட்டை பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதேபோல 11 வயது முதல் 14 வயது வரையிலுள்ள குழந்தைகள் 75 விழுக்காட்டை பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டுமென்று திட்டம் தீட்டியிருக்கிறார்கள். தமிழக அரசு, 1986-87 ஆம் ஆண்டிலேயே 1 முதல் 11 வயது உடைய குழந்தைகள் 100 விழுக்காடு அளவிற்கு அதிலே சேர்க்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். 11 வயது முதல் 14 வயது வரை உள்ள மாணவர்கள் 79.69 விழுக்காடு என்ற அளவிற்குச் சேர்க்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். இந்த நடுவர் ஆட்சி சொல்லிய அந்தக் கணக்கைவிட, மாணவர்களை அதிகமாகச் சேர்க்கக்கூடிய வாய்ப்பை தமிழக அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதற்கு இடையிலே, குழந்தைகளுக்கு அடிப்படையில் ஆரம்பக் கல்வியைத் தரமாகக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படித் தரமாக கற்றுக் கொடுப்பதற்காக, ஒரு வகுப்பிலே நிச்சயமாக 40 மாணவர்களுக்கு மேல் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிக் கூடுதலான மாணவர்கள் இருப்பார் களானால், கூடுதல் ஆசிரியர்களைப் போடவேண்டும். இதை மனதில் கொண்டுதான் தமிழக அரசு இப்போது 500 இடைநிலை ஆசிரியர்களை கூடுதலாக நியமனம் செய்வதற்காக உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் அரசு ஏற்படுத் தியதற்குப் பின்னால், நிர்வாகத்திலே சில இடங்களில் சரியான வருகை இல்லாத காரணத்தால், இத்தனை கோடிகள் செலவு செய்தாலும் தரமான கல்வி இல்லை என்ற குறை மக்களிடத்திலே இருக்கிறது என்பதை நாம் ஒத்துக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

தனியார் பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் நமது அரசு கொடுக்கும் ஊதியத்தைக் கோர முடியாத நிலை இருக்கிறது. ஆனால் ஆசிரியர்கள் அங்கே தரமாக, முழுமை யான அளவில் பணியாற்றுகிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகளுக்கு

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. இரா. சண்முகம்]

கலவயை எநத வகையிலே எல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமோ, அநத வகையிலே எல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் அரசுக் கல்வி நிலையங்களில் உள்ள ஆசிரியாகள் அரசு அறிவித்த சம்பளத்தை முழுமையாகப் பெறறுக்கொண்டும், முழுமையான கல்வியை குழந்தைகளுக்கு கறறுககொடுக்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் இநத நேரத்திலே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதனால் தான தனியார் பள்ளிக்கூடங்களிலே மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு எவ்வளவு டொனேசன் கொடுத்தாகிலும், அங்கே சேர்ப்பதற்கு வசதி படைத்தவர்கள் எல்லாம் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை கிராமப் பகுதியிலே போய்த் தொடங்குவதற்கான அடிப்படைக் காரணமே, வசதி குறைந்த மக்கள் பெற்றெடுத்த குழந்தைகள் முறையாக அந்தக் கல்வியைப் பயிலவேண்டும், அப்படி பெற்றக் கல்வியின் மூலமாக வருங்காலத்திலே அவர்கள் தாமுள்ள வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான், கிராமப் பகுதியிலே ஆரம்பப் பாடசாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கான வாய்ப்பை இந்த அரசாங்கம் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறது. எனவே இப்படிப்பட்ட குறைகளை நாம் களைய வேண்டும் என்று சொன்னால், அங்கே பள்ளிகளை ஆய்வு செய்கிற மேற்பார்வையாளர்களாக இருக்கிற டி.ஐ.-க்கள், பள்ளித் துணை ஆய்வாளர்கள் எல்லாம் முறையாக அந்த ஆய்வு வேலையை மேற்கொள்ளவில்லை என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் சத்துணவுக் கூடங்களை ஆய்வு செய்வதற்கு அக்கறை காட்டுவதைப் போன்று, பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கிற மாணவர்களுக்கு, ஓர் ஆண்டுக் காலத்தில் எப்படி அந்த ஆசிரியர்கள் கல்வியைப் பெற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள் என்று சோதனை செய்கிற நிலையில் அவர்களுக்கு அக்கறையில்லை என்று நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப் பட்டு இருக்கிறேன். அந்த வகையிலே டி.ஐ. க்கள் எல்லாம் 3 ஆண்டுக்காலம் அல்லது 2 ஆண்டுக்காலம் பள்ளித் துணை ஆய்வாளராக பணியாற்றிய பின் மீண்டும் அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்திலே போய்ப் பணியாற்றுகிற நிலைமையை அரசு உருவாக்கித்தர வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதோ ஒரு காலத்திலே பள்ளித் துணை ஆய்வாளராக ஆகிவிட்டவர்கள், எப்படியாகிலும், பள்ளித் துணை ஆய்வாளராகவே நீண்டகாலத்திற்கு பணியாற்றிவிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம்

அவர்களுக்கு மேலோங்கி நிற்பதை இந்த அரசு தடை செய்ய வேண்டும். அவர்கள் முறையாக எந்த ஒரு நடவடிக்கையையும் செய்யாமல் இருக்கிற அவல நிலைமையைப் போக்கவேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல், ஏ.இ.ஓ.க்கள்—உதவிக் கல்வி அலுவலர்கள் என்று ஒரு போஸ்டை நாம் போட்டிருக்கிறோம். இந்த உதவிக் கல்வி அலுவலர்களுக்கு என்ன வேலை என்று சொன்னால், ஒரு அப்பர் டிவிசன் கிளார்க்கைப் போல, அந்த அலுவலகத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டு, எப்போதும் பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அலுவலகத்திலே போய் நிர்வாகம் செய்வதற்காக இந்த ஏ.இ.ஓ. போஸ்டுகளை நாம் போட்டிருக்கிறோமா, அல்லது துணை ஆய்வாளர்கள் ஆய்வு செய்கிற இடங்கள் என்று இல்லாமல், மற்ற இடங்களில் அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பள்ளிக் கூடங்களை அவசியம் ஆய்வு செய்யவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு பரிந்துரை செய்திருக்கிறோமா என்று தெரியவில்லை. ஏ.இ.ஓ.-க்கள் அலுவலகத்திலே உட்கார்ந்திருந்தாலும் கூட, அந்த ஏ.இ.ஓ.-க்கள் இடத்திலே எழுத்தர்களாக இருப்பவர்கள் ஒன்றும் தெரியாதவர்களாக அங்கே இருக்கிறார்கள். அந்த அலுவலகத்தில் மாதாமாதம் சம்பளம் வாங்கவேண்டும் என்று சொன்னாலும், அல்லது அவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை சம்பளத்தைக் கூட்டிக்கொடுக்கும் பணியைச் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னாலும், அல்லது பி.எப். பிலிருந்து லோன் போடவேண்டும் என்று சொன்னாலும், ஆசிரியர்கள் தான் இன்றைக்கு அந்த ஏ.இ.ஓ.-க்களுடைய அலுவலகத்திலே போய்ப் பணியாற்ற வேண்டும். எனக்கு பி.எப்.பிலிருந்து லோன் வேண்டும் என்றால், அந்த ஆசிரியரைப் போய்ப் பாருங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் ஆண்டு முழுவதும் அந்த ஏ.இ.ஓ. அலுவலகத்திலே போய்ப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை நிச்சயமாகத் தடை செய்து, முறையாக எழுத்தர் பணியை முழுவதுமாகத் தெரிந்தவர்கள் இடத்திலே அந்தப் பணியைக் கொடுத்து, நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏ.இ.ஓ.-க்கள் அவசியம் ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திலேயும் இருக்கிற பள்ளிகளில்—மொத்தம் இவ்வளவு பள்ளிக் கூடங்கள் இருக்கிறது என்றால்,—குறைந்தது இத்தனை பள்ளிக்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. இரா. சண்முகம்]

(நண்பகல் 12-00)

கூடங்களைக் கண்டிப்பாக ஆய்வு செய்யவேண்டும் என்ற உத்தரவை அரசு பிறப்பிக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடுமட்டுமல்லாமல், டி.ஈ.ஓ. அலுவலகத்திலிருந்து, டி.ஈ.ஓ. ஆண்டுக்கு ஒருமுறை உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குச் சென்று ஆய்வுசெய்ய வேண்டுமென்று இருந்தாலும் அவர்கள் முறையாக ஆய்வு செய்வதற்கான வாய்ப்பைப் பெறாமல் பல பள்ளிக்கூடங்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆய்வு செய்யப்படாமலேயே நின்று விடுவதை, நிச்சயமாக நாம் தடை செய்யவேண்டும். எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஆய்வு நடத்தியாக வேண்டும். அந்த வகையிலே, உயர்நிலைப் பள்ளிகளின் ஆய்வு அதிகமாக இருந்தாலும்கூட, டி.ஈ.ஓ. அலுவலகங்கள் அந்த ஆண்டுக்கு முன்னாலேயே எந்தெந்தப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறதோ அந்தந்தப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஆய்வு செய்வதற்கான அறிவிப்பை ஆண்டின் துவக்கத்திலேயே அனுப்பி விடவேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்திலே இங்கே சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல், உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு கட்டிட வசதி இல்லை. ஆரம்பப் பாடசாலைகளுக்கு பள்ளிக்கட்டிட வசதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு கட்டிட வசதி என்பதே இல்லை. உயர்நிலைப்பள்ளிகளுக்கு கட்டிட வசதி இல்லாத காரணத்தால், தன்னிறைவு என்று கொண்டு வந்து, எப்படி கிராமங்களுக்குத் தண்ணீரை 3, 5 கட்டங்களாகப் பிரித்து எவ்வாறு நிவர்த்தி செய்யப்படுகிறதோ அதைப்போல உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு அவசியமாக கட்டிடங்களைக் கட்டித் தர வேண்டும். கட்டிடங்களைக் கட்டித் தந்தால்தான் மாணவர்கள் உள்ளே உட்கார்ந்து கல்வி கற்கின்ற சூழ்நிலை ஏற்படும். அப்போதுதான் ஆசிரியர்களும் பாடங்களை சிறப்பாகச் சொல்லித் தருவதற்கான ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கும். அந்த வகையிலே கட்டிடங்களைக் கட்டித் தர வேண்டும். மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் கட்டிடங்கள் இல்லை. ஆய்வுக்கூடங்களை மட்டும் கட்டிக் கொடுக்கிறோம். அந்த ஆய்வுக்கூடங்களுக்குப் பதிலாக பள்ளிக் கட்டிடங்களை அவசியம் கட்டிக் தரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்ள கடமைப்பட்

[திரு. இரா. சண்முகம்] [1987 ஏப்ரல் 8

டிருக்கிறேன். முதியோர் கல்வி, முறை சாராக் கல்வி என்றும் ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாக பி.ஏ., பி.எட்., படித்தவர்களை அங்கே மேற்பார்வையாளர்களாக நியமனம் செய்திருக்கிறோம். அவர் களுக்கு நாம் என்ன சம்பளம் கொடுக்கிறோம் என்று சொன் னால் 600 பிளஸ் 75 என்று கன்சாலிடேட்டட் பே-யாக கொடுக்கி றோம். அவர்கள் முறையாகக் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு, பி.எட். படித்துவிட்டு வந்தவர்கள். எட்டு ஆண்டுக் காலமாக அந்தப் பணியைச் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் இல்லை. அவர்கள் இதிலே வேலைவாய்ப்பைப் பெற்றவுடனேயே வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திலே உள்ள அவர் களுடைய பதிவு எண்ணையும் நீக்கிவிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அங்கேயும் வேலை கொடுக்க முடியாத ஒரு அவல நிலை. இந்த இடத்திலேயும் பி.எட் படித்து, முறையாகப் படித்த கல்விக்கு, அவர்களுக்குத் தேர்வு நிலை கிடைக்காத நிலை இருக்கிறது. ஆகவே இவர்களுக்கும் மற்ற பி.எட். படித்த ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கிற அடிப்படைச் சம்பளத்தைக் கொடுத்து, ஏ.ஈ.ஓ., டி.ஈ.ஓ. போன்றவர்களை பணி மாற்றம் செய்வதுபோல இவர் களையும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குப் போட்டுவிட்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களையும், முதியோர், வயது வந்தோர், முறைசாராக் கல்விகளில் போடுவதற்கான வாய்ப்பை நிச்சயம் உருவாக்கித் தரவேண்டுமென்று இந்த நேரத் திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு மட்டுமல்லாமல், என்னுடைய தொகுதியில் உயர் நிலைப் பள்ளிகள் இல்லாமல் பல இடங்கள் இருக்கின்றன. எப்போது அந்தப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ அந்த நிலை யிலே இருந்தும்கூட, இதுநாள் வரையிலும் அவைகளுக்கு துணைக் கட்டிடங்களோ, அல்லது கட்டிடங்களோ இல்லாமல் இருக்கிற பள்ளிகள், கொப்பூர், மணவாளநகர், ஆற்காடுகுப்பம், பேரம்பாக்கம் போன்ற இடங்களில் இருக்கின்றன. திருத்தணி பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி, திருத்தணி ஆண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி இவைகளுக்கும் கட்டிட வசதியில்லை. இவைகளுக்குக் கட்டிட வசதி ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, அதுமட்டுமல்லாமல், இன்னொன்றையும் இங்கே குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களை பணிமாற்றம் செய்வதிலே சற்று

கவனமாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் மெத்தப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே பணியாற்று கின்ற ஆசிரியர்கள் பாடங்களை நடத்திவிட்டு, 6 மாதங்களுக்குப் பின்னாலே அந்த ஆசிரியர் ரெக்கொஸ்ட் கேட்கிறார் என்ற கார ணத்தினாலே, சென்னைக்கு அருகாமையிலே கேட்கிறார் என்ற காரணத்திற்காக அவரை அங்கேயிருந்து பணி மாற்றம் செய்து விடுகிறார்கள். பணிமாற்றம் செய்வதற்கு முன்னாலே அந்த இடத்திலே ஒரு ஆசிரியரைப் போட்டுவிட்டுச் செய்தால் பரவா யில்லை; அப்படி இல்லாமல் ஆசிரியரை பணிமாற்றம் செய்து விட்டு, அந்த இடத்தை வேகண்டாக, காலி இடமாக வைத்து விட்டால் பிளஸ் 2 படிக்கும் மாணவர்கள் தேர்வு எப்படி எழுது வார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இங்கே ஜாயிண்ட் டைரக்டர்களாக இருப்பவர்கள் இதுபோன்று ஆயிரக் கணக்கான மாற்றங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். நானேகூட பலமுறை நேரடியாகச் சென்று கேட்டேன் வேறு ஒருவரை அந்த இடத்திலே நீங்கள் போட்டுவிட்டு மாற்றம் செய்யவேண்டு மென்று. நாங்கள் கேட்கும்போது சொல்கிறார்கள், ஆண்டுக் கடைசியிலே மாறுதல் செய்யமாட்டோம் என்று. ஆனால் அவர் களாகப் போடுகிறபோது அந்தச் சட்டம் எங்கே போய்விடுகிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே, அவர்களை மாற்றுகிறபோது வேறு ஆசிரியர்களை அந்தந்த இடங்களிலே போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆண்டு முதலிலே இம்மாதிரியான மாற்றங்களை அனுமதிக்கலாம். ஆண்டு இறுதி யிலே தயவுசெய்து இந்த மாதிரியான மாறுதல்களை அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கடைசியாக, டி.ஈ.ஓ. அலுவலகங்களைப்பற்றி ஒருசில வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். செங்கை மாவட்டத்திலே 4 டி.ஈ.ஓ. அலுவலகங்கள் இருக்கின்றன. அதிலே இரண்டிலே தொலைபேசி வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். செங்கல்பட் டிலே இருப்பதற்கும், திருவள்ளூரிலே இருப்பதற்கும் தொலை பேசி வசதி இல்லை. என்ன காரணத்திற்காக இப்படி ஒரு மாறு பாடு? டி.ஈ.ஓ. அலுவலகத்தில் சிலருக்குக் கொடுப்பதும், சில ருக்கு இல்லாமல் இருப்பதற்கும் காரணம் என்ன என்பதை நான் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கடைசியாக, கடலூர் கல்வி மாவட்டம் பெரியதாக இருக்கிற காரணத்தால், அருமைச் சகோதரர் அவர்கள் இங்கே சொன்னார்கள். அந்த மாவட்டத்தை இரண்டாகப் பிரித்து டி.ஈ.ஓ. அலுவலகம் ஒன்றைக் கல்லூர் கல்வி மாவட்டத்திற்கு என்று சிதம்பரத்தில் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது).

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1987-88 ஆம் ஆண்டுக்கு இந்தக் கல்வி மானியத்திற்கு 587 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இது மொத்த பட்ஜெட் தொகையில் 21 சதவீதம் என்று பெருமைப்பட சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இங்கே ஆதாரத்தோடு சொல்லுவது என்று சொன்னால் இங்கே பல்வேறு பள்ளிகள் மரத்தடியின் நிழலில் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கிறது. வெளியிடத்தில், ஓப்பன் ஸ்பேசில் நடைபெற்றுக்கொண்டு இருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால் சேர் இல்லை, பெஞ்சு இல்லை, இது போன்ற அடிப்படை வசதிகள் இல்லை என்று சொல்லி ஆடிட்டர் ரிப்போர்ட் பக்கம் 44-ல் விரிவாக Lack of essential facilities என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நான் கேட்க விரும்புவது எல்லாம் இவ்வளவு தொகை ஒதுக்கிய பிறகு கூட இந்த Lack of essential facilities என்று ஒவ்வொரு மாவட்ட ரீதியாக அவர்கள் சோதனை செய்து புள்ளிவிவரத்தைக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அப்படியானால் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தத் தொகை பயன்படுத்தப்படுகின்றதா அல்லது ஒதுக்கப்பட்ட தொகை * * என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அதுபோலவே இப்போது கல்வி பொதுப் பட்டியலில் இருக்கிறது. பொதுப் பட்டியலில் இருக்கிறது என்றால் அதை மத்திய அரசு அவர்களுடைய கையில் வைத்துக்கொண்டு இந்தியைத் திணிப்பதற்கு

** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

1987 ஏப்ரல் 8]

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரகுமான்கான் அவர்கள் பேசுகிறபோது ஒதுக்கப்படுகிற தொகை * * அல்லது அது என்ன ஆயிற்று என்று கேட்கிறார். இரு பொருள்படும்படி சொல்கிறார். ஆதாரம் இன்றி சொல்லுவது அவைக் குறிப்பில் இருக்க வேண்டாம். இறுதியில் நான் பதில் சொல்லும்போது விளக்கமாகப் பதில் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அந்த * * என்ற வார்த்தையை நீக்கும்படி உத்தரவிடுகிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, வெள்ளைக்காரன் இந்த நாட்டை ஆண்ட போது கூட கல்வி மாகாணப் பட்டியலில் இருந்தது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மாநில சுயாட்சிக்காக கடைசிவரையில் இருந்து அதை மரண சாசனமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். இந்த அரசு மாநில சுயாட்சியில் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று சொல்கிறது. ஆகவே கல்வி பொதுப் பட்டியலில் இருந்து மாநில பட்டியலுக்கு வரவேண்டும். ஏன் என்று கேட்டால் கல்வி பொதுப் பட்டியலில் இருப்பதால் இந்தி போன்ற காரியங்களைத் திணிப்பதற்கு அதை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இன்னும் ஒன்றை நான் சொல்வேன், நம்முடைய மத்திய அரசு மாதிரிப் பள்ளிகளை, நவோதயா பள்ளிகளைக் கொண்டுவந்து இங்கே இந்தியைத் திணிக்கிற காரியங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டு இருக்கின்றன. அதோடு மட்டுமல்லாமல் இன்னும் ஒன்றை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், மாவட்டந்தோறும் 2 கோடி ரூபாய் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டு ஒரு புதிய கிளாஸ், ஒரு புதிய வர்க்கத்தை ஏற்படுத்த இருக்கிறார்களாம். ஏற்கனவே, பல்வேறு கிராமப்புறங்களில், நகர்ப்புறங்களில் சரியான பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை, சரியான வசதிகள் இல்லை. பேசிக் அமினிடிஸ் இல்லை. அவைகள் அப்படியே . . .

** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்க அகற்றப்பெற்றது.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன்: மாண்புமிகு அவையின் துணைத் தலைவா அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரகுமான்கான் அவர்கள் அவைக்கு தவறான தகவலைச் சொல்கிறார். அதனால் தான் தலையிடுகிறேன். இல்லை என்றால் தலையிட மாட்டேன். மத்திய அரசினர் நவோதயா பள்ளிகளை இங்கே கொண்டு வந்து இந்தியைத் திணிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார். இங்கே தமிழகத்தில் நவோதயா பள்ளிகள் திறக்கப்படவில்லை. மத்திய அரசின் நவோதயா பள்ளிகள் இங்கே வரவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நீங்கள் ஈல்டு ஆனதால்தான் நான் திரு. சித்தன் அவர்களைப் பேச அனுமதித்தேன். இல்லை என்றால் நான் அனுமதித்து இருக்கமாட்டேன். ஆகவே திரு. சித்தன் அவர்களே உங்கள் கட்சியின் சார்பில் பேசும்போது திரு. ரகுமான்கான் பேச்சுக்குப் பதில் சொல்லச் சொல்லுங்கள். இப்படி குறுக்கிட வேண்டாம்.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சித்தன் அவர்கள் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்கள். நவோதயா பள்ளிகளைப் பற்றிய குறிப்பு நம்முடைய கல்வி மானியத்தில் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. மேற்கு வங்கத்தில் இருக்கக்கூடிய முதலமைச்சர் திரு. ஜோதிபாசு அவர்கள் அதை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இந்த நவோதயா பள்ளி என்ற தேசிய கொள்கை இருக்கிறது அல்லவா அந்த கொள்கையின் அடிப்படையில் மாவட்டந்தோறும் 2 கோடி ரூபாய் ஒதுக்குவது என்றும், அதிலே அவர்களுக்கு இலவச ஆஸ்டல், மற்ற பெனிவிட்டிஸ் கொடுப்பது என்றும் ஒரு புதிய கிளாசை, ஒரு புதிய துறையை, ஒரு புதிய வர்க்கத்தை உருவாக்குகிறார்களாம். ஏற்கனவே ஒரு வர்க்கம் சாதாரண ஏழை எளிய பிள்ளைகள், வசதி இல்லாத கிராமப்புற பிள்ளைகளாக இருக்கிறார்கள். இப்போது இந்த 2-வது வர்க்கத்தை உருவாக்குவது வரவேற்கத்தக்கது அல்ல. அதை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை

அதேபோல் இன்னும் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 8-வது வகுப்பிலிருந்து இந்தியும், ஆங்கிலமும் பயிற்று மொழியாக ஆகவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. அ. ரகுமான்கான்]

இதனுடைய முடிவு என்ன என்று கேட்டால் தாய்மொழிக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய் விடுகிறது. தமிழ் அழிவதற்கான சந்தர்ப்பம் இந்தக் கொள்கையில் இருக்கிறது.

அது மட்டும் அல்லாமல் வட இந்தியாவிலிருந்து 7-வது வகுப்புக்கு ஒரு பாடப் புத்தகம் போட்டிருக்கிறார்கள். அதில் எல்லா வரலாறுகளும் போடப்பட்டு இருக்கின்றன. பாடப் பொருள்களை 25 அயிட்டங்களாகக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டின், தென் நாட்டின் வரலாறு அதில் இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. எனவே சொல்கிறேன் மத்திய அரசின் தேசிய கொள்கை என்ற பெயரில் நவோதயா பள்ளிகளின் மூலம் இந்தியைத் திணிக்கிற முயற்சி நடைபெறுகிறது. இரண்டு வர்க்கம் உருவாக்கப்படுகிறது. இது அண்ணாவினுடைய கொள்கைக்கு விரோதமானது. ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக தமிழ்நாட்டை ஆளுகின்ற அ.இ.அ.தி.மு.க. கட்சியின் மதுரை மாநாட்டில் அதை வரவேற்று இருக்கிறார்கள். இது சரிதானா?

(பிற்பகல் 12-10)

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நவோதயா கொள்கையை இந்த அரசு தெளிவாக எதிர்க்கிறது. தெளிவாக மைய அரசுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்திருக்கிறது. நவோதயாவை தமிழகத்தில் துவக்கச் சொல்லி அவ்வப்போது மைய அரசு வற்புறுத்தியும்கூட, முடியாது என்று மறுத்துவிட்டோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் கூறிய கருத்துக்களோடு இந்த அரசு ஒன்றுபட்டு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு பேரவையின் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஜோதிபாசு அவர்கள் மேற்கு வங்கத்திலே மறுத்ததைப்போல் நாங்கள் நவோதயாவைக் கொண்டுவர அனுமதிக்க மாட்டோம் என்று தமிழக அரசாங்கம் சொல்லி விடுமானால் . . . (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: தலைவர் அவர்களே, நவோதயாவை தமிழகத்தில் எக்காலத்திலும் அனுமதிக்கமாட்டோம் என்று ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டோம். இன்றைக்கும் சொல்கிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தியைத் திணிக்கக்கூடிய நவோதயாவை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம் என்று சொன்னால் நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். ஆனால் ஒரேயொரு கேள்வி. ஆனால் மதுரையில் நடைபெற்ற அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாநாட்டில் அதை வரவேற்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

அதுமட்டுமல்ல, நீங்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் என்ன சொல்லியிருக்கிறீர்கள்? நாங்கள் இதை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம் என்ற கருத்து இருக்கிறதா, என்றால் இல்லை.

மத்திய சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய தேசிய கல்விக் கொள்கையை, ஒன்றிரண்டு கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், முழுக்க முழுக்க இதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம், இது ஒரு முற்போக்கான கொள்கை என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: தலைவர் அவர்களே, புதிய தேசியக் கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரைக்கும், மேலும் பல தகவல்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1983 ஆம் ஆண்டு 'நியூ எஜுகேஷன் பாலிசியின்' முக்கியமான பல அம்சங்களை நாம் தமிழகத்தில் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டோம். நவோதயா பள்ளியைப் பொறுத்தவரைக்கும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னதைப்போல், நவோதயா பள்ளிகளில் 8-வது வகுப்பிலிருந்து திணிக்கப்படுகின்ற இந்தி மூலமாக எல்லா மட்டத்திலும் படிப்படியாக மாடல் ஸ்கூல்களாக, நவோதயா பள்ளியை வைத்து, எல்லாப் பள்ளிகளிலும் இந்த நிலையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதுதான் மத்திய அரசினுடைய நோக்கமாக இருக்கிற காரணத்தால், ஒரு காலக் கட்டத்தில் எல்லா பள்ளிகளிலும் இந்தியும், ஆங்கிலமும் மட்டும்தான் இருக்கும். தாய் மொழிகூட இராது என்ற நிலையை மத்திய அரசு எடுத்திருக்கிற காரணத்தால், முழுக்க முழுக்க இதை இந்த அரசு எதிர்த்திருக்கிறது. மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம் என்று மத்திய அரசுக்குத் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள். அவையிலும் பலமுறை இதைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது அதை வலியுறுத்திச் சொல்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8]

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு மன்றத்தினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்களே, நீங்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே, 9-வது பக்கத்திலே, 12 ஆம் பகுதியிலே "நவோதயா பள்ளிகளில் அந்தந்த மாநில மொழியே பயிற்று மொழியாக இருக்க வேண்டுமெனவும் மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கும் பிற மாநில மாணவ மாணவியருக்கும் பயன்படுவதற்காக தேவையானால ஆங்கிலப் பயிற்று மொழிப் பிரிவும் இருக்கலாம் எனவும் இவ்வரசு கருதுகிறது" என்று தெரிவித்திருக்கிறீர்கள். நவோதயா பள்ளியை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்று கூறியிருக்கிறீர்களா?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: தலைவர் அவர்களே, நவோதயா பள்ளியினுடைய நோக்கமே வேறு. இந்தியை வேண்டாம் என்று சொன்னபோது, அந்தப் பிரச்சினையே இங்கே எழ வாய்ப்பில்லை என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு மன்றத்தினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் இப்போது சொல்கிற விளக்கம் இந்தக் கல்விக் கொள்கைக் குறிப்பில் இருக்குமேயானால், நான் இதைப்பற்றிப் பேச வேண்டிய அவசியமே இருக்காது. சந்தேகம் ஏற்பட்டதனால்தான் கேட்டேன்.

மதுரை மாநாட்டில் ஆதரித்துப் போட்ட தீர்மானம், ஒன்று. இரண்டாவதாகக் கொள்கைக் குறிப்பில் "நவோதயா பள்ளிகளில் அந்தந்த மாநில மொழியே பயிற்று மொழியாக இருக்க வேண்டுமெனவும், மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கும் பிற மாநில மாணவ மாணவியருக்கும் பயன்படுவதற்காக தேவையானால் ஆங்கிலப் பயிற்று மொழிப் பிரிவும் இருக்கலாம் எனவும் இவ்வரசு கருதுகிறது" என்று கூறியிருக்கிறீர்கள். நவோதயா பள்ளியை முழுக்க முழுக்க . . . (குறுக்கீடுகள்).

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: தலைவர் அவர்களே, நவோதயா தீர்மானம் வந்து கொண்டிருப்பதால், நான் பேச்சை நிறுத்த விரும்பவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் வாக்குறுதி கொடுத்தாகி விட்டது. திரும்ப அதையே பேசிக் கொண்டிருப்பது முறையல்ல.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் இதைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருந்தால், குழப்பத்திற்கு இடமில்லை. அதனால்தான் இந்தப் பிரச்சினை இப்போது கேட்டதற்குப் பிறகு நவோதயா பள்ளிகளை அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். நான் அதற்காக வாழ்த்து தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அதைப்போலவே இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இங்கே எங்களுடைய கட்சியின் துணைத் தலைவர் அவர்கள் பேசுகிறபோது இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்புத் தீர்மானம் இங்கே நிறைவேற்றப்பட்டது. அதுகுறித்து என்ன நடவடிக்கை என்று கேட்டார்கள். முன்னவர் அவர்கள் விளக்கம் தருகிறேன் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் எங்கே இந்தி திணிக்கப்படுகிறது என்ற கேள்வியை இனி யாரும் கேட்க மாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன், அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக.

அடுத்து ஐ.டி.ஐ. கல்லூரி. அரசாங்கத் தொழில் பயிற்சி, மதுரை. அங்கே ஒரு போராட்டம் நடைபெற்று, பல மாணவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, வழக்குகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. காரணம் என்னவென்று கேட்டால், ஒரு கேள்வித்தாள் இந்தியிலும், ஆங்கிலத்திலும் கேட்கப்பட்டது என்பதற்காகத்தான். தேசியக் கல்வி என்பதன் பெயரால், இந்தி மொழிக்கு இந்த அரசு மறைமுகமாகவோ, நேரடியாகவோ ஆதரவு கொடுத்துவிடக்கூடாது, இரட்டைப் போக்குகளின் காரணமாக என்பதற்காகத்தான் இங்கே நான் தெரிவிக்கின்றேன்.

பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றி இங்கே நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தருடைய காலம் இரண்டு 'டர்ம்சிற்கு' மேலே போகக் கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். 1978-லே பேசிய நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள், பதவி நீட்டிப்பு, அதாவது எக்ஸ்டன்ஷன், யாருக்கும் கொடுக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில், நம்முடைய 'லா செக்ரட்டரி'க்கு 3, 4 முறை எக்ஸ்டன்ஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய டி. ஜி. பி. ரவீந்திரன் அவர்களுக்கு எக்ஸ்டன்ஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. (குறுக்கீடு)

1987 ஏப்ரல் 8]

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, எக்ஸ்டன்ஷன் கொடுக்கக்கூடாது என்பது அரசினுடைய கொள்கை அல்ல. திறமையை வைத்து அவ்வப்போது நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. சட்டச் செயலருக்குக் கொடுத்தது ரீ-எம்ப்ளாய்மெண்ட். டி.ஜி.பி.-க்கு கொடுக்கப்பட்டது எக்ஸ்டன்ஷன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, ரிட்டையர் ஆகப் போகின்றவர்கள், ரிட்டையராகி இருப்பவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வாய்ப்புத் தரப்படாமல் ரிட்டையர் ஆகின்றவர்களுடைய அறிவை, ஆற்றலைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறேன் என்றால் எல்லோருக்கும் அந்த விதியா என்று கேட்டால் இல்லை . . . (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இது ஒன்றும் மறைமுகமாகச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நேரடியாகச் சொல்கிறேன். சட்டச் செயலாளரைப் பொறுத்தவரைக்கும், it involves professional skill. மராட்டிய மாநிலத்திலே ஒரு சட்டச் செயலாளர் 74 வயதுவரை இருந்து இருக்கிறார். பல மாநிலங்களில் அப்படி இருந்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் தகுதி அடிப்படையில் நீட்டித்துத் தரப்பட்டிருக்கிறது. அதை அரசு தவறாகக் கருதவில்லை.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த விதி எல்லோருக்கும் பயன்பட்டால் எப்படி என்பது வேறு விவகாரம். ஆனால் இது நம்முடைய விருப்பு வெறுப்புக்களுக்குத் தகுந்தபடி—கொள்கை வேறு—சில இடங்களில் ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தேன். இன்னொன்று. இங்கே, சென்னை பல்கலைக் கழக சிண்டிகேட் தன்னுடைய சுய ஆட்சித் தன்மையை இழந்து வருகிறது. அட்டானமஸ்யை இழந்து வருகிறது. அங்கே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் தேர்தல் மூலம் 11 பேர்கள். இப்போது அரசாங்கம் 10 பேர்களுக்கு நாமிநேஷன் போட்டிருக்கிறது. மோர் ஆர் லெஸ் சென்னை பல்கலைக் கழகம் இன்றைக்கு சர்க்காருடைய ஒரு டிபார்ட்மெண்ட்டாக அதனுடைய சுய ஆட்சியை இழந்திருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு, லா செக்கரட்டரி நாமினேஷன் போட்டிருக்கிறீர்கள். டைரக்டர் ஆப் லீகல்

ஸ்டடிஸ், அவரைப் போட்டிருக்கிறீர்கள். டைரக்டர் ஆப் மெடிக்கல் சர்வீஸ், போட்டிருக்கிறீர்கள். ஹெல்த் செக்ரட்டரி, அவரைப் போட்டு இருக்கிறார்கள். இரண்டுமே இரண்டு துறைகள். நான் கேட்கிறேன், இது ஜனநாயகக் கொள்கைக்கு விரோதம் அல்லவா? அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது தெரிவிக்க வேண்டும். என்னுடைய நேரம் அதிகமாகப் போய்விடுகிறது. துணைத் தலைவர் அவர்களே, உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதிலே என்ன வேடிக்கை என்று கேட்டால் நம்முடைய லா செக்க ரட்டரி சிண்டிகேட் மீட்டிங்குக்கு வராவிட்டால் அவருடைய ஒரு ஆளை அனுப்பலாம். தனக்குக் கீழே இருக்கின்ற ஒரு அதிகாரியை அனுப்பலாம். ஹெல்த் செக்ரட்டரி சிண்டிகேட் டுக்கு வர நேரம் இல்லையென்றால் அவர் நினைக்கின்ற ஆளை—ப்ராக்சி—அனுப்பலாம். நான் கேட்கிறேன். பல்கலைக்கழகத்தை அவமானப்படுத்துவதற்கு வேறு வழியே வேண்டாமா? எவ்வளவு சாதாரணமாக சிண்டிகேட் இன்றைக்கு தனித் தன்மையை இழந் திருக்கிறது. நான் கேட்கிறேன். மந்திரி கேபினட் மீட்டிங் நடக் கிறது. அவர் போகாமல் தன்னுடைய பி.ஏ.வை அனுப்புவாரா? கேட்டால் என்னுடைய ஆள் வருகிறார் என்று சொல்வாரா? அல்லது அவருடைய ப்யூனை அனுப்புவாரா? ஆக இன்றைக்கு சட்டத்திலே போட்டிருக்கிறீர்கள். அவசர அவசரமாக இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது பல்கலைக் கழகத்தினுடைய சுய ஆட்சி, ஆட்டானமி. மாநில சுய ஆட்சி பேசுகிறோம். அதைப்போலவே இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்று கேட்டால் டைரக்டர் ஆப் மெடிக்கல் சர்வீஸ் இருக்கிறார். அவர் இன்றைக்கு சிண்டிகேட் மெம்பர். ஹெல்த் செக்ரட்டரி இருக்கிறார். வேடிக்கை என்னவென்று கேட்டால் மதுரை மருத்துவ கல்லூரி, திருநெல்வேலி மருத்துவக் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் மருத்துவ கல்லூரி, இராமச்சந்திரன் மெடிக்கல் காலேஜ், கீழ்ப்பாக்கம் மெடிக்கல் காலேஜ், சி.எம்.சி., எம்.எம்.சி.—நான் ஆதாரங்கள் வைத்திருக்கிறேன். தேவைப்பட் டால், அமைச்சர் பார்க்க விரும்பினால் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். இதிலே வேடிக்கை என்னவென்று கேட்டால் 10 பேராசிரியர்கள் அடிப்படைத் தகுதி இல்லாமல் புரொஃபசராக மெடிக்கல் காலேஜில் இருக்கிறார்கள். டைரக்டர் ஆப் மெடிக்கல் சர்வீஸ், சிண்டிகேட் மெம்பராக இருக்கிறார். ஹெல்த் செக்க ரட்டரி சிண்டிகேட்டிலே இருக்கிறார். அதுபோல நான் கேட்கி

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. அ. ரகுமான்கான்]

றேன். இன்றைக்கு மருத்துவத் துறையில்—உதாரணத்திற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மெடிக்கல் கௌன்சில் ஆப் இந்தியா ரூல்ஸ் வையலேட் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களுடைய படிப்பு என்ன தெரியுமா? எம்.பி., பி.எஸ் ஒரு பாச்சலர் ஆப் சானிட்டரி சைன்ஸ். ஒரு ஆள் ஹெல்த் ஆபீசராக இருப்பார் நிர்வாக சைடிலே. அவரைக் கொண்டு போய் பேராசிரியராக போட்டிருக்கிறீர்கள். 10 பேர்களைப் போட்டிருக்கிறீர்கள். பெயர், டேட் ஆப் அப்பாயின்ட்மெண்ட், காலேஜ், நேம் ஆப் புரோஃபசர் அத்தனை பர்ட்டிகுலர்சையும் வைத்திருக்கிறேன். உங்களிடத்தில் தருகிறேன். அவர்கள் ரீடர்ஸாக இருந்தார்களா இல்லை. டெமான்ஸ்ட்ரேட்டர்களாக இருந்தார்களா இல்லை. ஆசிரியர் பயிற்சி உண்டா கிடையாது. அசிஸ்டெண்ட் புரொஃபசராக நியமிப்பதற்கே எம்.பி.பி.எஸ்ஸோடு எம்.டி. படித்திருக்க வேண்டும். இது ஒன்றுமே இல்லாமல் எம்.பி.பி.எஸ். படித்து ஹெல்த் ஆபீசராக ரெக்ரூட் பண்ணப்பட்டவர்களை, ஆசிரியராக அனுபவம் இல்லாதவர்களை இதிலே கொண்டு போய் நியமிக்கிறார்களே இதற்கு என்ன பெயர் என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-20)

அதைப்போல, இன்னொன்றையும் நான் தெரிவிக்க விரும்பு கிறேன். மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சிண்டிகேட், செனட் டிற்குத் தேர்தலே கிடையாது. சிண்டிகேட் கூட்டம் அங்கே நடப் பதே கிடையாது. இங்கே சென்னையிலேதான் நடக்கிறது. நான் இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மக்களு டைய பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுத்து அங்கே போடப்படவில்லை. ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் இல்லை. நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர் களோ, வைத்தது சட்டமாக, ஒரு சாதாரண டிப்பார்ட்மென்ட் டாக மெஜுரா யூனிவர்சிட்டி ஆகிவிட்டது. ஆகவே நான் கேட் கிறேன். மாநகராட்சிக்குத்தான் தேர்தல் இல்லை. கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்குத்தான் தேர்தல் இல்லை. இங்கேயுமா? பல்கலைக் கழகத்திலுமா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்து . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இன்னும் மூன்று நிமிடத்தில் முடித்து விடுங்கள். (குறுக்கீடுகள்) நிறைய நேரம் ஆகிவிட்டது.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மன்றத்தினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்களே, அதுபோலவே, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்திலே அஞ்சல் வழித்துறை—நான் ஆதாரத்தோடு சொல்கிறேன்—அஞ்சல் வழித்துறை பி.ஜி.எல். முதல் ஆண்டு படிக்கிறார். 25—7—1986-லே அவர் சேருகிறார். 525 ரூபாய் ஃபீஸ் கட்டி. அவர் நம்பர் 712604. முதல் ஆண்டு பாடம். இதுவரைக்கும் தபாலிலே அனுப்பவில்லை. ஏப்ரல் மாதம் பரீட்சைக்கு ஃபாரமும் அனுப்பி பணமும் கட்டி இருக்கிறார். பாடமே அனுப்பாமல் அவர் எங்கே போவார்? இது மெஜாரா யூனிவர்சிட்டி. நான் கேட்கிறேன். இப்படி ஒன்றிரண்டு அல்ல. உதாரணத்திற்கு ஒன்று.

அடுத்து நான் உங்களிடத்தில் ஒரு கோரிக்கை வைக்கிறேன். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு மானியமாக ஆண்டிற்கு 66 ஆயிரம் ரூபாய்தான் தரப்படுகிறது. அதை அதிகமாகத் தர வேண்டும், போதாது. இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவுவதற்கு—தந்தை பெரியார் பெயரிலே பல்கலைக்கழகம் இல்லை, அறியாமைக்கு எதிராக அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து, அறிவுலகிற்கு அடையாளம் காட்டிய அண்ணல் தந்தை பெரியாரின் பெயரை பல்கலைக்கழகத்திற்கு சூட்டவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் வேண்டுகோள் வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப்போலவே, இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்—பகிரங்கமாகக் குற்றம் சுமத்துகிறேன். ஊழலின் ஊற்றுக்கண்ணாக இருக்கிறது. பாலவாக்கத்திலே ஆசிரியர்கள் அல்லாத ஊழியர்களுக்காக வீடு கட்டித் தரும் திட்டத்திற்காக 8.5 இலட்சம் ரூபாய் செலவில் ஸ்கீம். அது சம்பந்தமாக, நிலம் வாங்கப்பட்ட பத்திரங்களை பல்கலைக் கழகத்திலே தேடித் தேடிப் பார்த்தோம். பட்டாக்களைக் காணவில்லை. டீட்ஸ்-ஐக் காணவில்லை. அதுமட்டுமல்ல. இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அதே இடத்தில் பாலவாக்கம் ஆசிரியர் அல்லாத ஊழியர்களின் குழந்தைகளுக்காக பள்ளிக்கூடம் கட்டுவதற்காக பல இலட்சம் ரூபாய், அதற்கு மறைந்துபோன ஏ. எல். முதலியார் என்டோமென்ட் சம்பந்தப்பட்ட ஃபைலைத் தேடிப் பார்க்கிறோம். கிடைக்கவில்லை. பல்கலைக் கழகத்திலே ஃபைல்களைக்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. அ. ரகுமான்கான்]

காணோம். ஆனால் உண்மையான குற்றவாளிகள் யார்? இது வரைக்கும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஆனால் நிரபராதிகள் தண்டிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது. தவறு செய்துவிட்டு, இன்னார் தான் செய்துவிட்டார்கள் என்று திசை திருப்பக்கூடாது.

நான் கேட்கிறேன். பல்கலைக்கழகத்திலே, இது மட்டுமா? இன்றைக்கு போஸ்ட்-கிராஜுவேட் ஹாஸ்டல் கடற்கரை ரோட்டிலே இருக்கிறது. 75,000 ரூபாய்க்கு அங்கே கையாடல். ஒரு வார்டன், இதுவரைக்கும் ஆளைக் கண்டுபிடிக்கவே இல்லை. தொகை வாங்கவில்லை. 'இன்வெஸ்டிகேஷன் இஸ் கோயிங் ஆன்'. நான் கேட்கிறேன். பல்கலைக் கழகமா?

அது மட்டுமல்ல; ஒரு கான்டிராக்ட். அதிலே 'எர்னஸ்ட் டெப்பாசிட்' வாங்காமலேயே கான்டிராக்ட் போட்டு இருக்கிறார்கள். ரிபேட்டுக்கு எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். அந்தக் கடிதமே காணோம். நான் கேட்கிறேன். அன்றைக்கு பாரதி தாசன் சொன்னார். 'நல்ல குடும்பம் ஒரு பல்கலைக் கழகம்' பல்கலைக்கழகம் போல் இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்.

நம்முடைய அண்ணா அவர்கள் கூட, நம்முடைய நாவலரை அப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற பெருமையிலேதான், * *

(குறுக்கீடுகள்)

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே சில குறைபாடுகள் உள்ளதாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். இவை குறித்து சென்ற ஆண்டே, 'சான்ஸலர்' என்று சொல்லப்படுகிற நமது ஆளுநர் அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வேந்தராகவும் இருக்கிறார். பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும், அது அட்டானமஸ் பாடி. ஆகவே, சில பிரச்சினைகள் நடைபெறுகிறபோது சிண்டிகேட்டுக்கே அதிகாரம் இருக்கிறது, அவற்றைப்பற்றி நடவடிக்கை எடுக்க. அதிலும் சிலவற்றில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கவில்லை

** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

என்று அரசுக்கும் தகவல் வந்தது. அதைப்போலவே ஆளுநர் அவர்களுக்கும் தகவல் வந்து, அதுகுறித்து விசாரணை நடந்து வருகிறது.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு பேரவையினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்களே, உங்களுடைய அதிகாரிகள்தான் அங்கே ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அடுத்து, உதவிப் பேராசிரியர் சம்பந்தமாக—அசிஸ்டென்ட் புரொஃபசர்ஸ் ஏற்கனவே இந்த பிரச்சினை இங்கே எழுப்பப்பட்டது. . .

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு நாவலர் அவர்களைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்னது நன்றாக இல்லை. நீக்கப் படவேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நாவலரைப்பற்றி சொன்னதை நீக்கிவிடுவோம். (குறுக்கீடுகள்).

திரு. அ. ரகுமான்கான்: அதிலே எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. நான் அவருக்கு பெருமை சேர்க்கிற விதத்திலேதான் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: டிமாண்டுக்கு வந்துவிடுங்கள். நேரம் ஆகிறது.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மன்றத்தின் துணைத் தலைவர் அவர்களே, "காவிரி போல் வாழ்க" என்று சொல்லமுடியவில்லை. காரணம் காவிரி நீர்ப் பிரச்சினை இருக்கிறது . . .

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, திரு. ரகுமான்கான் பேசுகிறார். கல்வியமைச்சர் இருக்கிறார், அவரும் அவரும் பேசிக்கொள்ள வேண்டும். நான், அமைதியாக, அடக்கமாக உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். என்னை ஏன் வீண் வம்புக்கு இழுக்கிறார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. என் எனக்கு * * என்றால் இதையெல்லாம் எதிர்பார்க்காமல், எண்ணிப் பார்க்காமல் வைத்திருக்க முடியாது. எனவே

** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

1987 ஏப்ரல் 8] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அருமை நண்பர்—என்னிடத்தில் அதிக அன்பும், மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிற திரு. ரகுமான்கான்—அவர்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் என்றைக்குமே நாவலர் அவர்களைப் புண்படுத்திப் பேசிப் பழக்கப்பட்டவன் அல்ல. இது அவருக்கே தெரியும். இதை நான் ஜோவியலாகத்தான் சொன்னேன். ** இப்படி இருக்கிறதே என்று ஜோவியலாகத்தான் நான் சொன்னேன். குற்றச்சாட்டாகச் சொல்லவில்லை. அதற்கும் கூட மாண்புமிகு நாவலர் அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்து விட்டார்கள்.

அடுத்து, உதவிப் பேராசிரியர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் ஒப்பந்த அடிப்படையில் 9 மாதத்திற்கு மட்டும் வேலை பார்க்கிறார்கள். வெகேஷன் சமயத்தில் அவர்களை ஊஸ்ட் செய்து விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்வே கிடையாது. அந்த ஆசிரியப் பெருங்குடி மக்கள் சார்பாக நான் இந்தக் கோரிக்கையை வைக்க விரும்புகிறேன். தயவு செய்து அவர்கள் பணியை நிரந்தரம் ஆக்குங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதற்கிடையில் பல பிடித்தங்களைச் செய்து டைரெக்டர் ஆப் காலேஜியேட் எஜுகேஷனில் இருந்து உத்தரவு வருகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் இருக்கிறார்கள் என்றால் மாதத்திற்கு ரூ. 100 என்று 9 மாதங்களுக்கு ரூ. 900 பிடித்தம் என்கிறார்கள். அதைப் போலவே இன்கிரிமென்ட் பிடித்தம். They have to pay ஏற்கெனவே வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகிறார்கள். அது வேறு சிரமம். அத்துடன் "They have to pay" என்கிற நிலை இருக்கிறது. இது சரியல்ல என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து தமிழ் ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு கருத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் அவர்களை என் தலைமை ஆசிரியர்களாகப் போடக் கூடாது என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

[திரு. அ. ரகுமான்கான்] [1987 ஏப்ரல் 8

அதைப் போலவே பட்டதாரி ஆசிரியர்களையெல்லாம் நீங்கள் டி.ஈ.ஓ. என்றும் சி.ஈ.ஓ. என்றும் போடுகிறீர்கள். ஆனால் தமிழுக்காகப் பாடுபடுகிற அரசாங்கம் என்று சொல்லுகிறீர்களே அப்படியானால் ஏன் இந்த அரசாங்கம் தமிழ் ஆசிரியர்களையும் டி.ஈ.ஓ. ஆக அல்லது சி.ஈ.ஓ. ஆகப் போடக் கூடாது என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அதைப்போலவே தமிழ் மொழி மீது மிகுந்த அக்கறை உடையவர்கள் என்று சொல்லுகிறீர்கள். இன்ஸ்ட்ரக்டிங் அட்வான்ஸ் அதாவது பயிற்சி கால ஊக்க ஊதியம் எல்லோருக்கும் தரப்படுகிறது. ஆனால் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் கொடுக்கப்படுவதில்லை—இது ஏன்? தமிழ் மீதுள்ள பற்று காரணமாக இந்தத் தொகை தரப்படவில்லையா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் ஆசிரியர்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். தமிழ்நாடு தமிழ் ஆசிரியர்களின் சங்கத்தின் மூலமாக இரண்டு கோரிக்கைகளும் வரப் பெற்று அதைப் பரிவோடு பரிசிலித்து மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் அந்தக் கோரிக்கைகளை ஏற்க இசைவு தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்பதை இப்போது தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திரு. ரகுமான்கான் அந்தப் பாயின்ட்டோடு முடித்து விடுங்கள்.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நகராட்சி ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்கிவிட்டதாக அரசு அறிவித்தது. நல்ல திட்டம்தான். ஆனால் ஜீ.ஓ. போட்டீர்களா? கிடையாதே. பிறகு ஏன் அறிவிக்கிறீர்கள்? அதைக் கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அறிவித்ததை ஜீ.ஓ. ஆகப் போடுங்கள் . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திரு. ரகுமான்கான் நீங்கள் பேசி முடியுங்கள். நான் அவரை அனுமதிக்கவில்லை. இந்த பாயின்ட்டோடு முடித்துவிடுங்கள். நீங்கள் அமருங்கள். Mr. Ramalingam please resume your seat.

1987 ஏப்ரல் 8]

திரு. அ. ரகுமான்கான்: அதைப் போலவே பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆசிரியர்கள் 1981 ஆம் ஆண்டு அரசு ஊழியர்களாக ஆக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் 6 வருஷமாகியும் இன்னும் அவர்களுக்கு சர்வீஸ் ரூல்ஸ் கிடையாது. அவர்கள் பி.எப். செக்கை பஞ்சாயத்து யூனியனில்தான் வாங்குகிறார்கள். ஆறு வருஷமாக சர்வீஸ் ரூல்ஸ் போடப்படவில்லை. அதுமட்டுமல்ல. பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆசிரியர்கள் மூன்று இலட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள். 42,000 வேகன்சி இருக்கிறது. அவர்களை டிரான்ஸ்பர் செய்ய வேண்டும் என்றால் முன்பெல்லாம் டி.ஈ.ஓ. அல்லது சி.ஈ.ஓ. செய்து வந்தார். இப்போது டைரெக்டர் ஆப் ஸ்கூல் எஜுகேஷனுக்குத்தான் அந்த அதிகாரம். அதிகாரம் எங்கே பரவலாக்கப்படுகிறது? கன்னியாகுமரியில் இருக்கிற ஒருவர் டிரான்ஸ்பர் செய்யப்பட்டால் அவர் சென்னையை நோக்கி வந்து டைரெக்டரைப் பார்க்க வேண்டும். ஏன்? மாவட்ட சி.ஈ.ஓ. அல்லது டி.ஈ.ஓ. பார்க்கக் கூடாதா? என்ன காரணம் அப்படி வைத்திருக்கிறீர்கள்? எல்லா ரோடுகளும் ரோமாபுரியை நோக்கி வரவேண்டும் என்பதா? நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இதுபோன்ற நிலைமை இன்றைக்கு இருக்கிறது (மணி அடிக்கப் பெற்றது) (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: எல்லோரையும் விட கூடுதலாக நேரம் கொடுத்திருக்கிறேன் (குறுக்கீடு)

திரு. க. சோலைராசு: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்விபற்றிய மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று என்னுடைய உணர்வுகள் சிலவற்றை இந்த மன்றத்தில் எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன். இன்றைக்குத் தமிழக கல்வித் துறை, பள்ளிக் கல்வி . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: குறுக்கீடுபோக எவ்வளவு நேரம் கொடுத்திருக்கிறேன் என்று பாருங்கள். எல்லோரும் அப்புறம் இதையே கேட்பார்கள். அடுத்தபடியாக பேசலாம். அமருங்கள். அவர் பேச ஆரம்பித்தாகிவிட்டது. தயவுசெய்து அமருங்கள் . . . (குறுக்கீடு)

திரு. க. சோலைராசு: பள்ளி சாரா மற்றும் வயது வந்தோர் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி, தொழில்நுட்பக் கல்வி, பொதுக்கல்வி என்று 5 பிரிவுகளாகப் பிரித்து அது ஆற்றியிருக்கிற சாதனைகளை . . . (குறுக்கீடு).

(பிற்பகல் 12-30)

திரு. கி. மனோகரன்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, நீங்கள் நல்ல மனது வைத்து அதிக நேரம் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரகுமான்கானுக்கு, பேசுவதற்கு வாய்ப்பு வழங்கியமைக்காக எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நானும் உங்களிடம் கேட்டுக் கொண்டேன், அதை நீங்களும் ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். கடைசியாக ஒரு செய்தியைச் சொல்லிவிட்டு முடிக்க விரும்புகிறார். அதற்கு மட்டும் வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதை மீறி திரு. ரகுமான்கான் பேசினால் அதை நீங்கள் தடுத்தால் நான் உங்களுக்குத் துணையாக இருப்பேன் என்று கூறிக்கொள் கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அவர் ஏற்கெனவே நிறைய நேரம் பேசியாகிவிட்டது. என்னுடைய வசதிக்காக, திரு. ரமணி அவர்கள் கேட்பார்கள் என்பதற்காக அவர் எத்தனை நிமிடங்கள் பேசினார் என்பதைச் சொல்லவில்லை.

திரு. க. சோலைராசு: இதய தெய்வம் தமிழக புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியில் தமிழகம், கல்வித் துறையில் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே ஈடு, இணையற்ற சாதனையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மெத்த மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இங்கே உரக்கப் பேசுகின்ற நண்பர்கள் ஏழரை ஆண்டுக் காலம் இந்த நாட்டை ஆண்டிருக் கிறார்கள் என்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு உரக்கப் பேசுகின்ற உறுப்பினர் திரு. ரகுமான்கான் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த நாட்டை ஏழரை ஆண்டுக் காலம் ஆண்டபோது என்ன செய்தார்கள் என்பதை, அவர் சற்றுப் பொறுமையாக இருந்தால் கேட்க விரும்புகிறேன். 1975-76 ஆம் ஆண்டு கல்விக்காக திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஒதுக்கிய தொகை 127 கோடி ரூபாய். பிறகு வந்த புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியில் 1985-86 ஆம் ஆண்டு கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை 445 கோடி ரூபாய் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அதைப்போலவே 1987-88 ஆம் ஆண்டு கல்விக்காக இந்த அரசு ஒதுக்கியுள்ள தொகை 597 கோடி ரூபாய் என்பதை இங்கே தெரி விக்க விரும்புகிறேன். கல்வி என்பது மிகப் பெரிய நதியைப்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. க. சோலைராசு]

போன்றது. இந்த நதியில் ஆதிதிராவிடர் நலம், பிற்பட்டோர் நலம், சத்துணவு, இலவச பாடநூல் வழங்குதல், இலவச சீருடை போன்ற பல்வேறு கிளை ஆறுகள் மூலம் கல்வியின் மேம்பாட்டுக்காக, கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக, இந்த 597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்விக்காக மட்டும் தனிப்பட்ட முறையில் பார்க்கும்போது 597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஆதிதிராவிடர் நலத் துறையிலே கல்விக்காகவும், பிற்பட்டோர் நலத் துறையிலே மாணவர்களுடைய விடுதிகளை நடத்துவதற்காகவும் தனியாக நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: கூடுதலாக நேரம் கொடுத்தாகிவிட்டது. அவருடைய கட்சியின் தலைவரும் அதை ஒத்துக் கொண்டார். (குறுக்கீடு) சர்வாதிகாரம் என்றால், யார் சர்வாதிகாரம் செய்கிறார்கள் என்பதை அவையினர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திரு. ரகுமான்கானின் சர்வாதிகாரத்திற்கேற்ப நாங்கள் செய்யத் தயாராக இல்லை. அப்படிச் செய்தால் சட்டசபையை நடத்த முடியாது. அவையின் எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் . . (குறுக்கீடு)

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: தயவு செய்து அமருங்கள். (குறுக்கீடு) உங்களுக்கு அதிக நேரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற உறுப்பினர்களை விட உங்களுக்கு அதிக நேரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி விவாதிப்பது நல்லதல்ல. இவ்வளவு வேகம் எதற்காக? தயவுசெய்து அமருங்கள். இன்னுமொரு நோத்தில் இந்த ஐந்து நிமிடத்தை சேர்த்துக் கொள்ளலாம். திரு. சோலைராசு.

திரு. க. சோலைராசு: தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு ஆதிதிராவிடர் நலத்துறை, பிற்பட்டோர் நலம், சத்துணவு, இலவச பாட நூல், இலவச சீருடை என்கிற பல்வேறு தலைப்புகளின் மூலம் பல்வேறு நிதிகள் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே கல்வித் துறை தமிழகத்தில் மிகச்

சிறப்பாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே தொழில் கல்வி தமிழ்நாட்டில்தான் முதன்மை பெறுகிறது. தொடக்கக் கல்வியிலேயும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே தமிழ்நாடு தான் சிறப்பு பெற்றிருக்கிறது என்ற பெருமையையும், பாராட்டையும் கல்வித்துறை பெற்றிருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

இங்கே பேசிய திரு. ரகுமான்கான் சிலவற்றைச் சொன்னார். எனக்கு ஒரு பழைய திரைப்படம்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. "திருவிளையாடல்" என்ற திரைப்படத்தில் சிவனாக வருபவர் 'தருமி' என்பவரைப் பார்த்துக் கேட்பார், "ஆற்றல் மிக்கவர் நீயா, நானா?" என்று. பிறகு "கேள்வியை நீ கேட்கிறாயா அல்லது நான் கேட்கட்டுமா" என்று கேட்கிறபோது, 'தருமி' சொல்லுவான், 'கேள்வியைக் கேட்டுத்தான் எனக்குப் பழக்கம், பதில் சொல்லிப் பழக்கமில்லை, நானே கேள்வியைக் கேட்கிறேன், சிவபெருமானே நீங்கள் பதில் சொல்லுங்கள்" என்று சொல்லுவான். இது அந்தப் படத்திலே மிகப் பெரிய நகைச்சுவைக் காட்சியாக வந்தது. அந்த நகைச்சுவைக் காட்சிபோல, இங்கே திரு. ரகுமான்கான் அவர்கள் கேள்வி கேட்ட போது இதைச் செய்தார்களா அதைச் செய்தார்களா என்று கேட்கிறார்களே தவிர 7½ ஆண்டுகளில் அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்று சொல்லவில்லை. எனவே கேள்வி கேட்பது சாமர்த்தியமான காரியமல்ல. அதைச் செய்வதுதான் சாமர்த்தியம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

நான் கடந்த காலங்களை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். அதற்கு அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். இன்றைக்கு ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே பணிபுரியும் 95,000 ஆசிரியர் பெருமக்களை 1—6—1981 முதல் அரசு அலுவலர்களாக மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலே ஆசிரியர்கள் பட்ட துன்பங்களை, இன்னல்களைப் பார்க்கும் போது நெஞ்சம் விம்முகிறது. ஒன்றியப் பெருந்தலைவரின் பண்ணையாட்களை ஆசிரியப் பெருமக்கள் கோபித்துக்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. க. சோலைராசு]

கொண்டால், கிழக்குப் பகுதியில் பணியாற்றிய அவரை மேற்குப் பகுதிக்கு மாற்றும் அவலச் சூழ்நிலை இருந்தது. இருபால் ஆசிரியர் பெருமக்களும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஆட்களை அழைத்துச் சென்று, மருத்துவ மனைகளில் படுத்திருந்த அவல நிலை இருந்ததை யாரும் மறந்துவிட மாட்டார்கள் என்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அப்படிப்பட்ட அவல நிலையைப் போக்க வேண்டுமென்றுதான் 1—6—1981 முதல் 95,000 ஒன்றிய ஆசிரியர்கள் அரசு ஊழியர்களாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அவலங்கள் போக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு கல்வித் துறை பல்வேறு சாதனைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாக இருந்தாலும், கல்வித் துறைக்கு அதிகப்படியான நிதி ஒதுக்கீடு என்பது பாராட்டத்தக்கது என்றாலும், அரசு தொலைநோக்கோடு பள்ளிகளுக்குத் தேவையான கட்டிடங்கள் கட்டவும் விஞ்ஞானக் கருவிகள் வாங்கவும் அதிகப்படியான ரூபாயை 2 நிதி ஆண்டுகளுக்கு ஒதுக்கினால், வருகிற 25, 30 ஆண்டுகளுக்கு கட்டிடங்கள் இல்லை அறிவியல் சாமான்கள் இல்லை என்று சொல்லும் தொல்லைகள் தீரும். எனவே ஒதுக்கப்பட்ட நிதியிலே 50 சதவிகிதத்தை கட்டிடங்கள் கட்ட பயன்படுத்த வேண்டுமென்று அன்போடு அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்கள் என்று சொல்லி சிறுபான்மையினர் தொடங்கி, நாட்டிலே பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள்மேல் பச்சாதாபப்பட்டு, இந்த ஆண்டு அவர்கள் பரீட்சை எழுத அரசு அனுமதி வழங்கியுள்ளது. இப்படி அனுமதி வழங்கியது கடைசியாக இருக்கட்டும். இன்றைக்குக்கூட செய்தித் தாள்களிலே பார்த்தோம். அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களுக்கு, நீதி மன்றங்களிலே கூட தடையுத்தரவு வழங்கப்பட்டிருப்பதாக அறிகிறோம். இந்த ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனங்களை, குறிப்பாக சிறுபான்மையினர் ஆரம்பிப்பதை அறவே தடை செய்ய அரசு ஒரு சட்ட வரைவடிவைக் கொண்டு வர வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு புனிதமான கடமை இருக்கிறது. நாட்டின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் மாணவ சமுதாயத்தை உருவாக்கக் கூடியவர்கள் ஆசிரியர்கள். பிற துறைகளில் தவறு

இருக்கிறதென்றால், அதைத் திருந்திக்கொள்ளலாம். நீதி மன்றத்திலே ஒரு வழக்கறிஞரை நம்பி வழக்காடும்போது, வழக்கு தோற்று விட்டது என்றால் மேல் கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்ய வேறொரு வழக்கறிஞரை அமர்த்திக்கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கிறது. வழக்கு தோற்றாலும் பாதிக்கப்படுவது ஒரு குடும்பம் தான். இதைப் போல நோயாளி ஒருவன் மருத்துவரைப் பார்க்கும்போது, சரியான முறையில் மருத்துவம் செய்யவில்லை என்றால் அவன் சாகிறான். அதனால் அந்தக் குடும்பத்திற்கு மட்டும் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அதிலே குறையிருந்தால் திருத்திக்கொள்ளலாம். ஆனால் ஆசிரியர்கள் பணி புனிதமான பணி, நாட்டின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் மாணவ சமுதாயத்தை உருவாக்கக் கூடியவர்கள் ஆசிரியர்கள். எனவே இந்தத் துறையில் இருக்கக் கூடியவர்கள் செம்மையான முறையில் இருக்க வேண்டும். இந்தத் துறையிலே இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்களாக, ஆற்றல் மிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் மாணவர்களைத் தேர்வு செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிற காரணத்தால், பெட்டிக்கடை போல உள்ள ஆசிரியர் பயிற்சி நிலையங்களை அதுவும் புதிதாகத் துவக்கப்படுவதை அறவே தடுக்க அரசு சட்டமுன் வடிவைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தற்போது பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களைப் பற்றி கவலையில்லை. இனி தமிழ் நாட்டிலே ஆசிரியர்களைத் தேர்வு செய்யும்போது, 3 ஆண்டுக் காலத்திற்கு ஒப்பந்த அடிப்படையில் எடுக்க வேண்டும். அப்படி ஒப்பந்த அடிப்படையில் தேர்வு செய்யும்போது அப்படி தேர்வு செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்கள் 3 ஆண்டுகள் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்த மாணவர்களுள் எத்தனை சதவிகிதம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள்; எத்தனை சதவிகிதம் மாணவர்கள் திறமை பெற்றிருக்கிறார்கள்; எத்தனை சதவிகிதம் மாணவர்கள் கெட்டிக்காரர்களாக உருவாகியிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்து, நல்ல முறையிலே சொல்லிக் கொடுத்திருந்தால் ஒப்பந்தத்தை நீட்டிக்க வேண்டும். அப்படி இல்லையென்றால், அந்த ஆசிரியர் சரியான முறையில் மாணவர்களைத் தயார் செய்யவில்லை என்றால், ஒப்பந்தத்தை அறவே ரத்து செய்து, அவரை வீட்டுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களை வேண்டுகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-40)

இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு அந்த இடையூறு வேண்டாம். வருங்காலத்திலே அப்படி ஆசிரியர்களைத் தேர்வு செய்தால் நல்ல திறமையான மாணவர்களை உருவாக்க முடியும். அதற்காகத்தான் நான் இந்த யோசனையைச் சொல்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுபோலவே இன்றைக்கு மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி மற்றும் முதன்மைக் கல்வி அதிகாரி இவர்கள் எல்லாம் பள்ளிக் கூடங்களுக்குச் சென்று ஆய்வு செய்கின்றார்கள். அங்கே இன்ஸ்பெக்ஷன் நடக்கிறது. அந்த நேரத்திலே மாணவர்கள் எல்லாம் எப்படி படிக்கிறார்கள் என்று பார்க்கின்றார்கள். அந்த நேரத்திலே தனியாக ஒரு வோட்டுப் பெட்டிபோல் வைத்து, ஆசிரியர்கள் எல்லாம் நல்ல முறையிலே பாடம் நடத்துகின்றார்களா, ஒழுங்காக பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகின்றார்களா, ஆசிரியர்கள் கெட்டிக்காரர்களாக இருக்கின்றார்களா என்பதற்கான கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்ற அளவில் மாணவர்கள் அந்தப் பெட்டியிலே எழுதிப் போட்டால் அதை எடுத்துப் பார்த்து மாவட்டக் கல்வி அதிகாரிகள், முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிகள் முடிவினை எடுக்கின்ற சூழ்நிலைகளை உண்டாக்க வேண்டும் என்று நான் பணிவோடு இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து விளையாட்டுத் துறை. இந்தத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் இன்றைக்கு தமிழகம் ஓரளவுக்கு முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது. கோவையிலே நடைபெற்ற 10 ஆம் ஆண்டு மகளிர் விளையாட்டுப் போட்டியிலே தமிழ்நாடு முதலிடம் பெற்றிருக்கிறது. அதேபோல என்னுடைய மாவட்டத் தலைநகரத்தில் உள்ள ஊரக விளையாட்டுத் துறையிலேகூட தமிழ்நாடு விளையாட்டுத் துறை முதலிடம் பெற்றிருக்கிறது. அப்படி வளர்ந்து வருகின்ற விளையாட்டுத் துறையை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பாராட்டத்தக்க வகையிலே இப்போது செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. அதை ஊக்கப்படுத்தி தமிழ்நாட்டிலே விளையாட்டுத் துறைக்கு என்று ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஊரக விளையாட்டுத் துறையிலே அதிகமாக வெற்றி பெறுகின்றவர்கள் இளைஞர்கள். அந்த இளைஞர்களை

[திரு. க. சோலைராசு] [1987 ஏப்ரல் 8

அப்படியே நாம் தத்து எடுத்துக்கொண்டு அரசாங்கம் அவர்களை விளையாட்டுத் துறையிலே ஊக்கப்படுத்தக்கூடிய அளவிலே திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் வளர்ச்சித் துறையைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழ் தொன்மை வாய்ந்தது. தமிழ் பழமை வாய்ந்தது. தமிழ் போற்றுதற்குரியது. தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முத்தமிழ் என்று பெருமை பெற்றது. இசைத் தமிழ், குரல், துந்தம், கைக்கிளை, உழை, இழி, விளரி, தாரம் என்று ஏழாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பெருமை தமிழுக்குத் தான் உண்டு. சுவை ஆறாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு, கசப்பு, துவர்ப்பு என்று பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்ற பெருமை பெற்றது தமிழ். அதுபோலவே நிலம் குறிஞ்சி, நெய்தல், முல்லை. பாலை, மருதம் என்று ஐந்தாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. காற்றை நான்காகப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். அதைப்போலவே இலக்கணம். இரண்டாகப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். அகம், புறம் என்று. ஒழுக்கத்தை ஒன்றாக வைத்திருக்கின்றார்கள். பல நாடுகளிலே உலக அளவிலே நான்கு திக்கிலும் காற்று வருவதாகக் கிடையாது. தமிழகத்திலே இருக்கின்றது. ஆக தமிழ் போற்றுதற்குரியதாக இருக்கின்றது. இருந்தாலும் தமிழிலே சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டிய கட்டாயச் சூழ்நிலை இருந்துகொண்டிருக்கின்றது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு காலத்திலே உலகம் தழுவிய அளவிலே பிரெஞ்சு மொழிக்கொடி கட்டிப் பறந்தது. இன்றைக்கு பிரெஞ்சு மொழி அழிந்து ஆங்கில மொழி உலக அளவிலே கொடி கட்டிப் பறக்கிறது என்று சொல்லலாம். அதற்குக் காரணம் அந்த ஆங்கிலம் காலத்திற்கு ஏற்ப மாறிக்கொள்ளக்கூடிய தன்மைகளைப் பெற்றிருக்கின்றது. அந்தந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப கருத்துக்களை எடுத்துக் கொள்கின்ற சூழ்நிலையிலே ஆங்கிலம் இருக்கின்றது. வெண்டைக்காய் என்ற வார்த்தைக்கு ஆங்கிலத்திலே வார்த்தை இல்லையென்றால், அவர்கள் பெண்களுடைய விரல்களைப் பார்க்கின்றார்கள். வெண்டைக்காய் அவர்கள் விரல் போல் இருப்பதால், அதற்கு லேடிஸ் பிங்கர் என்று வைத்து விடுகின்றார்கள். அதைப் போலவே முருங்கைக்காய் என்றால், அதற்கு என்ன பெயர் வைப்பது என்று யோசிக்கின்றபோது, அது டிரம் ஸ்டிக் போல் இருப்பதால், டிரம் ஸ்டிக் என்று

வைத்துவிடுகின்றார்கள். இப்படி அவர்கள் ஒவ்வொரு வார்த்தை யாகச் சேர்த்துக்கொண்டே போகின்றார்கள். தமிழிலேயும் இப்படிப்பட்ட நுட்பங்கள் வரவேண்டும். தமிழ் தமிழ் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதால் மட்டும் தமிழ் வளர்ந்து விடாது. தமிழர் வளருகின்றபோதுதான் தமிழ் வளரும். இங்கே தமிழ்மொழிப்பற்று பெற்றிருக்கின்ற காரணத்தி னாலேயே தமிழ் வாழ்க தமிழ் வாழ்க மற்ற மொழி ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றதாலேயே தமிழ் வளர்ந்து விடாது. தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் இந்த நாட்டி னுடைய பொருளாதாரத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கிறது. எனக்குக்கூட ஒரு ஐயம் இருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தை மிஞ்சக்கூடிய அளவிலே இன்றைக்கு ரஷ்ய மொழிகூட உலக மொழியாக வந்து விடுமோ என்று சொல்கின்ற அளவில் சந்தேகம் இருக்கின்றது. ரஷ்ய நாட்டிலே இன்றைக்கு பல்வேறு ஆய்வுகள், சாதனைகள் செய்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள். ரஷ்ய நாட்டிலே அற்புதமான விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகள் இருக் கின்றன. அந்தக் கண்டுபிடிப்புகளின் பலனைக் கண்டுகொள் கின்ற அளவுக்கு அந்த மொழியிலே தெரிந்து கொள்கின்ற சூழ் நிலை வந்து விடுகிறது. அப்படிக் கண்டு கொள்கின்றபோது நிச்சயமாக அந்த மொழி வளரும். தமிழர் பொருளாதாரத்திலே வளரவேண்டும் என்று சொன்னால், அது விஞ்ஞான யுகத்திற்கு வரவேண்டும்.

இன்றைக்கு தமிழகத்திலே பல்வேறு கௌரவப் பட்டங்கள் கொடுக்கின்றார்கள். முன்னவர் என்று டாக்டர் என்பதற்குப் பதிலாக சொன்னால், படித்தவர்கள்கூட புரிந்துகொள்வதில்லை. பலருக்கு முன்னவர் என்றால் அர்த்தம் தெரியவில்லை. இன் றைக்கு சினிமா என்று சொன்னால் பட்டி தொட்டியிலே இருக் கின்றவர்களுக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் திரைப்படம் என்று சொன்னால் தெரியாது. சைக்கிள் என்று சொன்னால் தெரி கிறது, ஆனால் மிதி வண்டி என்று சொன்னால் தெரிவதில்லை. எனவே தமிழிலே தற்காலிகமாக சீர்திருத்தம் கொண்டுவர வேண் டும். பண்டைய காலங்களிலே கடிதங்கள் எழுதுகின்றபோது, 'நான் க்ஷேமம், உங்கள் க்ஷேமம்' என்பார்கள். அதற்குப் பதிலாக 'நலம்' என்ற வார்த்தையைக் கண்டுபிடித்து விட்டதால் 'க்ஷேமம்' போய்விட்டது. இன்றைக்கு 'நலம் அறிய ஆவல்' என்று சொல் கின்றார்கள். எனவே வார்த்தைகளை தற்காலிகமாக கண்டு

பிடிக்க வேண்டும். சில நேரங்களிலே ஹைட்ரோஜன், நைட்ரோஜன் என்றெல்லாம் எழுதுகிறோம். அதையெல்லாம் அப்படி அப்படியே எழுதிக்கொள்கின்ற அளவுக்கு தமிழ்படுத்தியும் எழுதுகிறார்கள். தமிழில் கரியமில வாயு என்றும் அது, இது என்றும் எழுதுகிறார்கள். அது பையனுக்குப் புரியவில்லை. இதையெல்லாம் படித்துவிட்டு வேறு மாநிலத்திற்குப் போய் அங்கே படிக்கின்றபோது அங்கே நைட்ரஜன், ஹைட்ரஜன் என்று சொல்வதால் அதையே ஏற்றுக்கொள்கின்ற தன்மை வந்து விடுகிறது. (மணி அடிக்கப்பெற்றது).

நம்முடைய மாநிலத்தில் கரியமில வாயு என்று படித்துவிட்டு வேறு மாநிலங்களுக்குச் சென்று படிக்கிறபோது அங்கே ஆக்சிஜன் என்றும், ஹைட்ரஜன் என்றும், நைட்ரஜன் என்றும் சொல்லிக் கொடுக்கிறபோது அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே, வளர்ந்துவரும் விஞ்ஞான யுகத்திற்கேற்ப நம்மை நாம் தயார் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து, மூன்று குலத் தமிழ் மன்னர்—என்னை மூண்ட நல்லன்போடு நித்தம் வளர்த்தார்—இன்றொரு சொல்லினைக் கேட்டேன்—இனி ஏது செய்வேன்? எனதாருயிர் மக்காள். கொன்றிடற் போலொரு வார்த்தை இங்கு கூறத்தகாதவன் கூறினான் கண்டீர்—மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்—சுத்த மேற்கு மொழிகள் புவிமிசையோங்கும்—என்றந்தப் பேதை உரைத்தான்—ஆ! இந்த வசையெனக் கெய்திடலாமோ! சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்—கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்து இங்கு சேர்ப்பீர் என்று அன்றைக்கே பாரதியார் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே, தேவையென்றால் பிற சொற்களை எடுத்துக் கையாள்வதன் மூலம் தமிழ் மேலும் மேலும் வளரும் என்கிற யோசனையை இந்தத் துறைக்கு, தமிழ் வளர்ச்சித் துறைக்கு நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, திருச்சியில் இருக்கிற பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தில் வணிகவியல் என்ற ஒரு துறை இல்லாததால் அங்கே படிக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் சிரமப்படுகிறார்கள். ஆகவே, அதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதுபோல் முதுகலைப் பட்டம் படித்தவர்கள் டாக்டர் பட்டம் பெற விரும்பினால், அவர்களுக்கு விண்ணப்பம் கொடுத்து அவர்கள் டாக்டர் பட்டம் பெற வாய்ப்பு அளிக்கலாம்

அதற்காக என்று துணை தலைமை ஒன்று அங்கே இல்லாததால் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றவர்கள் அவதிக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள். ஆகவே துணை தலைமை துறை ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மணப்பாறை இன்றைக்கு பெரிய அளவில் தாலுக்கா தலைநகராக இருக்கிறது. அங்கேயிருந்து 30 மைலுக்கு அப்பால், 45 மைலுக்கு அப்பால் இருக்கிற திண்டுக்கல், மதுரை, திருச்சி போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று கல்வி கற்பது சிரமமாக இருப்பதால் மணப்பாறையில் அவசியம் ஒரு தொழில் நுட்பக் கல்லூரியை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நான் சட்டமன்ற உறுப்பினராவதற்கு முன்பு படித்த கல்லூரி முசிறி கல்லூரி. அந்தக் கல்லூரியில் வணிகவியல் முதுகலைப் பட்டப் படிப்புக்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 1979 முதல் 1985 வரை தற்காலிகமாக பணியாற்றிவரும் உதவிப் பேராசிரியர் பணியினை நிரந்தரப்படுத்த அரசு பணியாளர் தேர்வாணைக் குழு விண்ணப்பங்களை 1985 ஆம் ஆண்டு கோரி ஒரு வருடமாகியும், அவர்களை நிரந்தரப் படுத்த இன்னும் தேர்வு வைக்காததால் அவர்கள் படும் சிரமத்தை நீக்க விரைவில் தேர்வாணைக் குழு தேர்வு வைக்க வேண்டும் என்கிற என்னுடைய கோரிக்கையை மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் முன் வைக்கிறேன். இதனை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கனிவோடு பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, பிளஸ் 2 ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படும் சலுகைகள் அனைத்தும் பிளஸ் 2 ஆட்டோ மெக்கானிக் பொறியியல் போதகர்களுக்கும் பொருந்தும் என்ற அறிவிப்பு வெளியிடப்படவில்லை. அதுபோல தேர்வு நிலை பொறியியல் ஆசிரியர்களுக்கு உதவித் தலைமை ஆசிரியர் பதவி வழங்கப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்து, இவைகளையெல்லாம் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று அன்போடு கேட்டுக் கொண்டு, வாய்ப்பளித்தமைக்கு மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு மீண்டும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

*திரு. கு. ரமணி: மதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் என்னுடைய கட்சியின் சார்பில் சில முக்கியமான விஷயங்களை இந்த அவைக்கு முன்னால் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அவ்வளவு விஷயத்தையும் இங்கே பேசுவது கஷ்டம் என்பது நடைமுறையில் தெரிகிறது. அதனால் நான் வைத்திருக்கிற குறிப்பிலிருந்து சில விவரங்களை மட்டும் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். 1986-87-ல் 551 கோடி ரூபாய் கல்வி மானியத்துக்கு ஒதுக்கப்பட்டதற்கு மாறாக இப்போது 597 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு ஒதுக்கியிருப்பதானது முன்பை விட அதிகப்படி பணம் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்ற கருத்துபட அரசு தரப்பிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சாதாரணமாகப் பார்த்தால் இது சென்ற ஆண்டைவிட உயர்வுதான். ஆனால், இந்த உயர்வானது உண்மையிலேயே அரசாங்கத்தினுடைய வருமானத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட, நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்று. அன்றைக்கு இருந்த வருமானப்படி, இப்போதிருக்கிற வருமானப்படி பார்த்தால் இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை 20 அல்லது 21 பெர்சன்ட் வரும். ஆக, முன்பு இருந்ததை விட பெரிய ஒதுக்கீடு அல்ல இது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் 46 கோடி ரூபாய் அதிகமாகக் கொடுத்தது பற்றாது என்பதுதான் பிரச்சினை. மக்களுடைய கல்வித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் நாம் இன்னும் வெகு தூரம் முன்னேற வேண்டியிருக்கிறது. இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லாம் எப்படி கல்வியினுடைய தரத்தை உயர்த்த வேண்டும், அதிலே எவ்வளவு குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்றெல்லாம் எடுத்துக் காட்டினார்கள். அரசியல் சட்டப்படி, அரசியல் அமைப்பில் கூறப்பட்டபடி 14 வயது வரை உள்ள சிறுவர்கள் அனைவருக்கும் ஆரம்பக் கல்வியைக் கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டும், படிக்க வைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தும், இதுநாள் வரை இந்திய நாடு முழுவதற்கும் அது அமுல்படுத்தப்பட்டதில்லை.

(பிற்பகல் 12-50)

இன்றைக்கும் 100க்கு 60 பேர்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் படிப்பு கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கும்; கேரளாவிலே இதைவிட இன்னும் ஜாஸ்தியாக இருக்கும். இப்படிச் சில வித்தியாசங்கள் இருக்குமே தவிர மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டால் இது நம் நாட்டினுடைய 40 ஆண்டுக்கால சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இன்னும் 100க்கு 60 பேர்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்று

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கு. ரமணி]

சொல்வது எவ்வளவு கஷ்டமான, மோசமான நிலைமை என்பதை நாம் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும். நமது கல்வித் திட்டத்தை நாம் சரியான முறையிலே வகுத்துக் கொள்வதற்கு அந்த விஷயங்கள் நம்மைத் தூண்ட வேண்டும்.

அடுத்து, புதிய கல்விக் கொள்கையை இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கம் நமக்கு வெளியிட்டுள்ளது. அமைச்சரவர்களும் தன்னுடைய குறிப்பிலே அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்கள். தேசிய கல்விக் கொள்கையோடு அநேகமாக ஒத்துக்கொண்டுதான் நாங்கள் போகிறோம், ஒன்றிரண்டு விஷயங்களில்தான் வித்தியாசம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பிரச்சினைக்குப் புதிய கல்விக் கொள்கை தீர்வு தரப்போவதில்லை. இதை நாம் முதலிலே தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு புதிய மேல்தட்டுப் பகுதியினரை மட்டும் உருவாக்கும்படியான நாகும் Technically developed electronics, Computerisation, etc இதை நாம், ஏராளமாக அந்நிய நாடுகளிலேயிருந்து இங்கே இறக்குமதி செய்து நம் நாட்டில் டெக்னாலஜியை வளர்க்க இப்படிப்பட்ட மிக மிக உயர்ந்த டெக்னாலஜியைக் கொண்டு வராததால்தான் பல கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலையில்லாமல் போய்விட்டது அல்லது பிரச்சினை தீராமல் போய்விட்டது என்று எண்ணக்கூடிய அடிப்படையே தவறு. இன்றைக்கு 10, 12 கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் இந்த நாட்டிலே விவசாயத் தொழிலாளர்களையும், தொழிலாளிகளையும், படிப்பாளிகளையும், உழைப்பாளிகளையும் எடுத்துக் கொண்டால் அன் எம்ப்ளாய்ட். அவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதற்குத் தகுந்த ஒரு இயந்திர தொழில் வளர்ச்சி, கல்வி வளர்ச்சியை நாம் கொடுத்தாக வேண்டும். அதற்கு மீறி நீங்கள் போவீர்கள் என்றால் அதிலேயே முரண்பாடு ஏற்பட்டு பல கஷ்டங்களுக்கு நீங்கள் ஆளாவீர்கள். ஆகவேதான் நாங்கள் சொல்கிறோம். அப்படிப்பட்ட முறை நமக்குத் தீர்வு தரப்போவதில்லை.

(மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் தலைமை.)

அதே மாதிரி, கல்விக் கூடங்களிலே இருக்கும்படியான வசதிகளையும் நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டால், அமைச்சரவர்கள் அந்தக் குறிப்பிலே பலவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உயர் நிலைப் பள்ளிகள், மேல்நிலைப் பள்ளிகள் மொத்தம் எடுத்துக்

[திரு. கு. ரமணி] [1987 ஏப்ரல் 8

கொண்டால் 4,191 பள்ளிகள் இருக்கின்றன. 1987-88-ல் கட்டிடங்களில் சிறு பணிகள் செய்வதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற பணம் வெறும் 33 இலட்சம். முந்தைய ஆண்டுகளில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பாக்கி நிற்கிற கட்டிடங்களுக்குச் செலவழிக்க திட்டமிட்டிருக்கிற தொகை 2 கோடியே 51 இலட்சம். புதுப் பள்ளிகள் கட்ட 75 இலட்சம். இதுதான் கட்டிடங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற பணம். இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு உண்மையிலேயே எத்தனை கட்டிடங்களைப் புதிதாகக் கட்ட முடியும்? எத்தனை கட்டிடங்களுக்கு ரிப்போர்கள் நடத்த முடியும்? இன்றைக்கு சுவர் வைத்து கட்டிடங்கள் கட்டிவிட்டால் மட்டும் போதாது. அந்தக் கட்டிடங்களுக்கு உள்ளே உட்காருவதற்கு பெஞ்சு, நாற்காலி, மேஜை போன்ற பல சாதனங்கள் தேவை. 6-வது, 7-வது வகுப்பு வரைக்கும்கூட லோக்கல் போர்டு நடத்தக்கூடிய பள்ளிகளிலேயும் கிடையாது; அரசாங்கம் நடத்தக்கூடிய பள்ளிகளிலே கூடக் கிடையாது. எனவே, கட்டிடங்கள் கட்டப்பட வேண்டும். மரச் சாமான்கள் எல்லாம் உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டும். இவைகளெல்லாம் இல்லாமல் அந்தக் கட்டிடங்களுடைய எல்லாக் காரியங்களும் எப்படி நிறைவேறும்? எப்படி நல்ல முறையில் மாணவர்கள் வந்து அதிலே படிப்பதற்கு முடியும்? படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களும் எப்படி அதிலே சரியானபடி செயலாற்ற முடியும்? இன்றைக்கு நேற்றைக்குகூட அல்ல, ஒவ்வொரு தடவையும்—நானும் இந்தச் சட்டமன்றத்திற்கு வந்து பத்து வருஷங்களாகப் பார்க்கிறேன்—ஒவ்வொரு வருஷமும் இதையேதான் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தப் பணமெல்லாம் மிகக் குறைவானது. இன்றைக்கிருக்கக் கூடிய தேவைக்கு இது முற்றிலும் கட்டுபடியாகாது.

ஐந்து எக்கர் நிலமும், பத்தாயிரம் ரூபாயும் தந்தால் உயர்நிலைப்பள்ளி அமைக்க அனுமதி தருவதாக அரசாங்கம் கூறுகிறது. ஆனால் இந்தப் பத்தாயிரம் ரூபாய் அல்ல, அதற்கு மேலும்கூட பணம் கொடுத்தும், இடம் கொடுத்தும்கூட எத்தனை இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் அனுமதிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன? அது தவறானது. அந்த மாதிரி கொடுக்கப்பட்ட இடங்களிலே திட்டவட்டமாக அவர்களுக்குப் பள்ளிகளை அனுமதிக்க வேண்டும். அப்படிப் பள்ளிகூடங்களை அனுமதித்தால் அதற்குச் சில பொறுப்புகளையும், அதற்கு வேண்டிய பணச்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கு. ரமணி]

செலவுகளையும் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கத்திற்கு அதிகச் செலவாகும். அந்தப் பணச் செலவுக்கு முதலிலே திட்டம் இல்லாததால்தான், கொள்கைப் பிரகடனம் செய்தாலும், கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல், கேட்கின்ற கட்டிடங்கள் அனுமதிக்கப்படாமல் போவதற்குக் காரணம் எல்லாம் 'பைனான்சை', பணத்தைப் பொறுத்தவரையில்தான் இருக்கிறது என்று தெரிகிறது.

அதேமாதிரி, தொடக்கப் பள்ளிகளினுடைய நிலைமை என்ன? தன்னிறைவுத் திட்டப் பணிகளில் மூன்றாண்டுகளில், 1981, 1982, 1983 ஆகிய இந்த மூன்றாண்டுக் காலத்திலே பஞ்சாயத்து யூனியன் தொடக்கப் பள்ளிகளை 4,500 பள்ளிகளைக் கட்டிக் கொடுத்திருப்பதாக இந்தக் குறிப்பிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக 30 கோடி ரூபாய் செலவு. 1987-88-ஆம் ஆண்டுக்கு என்ன? 1983-க்குப் பிறகு, இப்பொழுது, 1987, 1988 வரையில் என்ன நிலை? எந்தப் பகுதியிலாவது, ஆரம்பப் பள்ளிகள் கட்டப்பட்டிருக்கிறதா? தன்னிறைவுப் பணி முடிந்துவிட்டது. ஆரம்பப் பள்ளிகள் இல்லை. ஆரம்பப் பள்ளிகள் ஏராளமான கிராமங்களில் இன்றைக்கும் இல்லை; இருப்பது போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே, ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்கூடம் இல்லை என்ற நிலைமைதான் இன்றைக்கு இருக்கிறது. இப்படி பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் நீங்கள் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல. எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் தேவையான பொருள்கள், மரச் சாமான்கள் எல்லாம் வாங்கிப் போட்டு, வசதிகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட வசதிகளுக்கு பணம் இல்லை; என்ன செய்வீர்கள் என்று கேட்டால் பொதுமக்களிடம் நன்கொடை வசூல் செய்வோம் என்கிறீர்கள். பொதுமக்களிடம் இருந்து வாங்குவோம் என்றால் அவர்கள் தாராளமாக வைத்துக்கொண்டா இருக்கிறார்கள்? வரி போட்டு வசூல் செய்கிறமாதிரி, விற்பனை வரி மாதிரி அவர்களிடம் வசூல் செய்ய முடியாது. அவர்கள் எல்லாம் சாதாரண கூலிகள். கூலி வேலை செய்து ஜீவனம் நடத்துபவர்களிடம் வரி போட்டு வாங்குவது அல்லது நன்கொடை வாங்குவது என்பது முடியாது. பணம் போதாது என்று சொன்னால், வருஷா வருஷம் பெரிய, பெரிய முதலாளிகளுக்கு பல்வேறு காரியங்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கிறீர்களே, தனியார் கல்லூரி நடத்த

அனுமதி கொடுக்கிறீர்களே, அவர்களிடம் கேளுங்கள். மரச் சாமான்கள் வாங்க வேண்டும்; கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டும்; 10 கோடி ரூபாய் தேவை; அரசாங்கத்திற்கு நன்கொடையாகத் தாருங்கள் என்று கேளுங்கள். அவர்கள் கொடுப்பார்கள்; கொடுக்க முடியும். அது அல்லாமல் பணச் செலவு இருக்கிறது என்பதற்காக சாதாரண ஜனங்களிடம், கூலி வேலை செய்து ஜீவனம் நடத்துகிறவர்களிடம் வசூல் செய்ய முடியாது; அவர்களை நிர்ப்பந்திக்கவும் கூடாது.

அடுத்து, நவோதயா பள்ளி புதிய கல்வித் திட்டத்தில் இடம் பெறுகிறது. அதற்காகக் கோடிக்கணக்கான பணம் செலவு செய்து, மாவட்டத்திற்கு ஒரு பள்ளி ஆரம்பிக்கப் போவதாகச் சொல்கிறார்கள். அடிப்படைத் தேவையையே செய்ய முடியாமல் இருக்கிறபோது நவோதயா பள்ளியினால் என்ன செய்ய முடியும்? கல்வியின் அடிப்படைத் தேவையை இந்த நவோதயா பள்ளி செய்ய முடியாது என்பது என்னுடைய கருத்து. கல்வியின் தரம் உயர்ந்ததா இல்லையா என்ற கேள்விக்குள் நான் போக விரும்பவில்லை. கல்வியின் உச்சக்கட்டமாக விஞ்ஞானப் படிப்பு, கம்ப்யூட்டர்களைப் பயன்படுத்தும் முறை, எலக்ட்ரானிக் சிஸ்டம் எல்லாம் வந்ததற்குப் பின்னால் இந்த நவோதயா கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வாருங்கள். ஆரம்பத்தில் தாய்மொழிக் கல்வியே சிறந்தது. ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் பள்ளிக்கூடங்களில் தாய்மொழிக் கல்வி கண்டிப்பாக இடம்பெற வேண்டும். அந்த அடிப்படைக் கல்வியையே பெற முடியாத நிலையில் கோடிக் கணக்கான பணம் செலவு செய்து நவோதயா பள்ளியை அமைப்பது சரியல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து. ஐந்தாவது வரையில் தாய்மொழியிலேயே கல்வி கற்பிக்க வேண்டும். அதன் பிறகு என்ன மொழி வேண்டுமானாலும் கற்றுக் கொள்ளட்டும். தாய்மொழிக் கல்விக்கு வழியில்லாமல் வளர்ந்து வரும் சிறுவர்களை மட்டம் தட்டக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. இன்றைக்கு மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை இலட்சக்கணக்கில் உயர்ந்திருக்கிறது. அரசாங்கம் செயல் படுத்துகின்ற சத்துணவுத் திட்டம்தான் அதற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, சத்துணவுத் திட்டம் நல்லது தான். இதுவரை படிக்காதவர்கள் சத்துணவுத் திட்டத்தினால் சோறு கிடைக்கும்; கல்வியும் கிடைக்கும் என்று வருகிறார்கள்;

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கு. ரமணி]

குழந்தைகள் வரட்டும்; நல்லது. ஆனால் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் இப்படி குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகி இருக்கிற அள வுக்கு ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்திருக்கிறதா? எவ்வளவு அதிகமான ஆசிரியர்களை நீங்கள் நியமித்திருக்கிறீர்கள்? குறைந் தபட்ச அளவிலாவது ஆசிரியர், மாணவர் விகிதாச்சாரத்தின்படி ஆசிரியர்களையும் நியமித்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். மாணவர்கள் எண்ணிக்கை உயர்ந்த அளவுக்கு ஆசிரியர்கள் நிய மனம் உயரவில்லை. கேட்டால் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார் கள், அதற்கும் பணம் தேவை என்று. பணம் இல்லை என்ற காரணம் சரியாகாது. குழந்தைகள் அதிகமாக வந்துவிட்டால் கல்வி 'ஆட்டமட்டிக்'காகப் போகாது. மாணவர்களின் எண் ணிக்கைக்கு ஏற்றபடி எல்லா வகுப்புகளுக்கும் ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு எப்படி இருக்கிறது என்றால், உயர்நிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் பல ஆசிரியர் இடங்கள் காலியாக இருக் கின்றன. அந்த காலியிடங்களில் ஆசிரியர்களை உடனடியாக நியமிக்க வேண்டும். காலியாக இருக்கின்ற எல்லா இடங்களை யும் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அனுமதி கொடுத்தார்கள். ஆறு மாதத்திற்குள் சாங்ஷன் செய்தார்கள். கிட்டத்தட்ட 900 மாண வியர்கள், 1,000 மாணவர்கள்—எல்லோரும் பெண்கள்—அந்தப் பள்ளியிலே படிக்கிறார்கள். ஆனால் ஹெட்மிஸ்ட்ரஸ் ஆரம்பத்தில் நியமிக்கப்படவில்லை. ஒரு கிளார்க் கிடையாது, அட்டன்டர் கிடையாது; தோட்டி கூட இல்லை. இதைப்பற்றி கார்ப் பரேஷனிலே கேட்டேன். போஸ்ட் சாங்ஷன் இல்லை என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதனுடைய லகான் இங்கேதான் இருக்கிறது. நீங்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுமதி அளிக்கும் போது தேவையான எல்லாவற்றுக்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இல்லை என்றால் பள்ளிக்கூடம் வந்தும் பயனில்லை. ஆகவே, அதற்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே மாதிரி சில பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில் சேருவதற்கு 300 மார்க்குக்கு மேல் மாணவர்கள் வாங்கியிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. பாஸ் மார்க் இருந்தால் போதும். பாசாகிறார்கள். பள்ளிகளில் சேர ஏன் 300 மார்க் என்று வைக்க வேண்டும்? இதனால் பாதிக்கப்படுவது கிராமங்களில் இருந்து

வருகின்ற மாணவர்கள்தான். இந்த 300 மார்க் என்பது ஒரு வடிகட்டும் முறைதான். கிராமபபுறங்களில் இன்றைக்கும பள்ளக் கூடத்தில் இருக்க வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் செய்யப் படவில்லை. பல்வேறு காரணங்களால் கல்வியின் தரமும் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த 300 மார்க் என்ற வரையறையினால் கிராமங்களிலிருந்து வருகின்ற மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள், கஷ்டப்படுகிறார்கள். அரசு கல்லூரிகளில் சேர வேண்டுமானால் கூட சாதாரணமாக இன்றைக்கு அவர்கள் வேறு வகையில் பணத்தை கொடுக்காமல் சேர முடியாது. அந்த வகையில் ஒரு மாணவன் கிட்டத்தட்ட 1,300 ரூபாய் செலவிட வேண்டும்.

(பிற்பகல் 1-00)

தனியார் கல்லூரிகளில் 50 சதவீதம்தான் சீட்கள் என்று அரசு வைத்திருக்கிறது. அப்படி அதிலே ஏதேனும் பிரச்சினை வந்தால் அதுபற்றி எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள் நாங்கள் அதை சரியாக நடத்திக் காட்டுகிறோம் என்று இதே மன்றத்தில் உங்களுக்கு முன்னால் இருந்த மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் என்னிடத்திலே சொன்னார்கள். அதெல்லாம் நடக்கிற காரிய மல்ல. அங்கே என்ன நிலைமை என்றால் நீங்கள் ஒதுக்கி இருப்பதில் கூட ஒரு இடத்திற்கு கிட்டத்தட்ட 7,000 ரூபாய் வாங்குகிறார்கள். அதற்கு அவர்கள் இப்போது ரசீது கூட போட்டுக்கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் அவ்வாறு வாங்கக் கூடிய பணத்திற்கு பாஸ் ஆகி வெளியே போகிறபோது பாக்கிப் பணத்தைத் தருகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். பாஸ் ஆனால்தானே தெரியும், பணம் மிச்சம் இருக்கிறதா என்பது குறித்து.

அடுத்து, தொழில் கல்வி. மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் இதைக் கற்றுக் கொடுக்க நிரந்தர எற்பாடுகள் இல்லை. கற்பிக்கப்படும் தொழில் கல்விக்கான தளவாடங்கள் மற்றும் ஏற்பாடுகள் அங்கே இல்லை. அது கட்டாயம் தேவை. பல பள்ளிகளுக்கும் சேர்த்து ஒரு வண்டியில் தளவாடங்களை வைத்துக் கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி வந்து நடமாடும் வண்டியாக அவற்றை வைத்து, இந்த முறையில் கல்வியைக் கற்றுக் கொடுத்தால் எப்படி முன்னேற்றம் ஏற்படும்? ஆரம்பத்தில் என்ன செய்யப்பட்டது என்றால் தனியார்கள் நிர்மாணித்து இருக்கின்ற தொழிற்சாலைகளுக்கு

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கு. ரமணி]

ஒரு நாளைக்கு ஒரு மணி நேரம் மாணவர்களைக் கொண்டு போவார்கள். அந்த மாணவர்கள் அந்தத் தொழிற்சாலைகளில் இருக்கின்ற இயந்திரங்களுக்கு மத்தியில் போய் என்ன பண்ணுவார்கள்? இயந்திரங்களுக்குப் பின்னால் பயந்து போய் நிற்பார்கள். அந்த அளவுக்கு பூதாகாரமாக அது தெரியும். எனவே என்ன கஷ்டப்பட்டாவது ஒவ்வொரு மேல்நிலைப் பள்ளிக்கும் தேவையான இரண்டு அல்லது மூன்று பாடங்களுக்கான தளவாடங்கள் என்னவோ, சுருக்கமான தளவாடங்கள் என்னவோ அவற்றைக் கட்டாயம் வாங்கிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படி இல்லை என்றால் பேசுகிற பேச்சுத்தான் நிற்குமே தவிர அந்த சாராம்சம் பயிற்சியில் இருக்காது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து கீழ் மட்டத்திலிருந்து தொழில் கல்வியைக் கற்பிப்பது அவசியம். தற்போதைய அனுபவத்தில் இருந்து பார்த்தால் ஏதாவது ஒரு தொழில் கற்று இருந்தால்தான் எங்கேயாவது போய் வேலை தேட முடியும். இல்லை என்றால் சாத்தியம் இல்லை. கிராமப்புறங்களில் இருக்கின்றவர்கள் பாப்பர்களாக மாறி நிலத்தை இழந்து வெளியேறுகிறார்கள்.

This is the development that is taking place in our country. கிராமங்களில் உள்ள தங்களுடைய நிலங்களை எல்லாம் விட்டு விட்டு வெளியேறுகிறார்கள். அவர்கள் அத்தனைபேரும் மூட்டை தூக்கி ஜீவனம் பண்ண முடியாது. ஏதாவது தொழில் கற்றிருந்தால்தான் முடியும். ஆகவே கீழ் மட்டத்திலேயிருந்தே அவர்களுக்கு தொழில் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான கல்வி கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப் போவதாகவும், அந்த வகையில் சிலபசை மாற்றப்போவதாகவும் சொல்கிறார்கள். அது என்ன என்பது வரும்போது தான் தெரியும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஒரு திட்டத்தைத் தயாரிக்கிறபோது என் இந்தச் சபையில் எங்களையும் வைத்து விவாதித்து முடிவெடுக்கிற வகையில் ஏன் அந்தத் திட்டங்களை நீங்கள் எங்கள் முன்னால் வைக்கக்கூடாது? அப்படிச் செய்தால் நாங்களும் எங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல முடியும்.

அடுத்து, ஆசிரியர்கள் பயிற்சி. இதிலே இப்போது ஒரு தண்டனை கொடுக்கிற நிலைமை இருக்கிறது. அதாவது பெண்களை மட்டும் 20 அல்லது 30 பேர்களை செலக்ட் பண்ணி

வைத்துக்கொண்டு நடத்துகிறார்கள். ஆண்களை அனுமதிப்ப தில்லை. அது ஏன்? பெண்களாக இருந்தால் தகராறு இருக் காது, ஆண்களாக இருந்தால் காசு ஏதேனும் அதிகமாகக் கேட்டால் தகராறு பண்ணுவார்கள் என்று கருதுகிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. அந்தமாதிரி வித்தியாசம் பார்க்கக் கூடாது. ஆண்கள், பெண்கள் எல்லோருக்கும் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும். ஆண்களாக இருப்பவர்கள், அவ்வாறு படிக்க வேண்டி யவர்கள் எல்லாம் தனியார் பள்ளிகளுக்குப் போய் ஏமாற்றப் படுகிற நிலைமை இருக்கிறது. பல்வேறு ஏமாற்று வித்தைகளுக்கு அவர்கள் இரையாகிறார்கள்.

அடுத்து ஆசிரியர்களின் நிலைமை. பஞ்சாயத்துக்களில் உள்ள ஆசிரியர்கள் ஏற்கெனவே அரசு ஊழியர்களாக ஆக்கப் பட்டு இருக்கிறார்கள். அது அவர்களுடைய கோரிக்கை. அது ரொம்ப நல்ல திட்டம். நகரியம், நகராட்சி, மாநகராட்சி போன்ற வற்றில் இருக்கிற ஆசிரியர்களையும் 1—6—1987 முதல் அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குகிறீர்கள். ஆனால் தற்போது நிர்வாகம் எல்லாம் அவர்களுடைய கையிலேதான் இருக்கிறது. இதற்கும் வேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்யவேண்டும். அதற்கு பிரம்மாண்டமான ஏற்பாடு தேவை. அரசே செய்யவேண்டும். செய்துதான் ஆகவேண்டும். ஆனால் இதில் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் அரசு கவனிக்க வேண்டும். உதாரணமாக இடமாற்றங்கள் என்பது பயங் கரமாக நடக்கிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர்கள் இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள்.

உயர்நிலைப்பள்ளி, மற்றும் மேல்நிலைப்பள்ளிகளில் இடமாற் றங்கள் செய்யும்போது இங்கே இருக்கிற டைரக்டர் ஆஃப் கல்லெ ஜியேட் எஜுகேஷன் மட்டும்தான் பொறுப்பாக இருந்து அத்தனை மாற்றங்களையும் செய்வது என்றால், திட்டவட்டமாக நான் சொல்கிறேன், அது ஊழலுக்கு இடம் கொடுக்கும். ஆகவே டிஸ்ட்ரிக்ட் வைஸ்-ஆக இதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து பி.எஃப். பணம் பஞ்சாயத்தில் பிடித்து இருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு எல்லாம் பி.எஃப் பணம் இருந்து வந்தது. எவ்வளவு பணம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்ற கணக்கு இல்லை. அவர்களுக்கே அது எவ்வளவு என்பது தெரியாது. காரணம்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கு. ரமணி]

அதற்கான ரெக்கார்டே கொடுக்கவில்லை. பிடிக்கின்ற பணத்தைப் பிடித்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறார்கள். இதைப் பொறுத்த வரையில் அரசுக்கு உரிய தகவல் இருக்க வேண்டும். அப்படி அரசுக்குத் தகவல் இருக்கிறதா? ரெக்கார்டு இருக்கிறதா? எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அரசினிடத்தில் அந்தத் தகவல் இல்லை என்றுதான் சொல்லப்படுகிறது. ஏன் இந்த நிலைமை? எல்லாவற்றையும் சென்ட்ரலைஸ் பண்ணி இதற்கெல்லாம் தேவையான ரெக்கார்டு வைத்து, வருஷத்திற்கு ஒருதாம் அதனைக் கணக்கிட்டு அந்தப் பணக்கணக்கையும் ரெக்கார்டை ஊழியர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுடைய பணமும், நீங்கள் போட வேண்டிய பணமும் அதிலே இருக்கிறது. ஆயிரக் கணக்கான ஊழியர்களுக்கு கணக்குகளை அளிக்க வேண்டும். 5 ஆயிரம் 6 ஆயிரம் கிளார்க்குகள் அந்த வேலைக்கு வேண்டும். ஆனால் அது இல்லை. இருந்தாலும் அதைப் பண்ணவேண்டும் என்றால் நிறைய செலவு ஆகும். ஆனால் செலவு ஆனாலும் பரவாயில்லை என்று கிளார்க்குகள் போட வேண்டும். இல்லையென்றால் நாளைக்கு இவ்வளவு பணமும் யாரோ கொண்டு போனார்கள் என்ற பிரச்சினை எல்லாம் வரும். அப்படி இல்லாமல் இதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். எவ்வளவோ செலவு பண்ணும்போது இதையும் கவனித்து, வேண்டிய கணக்கு களைக் தயாரித்து, அவர்களுக்கு வழங்க ஏற்பாடு பண்ண வேண்டும்.

அடுத்து ஆசிரியர்கள் பிரச்சினை. ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் முதல் பல்கலைக் கழக ஆசிரியர்கள் வரையிலும், மற்ற ஊழியர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, தங்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரம் தேடி போராட்டம் நடத்தினார்கள். 2 மாத காலம் தமிழகத் திலே அது நடந்தது. தமிழக மக்களும், உழைப்பாளர் வர்க்கமும் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக நின்றார்கள். அதனுடைய பலன் மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களை அழைத்துப் பேசி அவர்களுக்கு நம்பிக்கையை ஊட்டி, அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு வாக்குறுதி அளித்தார்கள். அந்தப் போராட்டத்திலே சில ஆசிரியர்கள் வேதனையினாலும், கவலையினாலும் இறந்து போய்விட்டார்கள். அந்தத் தியாகமும் செய்தார்கள். இன்றைக்கு அவர்களுடைய நிலை என்ன? நாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டோம். எங்களுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகள்

முழுமையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை, சிலதுதான் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது என்று அவர்கள் வேதனைப் படுகிறார்கள். இதை நான் குற்றம் சொல்வதற்காகச் சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய நிலைமை அது. அதைப் புரிந்து கொண்டுதான் சொல்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களே அவர்களை அழைத்துப் பேசி அந்த வாக்குறுதிகள் முழுமையாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். (மணி அடிக்கப்பெற்றது).

நான் தலைவரிடமே நேரம் கேட்டிருக்கிறேன். இன்னும் கொஞ்சம்தான் இருக்கிறது. அதற்குத்தான் அவசரமாகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அவர்களை அழைத்துப் பேசி, அவர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். முதுநிலைப் பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு அவர்களுடைய படிப்புக்கு ஏற்ப சிறப்பு ஊதியம் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்களைத் தவிர, கடைநிலை ஆசிரியர்கள், இடைநிலை ஆசிரியர்கள், உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள், ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், மற்ற ஊழியர்கள் என்று யாருக்கும் இந்த சிறப்பு ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை. இதை அவர்கள் எப்படி எண்ணுகிறார்கள் என்றால், கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும், மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் மத்தியில் பிளவு உண்டாக்கக் கூடிய நிலைமை என்று கருதுகிறார்கள். அவர்களுடைய மனோநிலையை தெரிந்துதான் நான் சொல்கிறேன்.

அடுத்து, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தைப் பற்றி ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் 1981 முதல் செனட், சிண்டிகேட் கவுன்சில் தேர்தல் நடத்தப்படவே இல்லை. அது சம்பந்தமாக இருக்கிற வழக்கை உடனே முடிவிற்குக் கொண்டு வர அரசு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அப்படி இல்லை என்று சொன்னால், அங்கு ஸ்தாபனங்களை அமைப்பதில் ஆசிரியர்களுக்குத்தான் அதிக வெயிட் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வதெல்லாம் அடிபட்டு விடுகிறது. இதுபற்றி உங்களுக்கு முன்னால் அமைச்சராக இருந்தவர்கூட இதே அவையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை உடனடியாக முடிவிற்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அந்தப்பால கமுதியில உள்ள ஒரு கல்லூரி இடிந்தே விழுந்து விட்டது. அது இப்போது காது ஸ்ராப்ட் ஸ்தாபனத்தினுடைய கோட்டவுனுக்குள்ளே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இது எல்லாம் ரொம்ப மோசமான நிலைமை. கல்லூரி மாணவர்கள் எப்படி தங்களுடைய படிப்பை முறையாக அங்கே நடத்து வார்கள். இவைகள் எல்லாம் உடனடியாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. அதேபோல அடுத்தது கான்டிராக்ட் முறை. கான்டிராக்ட் முறை கூட 1969-லே அபாலிஷன் செய்ய சட்டம் செய்து ஆகிவிட்டது. ஆனால் அது பரந்து கல்லூரிகளில் பரவி பரவி இப்போது ஆசிரியர்களுக்கு மத்தியிலே வந்து இருக்கிறது. கல்லூரிகளிலே கான்டிராக்ட் அடிப்படையில் ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்கிறார்கள். அவர்களில் 200 முதல் 300 பேர்கள்

(பிற்பகல் 1-10)

வரை பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அரசு இப்படி நடப்பது எப்படி சரியாக இருக்கும்? படித்தவர்கள் இடையே வேலையின்மை அதிகரித்து வருவதைப் பயன்படுத்தி இப்படிச் செய்வதை ஒரு சுரண்டுகிற முறை இன்டன்சிவ் எக்ஸ்ப்ளாய் டேஷன் என்று சொன்னால் என்ன தவறு? அவர்களுக்கு அரசாங்கம் கொடுத்த பொங்கல் பண்டிகைப் பரிசுப் பணம் 300 ரூபாயை திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி அவர்கள் விசேஷமான பயிற்சி பெற்றவர்கள் என்ற முறையில் 100 ரூபாய் கொடுத்து வருவதை ஒன்பது மாதங்கள் கொடுத்து அந்த 900 ரூபாயையும் பிடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேலையும் போயிற்று, வெறும் கையோடு போகிறார்கள். 900 ரூபாயும், 300 ரூபாயும் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால் எப்படிக் கொடுப்பார்கள். அவர்களை கைது செய்து ஜெயிலில் தான் போட வேண்டும். அது சரியில்லாதது, அப்படி செய்யக் கூடாது.

அடுத்து சி.இ.ஓ., பதவிகள் 12 மாவட்டங்களில் காலியாக இருக் கின்றன. எல்லோருக்கும் புகார் எழுதி கடைசியாக மேலதிகாரி என்ற முறையில் அப்பீல் பண்ணுகிற இடம் அது. அந்த இடங்களில் அதிகாரிகளை உடனே போட வேண்டும். அந்த இடங்களில் டி.இ.ஓ.க்களை வைத்து காரியங்களை நடத்துவது என்பது சரியல்ல.

[திரு. கு. ரமணி] [1987 ஏப்ரல் 8

அரசு உதவி பெறும் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் சம்பள விகிதம் என்பது 14 ஆண்டுகளாக இன்னும் மாற்றியமைக்கப்படவில்லை. மத்திய அரசு தான் அதைச் செய்ய வேண்டுமென்பது சரி. மத்திய அரசு செய்யாமல் இருப்பதைப் பார்த்து நம்முடைய சர்க்கார் சும்மா இருக்கக் கூடாது. அப்படி இருப்பது சரியல்ல. மத்திய அரசு அவர்களின் ஊழியர்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுக்கிறார்கள். கொடுக்க வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை, ரொம்பவும் சரி, அதை நான் வரவேற்கிறேன். அந்த கல்லூரி ஆசிரியர்கள் என்ன ஏமாந்தவர்களா? அவர்களுக்கு இந்த சம்பள விகிதத்தை மாற்றம் செய்ய வேண்டும். மத்திய அரசை நம்முடைய மாநில அரசு வற்புறுத்த வேண்டும். அரசியல் பந்தமும், சினேகிதமும் வேறு. நம்முடைய ஊழியர்களைப் பாதுகாப்பது என்பது நம்முடைய கடமை, அப்படிச் செய்ய வேண்டும்.

அதைப்போல் அண்ணா பல்கலைக் கழகம் பற்றி பல உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். 900 தொழிலாளர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். பதிவு செய்த தொழிற்சங்கம் வேறு இருக்கிறது. தொழிற்சங்க ஊழியர்கள் பழி வாங்கப்படுகிறார்கள். சங்கத்தினுடைய தலைவர் இரா. கணேசன் ஏழு ஆண்டுகளாக சஸ்பெண்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். சண்முகம், இராஜேஷ் கண்ணன், சுரேந்திரபாபு ஆகிய மூன்று பேர்கள் நான்கு வருடங்களாக சஸ்பெண்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். உப தலைவர் உன்னி கிருஷ்ணன் சஸ்பெண்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். சட்டப்படியான 'சப்சிஸ்டன்ஸ் அலவன்ஸ்' கூட கொடுக்கப்படவில்லை. நாம் ஆராய்ச்சிகளை நடத்துகிறோம். அறிவின் இருப்பிடமென்று நாம் பல்கலைக் கழகத்தை சித்தரிக்கிறோம். அங்கே இப்படிப் பட்ட அறிவிற்கு ஒத்து வராத நடவடிக்கைகள் நடக்கின்றன. ஆகவே அவர்களோடு கலந்து பேசி உங்களுடைய பினான்ஷியல் பொசிஷனுக்கு இவர்களுக்கு என்ன செய்ய முடியுமென்பதை நேரடியாகப் பேசி ஒரு நடவடிக்கையெடுக்க வேண்டும். அதனால் அவர்களுக்கு பிரச்சினை தீரும் மனநிம்மதி ஏற்படும். அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து 31—3—1987-ம் நாளன்று ஜனநாயக மாதர் சங்கம் உங்களுக்கு ஒரு மகஜர் கொடுத்திருக்கிறது. அதிலே என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? கிராமங்களில் பெண் குழந்தைகள்

படிக்க வசதிகளை அதிகமாகச் செய்ய வேண்டும். கிராமப்புறங் களில் பெண்கள் பள்ளிக்கூடங்களை உருவாக்கி, அங்கே ஹாஸ்டல் களையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். ஏனென்றால் கிராமப் பெண்கள் இப்போது அதிகமாகப் படிக்க ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள். அதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்கவேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

அடுத்தபோல தனியார் பள்ளி, கல்லூரிகள். இவைகளுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும். ஏற்கெனவே ஏராளமாக அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது நிலைமை என்ன வென்றால் அரசாங்கத்தையே அவர்கள் சேலன்ஞ்ஜ் பண்ணுகிற அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூரில் 'நான்-மைனாரிட்டி காலேஜ் மேனேஜ்மெண்ட் அசோசியேஷன்' என்று வைத்து உங்களுக்கு நோட்டீஸ் கூட வந்திருக்கும் என்று நினைக் கிறேன். தமிழ்நாடு தனியார் கல்லூரி சட்டத்தை உடனடி யாகத் திருத்த வேண்டும். அவர்களுக்குச் சாதகமாக எப்படி திருத்துவது? பிரின்சிபால்களின் வேலை முழுவதிலும் எந்த விதமான தலையீடும் ஆசிரியர்கள் மூலம் ஏற்படக் கூடாது. பிரின்சிபால் லீவு போட்டு போனால், கல்லூரி மானேஜ்மெண்ட் கமிட்டியே வேறு பிரின்சிபாலை வைத்துக் கொள்வதற்கு அனுமதி வேண்டும். இதிலே கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநரின் தலையீடு கூடாது. நாளைக்கு உங்களையே தலையிடக் கூடாது என்று சொல்லப் போகிறார்கள். அந்த நிலைமை ஏற்படும். அடுத்து ஆசிரியர்கள் சங்கங்கள் முதல்வர் வேலையில் தலையிடக் கூடாது. எந்த வேலையை அவர் செய்தாலும் தலையிடக் கூடாது. ஊழியர்கள் பதவிஉயர்வு சீனியாரிட்டியிலே தலையிடக் கூடாது. இவர்கள் இதுவரையில் படித்து பட்டம் பெற்றது. எல்லாம் வியர்த்தம். மேலும் புதிய அசெஸ்மென்ட் தேவை என்றால் இவர்களுக்கு மெரிட் இல்லையென்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்டவர்கள் அதிகம் தெரிந்தவர்கள் வேலை செய்தால் நீங்கள் அவர்களுக்கு சன்மானம் கொடுங்கள். ஆனால் இடை யில் இப்படிப்பட்ட இண்டரிம் அசெஸ்மெண்ட் எடுத்து எப்படி அவர்களை பழிவாங்க முடியும்? அது சாத்தியமல்ல. அதே போன்று கோடைக்கால விடுமுறையை இரண்டாகப் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு பகுதிக்கு கொடுங்கள் என்றும் இன்னொரு பகுதிக்கு ஸ்ப்ரெட் ஓவர் பண்ணி விடலாம் என்றும் சொல்கிறார்கள். அந்த லீவைக் கூட அவர்கள்

பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோடு அனுபவிக்கக் கூடாது என்ற முறையில சொல்லுகிறார்கள். என்ன கொடுமை இது? இதுதான் தனியார் பள்ளி, ஆச்சாரியம் இந்தியாவினுடைய பாராதகாரமது துறகு எதிராக 'சாவர்னட்டி ஆப் இந்தியா, யூனிட்டி ஆப் இந்தியா, இன்டகிரிட்டி ஆப் இந்தியா' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்படியான இந்த கொள்கைகளுக்கு எதிராக இந்தக் கல்வி ஸ்தாபனங்களால், ஆசிரியர்கள் நடவடிக்கைகளுக்கு இறங்கினால், அதற்கு விகற்பம் ஏற்படக் கூடிய முறையில ஆசிரியர்கள் நடந்தால், அவர்களைக் கைது செய்து சிறையிலே அடைக்கக்கூடிய அளவிற்கு தண்டனைச் சட்டங்கள் வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். ஆகவே இப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு இன்று தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் வந்தாகிவிட்டது. அவர்கள் பணம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுத்தீர்கள். இப்போது அவர்கள் உங்களையே பதம் பார்க்கிறார்கள். எனவே இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும். சர்க்கார் என்ன கட்டுத் திட்டங்கள், விசேஷ விதிமுறைகள் வைத்திருக்கிறதோ, அதற்கு எதிராக நடக்கக்கூடிய கல்வி ஸ்தாபனங்கள் மீது கடுமையான ஆக்ஷன் எடுக்க வேண்டும்.

அதேமாதிரி கோயம்புத்தூர் பாரதியார் யுனிவர்சிடி வருவதைப் பற்றி அன்று சந்தோஷப்பட்டோம். ஆனால் அந்த யூனிவர்சிடி சிண்டிகேட்டிலே, தணிக்கை பண்ணப்பட்ட அக்கவுண்ட்ஸ்கள் வைக்கப்படுவதில்லை. சென்னை பல்கலைக் கழகத்திலும் அப்படித்தான் நடக்கிறது. அங்கே தணிக்கை அக்கவுண்ட்ஸ் வைக்கக் கூடாது என்று சொன்னால், என்ன அர்த்தம்? எனவே இவைகள் எல்லாம் தவறான பெரும் மோசமான நிலைமைகளை ஏற்படுத்திவிடும். கல்வியை அடிப்படையிலேயே பாதிக்கும், டிசிப்ளினை பாதிக்கும், ஒழுங்கு முறையைப் பாதிக்கும். இவைகளால் நாம் எதிர்பார்க்கிற முன்னேற்றம் ஏற்படாது. எனவே இவைகளைக் கட்டுப்படுத்த என்ன நடவடிக்கையை அரசு எடுக்க இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி, நீங்கள் பதில் சொல்லும்போது கூறினால் நன்றாக இருக்கும் என்று கூறி, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. பாப்பா சுப்பிரமணியன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 'காலை முதல் மாலை தொட்டு, கடும் இரவு விடிய முட்டும்" ஏழை எளியவர்களுடைய வாழ்வை

எண்ணி உழைத்து வரும் புரட்சித் தலைவர், பொன்மனச் செம்மல் அவர்கள் 'புதியதோர் உலகம் செய்வோம், கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்' என்கிற கொள்கையின் அடிப்படையிலே வறுமையை ஒழிக்கவேண்டும் என்ற ஒரு நல்ல நோக்கத்தோடு, ஏழை எளியவர்கள், பாட்டாளி வர்க்கத்திற்காக பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டி, இந்த பட்ஜெட்டிலே அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கேற்ற வகையில், புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசு இந்தக் கல்வி மானியத்திலே பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டி மிகவும் சீர்திருத்தம் செய்து வருகிறது என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய அரசு, பள்ளிப் படிப்பு என்பது பணக்காரர்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஏழை எளியவர்கள், பாட்டாளி மக்கள் அத்தனை பேர்களும் படித்தாக வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு மிகச் சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. சிறிய குழந்தைகள், இளம் குழந்தைகள், அனைவரும் கல்வியிலே ஒரு நாட்டம் பெற்றாக வேண்டும். அவர்களுக்கு ஒரு நோட்டம் வந்தாக வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே இன்றையதினம் பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அனுபவபூர்வமாகப் பார்க்கிறோம்.

பழைய காலத்திலே, நம்முடைய இந்துக்கள் கோயில்களிலே மாலை நேரத்திலே ஆண்டவனுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகளைச் செய்கிற நேரத்தில், அங்கே சர்க்கரைப் பொங்கல், புளியோதரை, சுண்டல் போன்ற பல்வேறு பதார்த்தங்களை, அங்குள்ள பெரியவர்கள் வழங்குவார்கள். ஆண்டவனுடைய சன்னிதானத்தில், மாலை நேரத்திலும், இரவு நேரத்திலும் சிறிய குழந்தைகளும், பெரிய குழந்தைகளும் விளையாடிக்கொண்டு இருப்பார்கள். அப்படிக் கோயில்களிலே விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் கோயில்களில் மணி அடிக்கும். சாமியைக் கும்பிடுவதற்காக. அப்படி சாமி கும்பிடுவதற்காக மணி அடிக்கிற நேரத்தில் பெரியவர்கள் ஒரு வரிசையிலே நின்று சாமியைக் கும்பிடுவார்கள். அந்த நேரத்திலே சிறியவர்களும், இளைஞர்களும் ஒன்றாகச் சென்று பெரியவர்களோடு சேர்ந்து ஆண்டவன் சன்னிதானத்திலே பெரியவர்கள் போதிக்கும் பக்தி என்ற கல்வியைப் பெறுவார்கள். அப்படிப்பட்ட பக்தி என்ற கல்வியை, தன்னார்க்கும் என்ற கல்வியை பெரியவர்கள் ஆண்டவனுடைய சன்னிதானத்தில்

அளித்தார்கள். அந்தப் பெரியவர்கள் எல்லாம் எப்படி அந்தக் குழந்தைகள் எல்லாம் கையேந்த வேண்டும், அல்லது தட்டைத் தூக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அவர்கள் கோயில்களிலே பிரசாதங்களை வழங்கவில்லையோ எப்படி பக்தி என்ற கல்வியைப் பரப்புவதற்கு இப்படிப்பட்ட பிரசாதங்களைக் கொடுத்து, அவர்களை ஊக்கப்படுத்தினார்களோ, அதே போன்றுதான் இன்றும் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், குழந்தைகள் தட்டு தூக்க வேண்டும் அல்லது கையேந்த வேண்டும் என்ற நோக்கம் இல்லாமல் உண்மையிலேயே, மாணவ சமுதாயத்திற்கு நல்ல படிப்பைக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தோடுதான் அவர்களுக்குக் கல்வியிலே ஒரு ஆர்வம் வரவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான், தற்போது சத்துணவுத் திட்டம் போன்ற பல்வேறு திட்டங்களை புரட்சித் தலைவருடைய அரசு கொண்டு வந்திருக்கிறது. இலவச சீருடை வழங்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது, இலவச காலணி வழங்கும் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறது. இலவச புத்தகம் வழங்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

(பிற்பகல் 1-20)

ஒரு கவிஞன், கம்யூனிஸ்ட் கவிஞன் பாடுகின்றான் "காலுக்கு செருப்பு இல்லை, கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழியில்லை, உழைத்தோமடா தோழா, உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து போனோமடா' என்று கம்யூனிஸ்ட் கவிஞன் ஜீவா அன்றையதினம் பாடினார். அந்த கவிஞன் ஜீவாவுடைய உள்ளக் குமுறலை உணர்ந்து நம்முடைய இதய தெய்வம் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இன்றையதினம், கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழியில்லை என்று பாடினானே அந்தக் கவிஞனுடைய உள்ளக் குமுறலைப் புரிந்துகொண்டு கவலைப்படாதீர்கள், உங்களுடைய குமுறலையெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்கு நான் இருக்கிறேன் என்று புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இன்றையதினம் சத்துணவைக் கொடுத்து, அதைப்போல அவன் பாடினானே காலுக்கு செருப்பில்லை என்று. அந்த ஜீவாவினுடைய எண்ணக் குமுறலுக்கு, இன்றைய தினம் பகல் வெளிக்கக்கூடிய அளவுக்கு ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய அரசு பல்வேறு காரியங்களைச் செய்து வந்திருக்கிறது என்பதை நான் இங்குச்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு பாப்பா சுப்பிரமணியன்]

சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட சத்துணவுத் திட்டத்தையும், சீருடை திட்டத்தையும், இன்னும் பல்வேறு திட்டங்களையும் செய்ய முடியாதவர்கள், திக்கற்றவர்கள், திறனற்றவர்கள், உண்மையிலேயே இந்த அரசினுடைய நல்ல நோக்கத்தின்பால் நல்லெண்ணம் இல்லாதவர்களெல்லாம் இன்றையதினம் குறை கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசு நியாயமாக எதையும் செய்கிறது, ஏழை எளியவர்களுக்காகச் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை புரிந்துகொள்கிறவர்கள் இன்றைய தினம் மனப்பூர்வமாக புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசை பாராட்டத்தான் செய்கிறார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் தெரிவித்துக்கொள்வதோடு, புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய ஆட்சியில் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்க்கு திட்டங்களைத் தீட்டி கிட்டத்தட்ட 597 கோடி ரூபாய்க்கு புரட்சித் தலைவர் அரசு பல்வேறு திட்டங்களை இந்த எஜுகேஷன் டிபார்ட்மெண்டுக்காக, கல்வி மானியத்திற்காக ஒதுக்கி இருக்கிறது. அதுவும், குறிப்பாக பள்ளிக் கல்விக்காக 484 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கி புரட்சித் தலைவர் அரசு ஏழை எளியவர்கள் எந்த அளவுக்கு கல்வியால் பயன் பெறவேண்டுமென்பதற்காகப் பாடுபட்டு வருகிறது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் தெரிவித்துக்கொள்வதோடு, புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சியிலே, நடுநிலைப் பள்ளிகளில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் 75 பேரும் அதைப்போல நடுநிலை, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 25 பேரும், அதைப்போல நடுநிலை, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பி.எட். படித்தவர்கள் 200 பேரையும் புரட்சித் தலைவர் அரசு இன்றையதினம் நியமிக்க வேண்டுமென்று உத்தரவிட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல், புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர் அவர்களின் ஆட்சியிலேதான் ஆசிரியர்கள் சுதந்திரப் பறவைகளாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு காலகட்டத்திலே ஊராட்சி மன்றங்கள், ஊராட்சி ஒன்றியங்களுடைய கொத்தடிமைகளாக வாழ்ந்த ஆசிரியப் பெருமக்கள் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஆட்சியிலே அவர்களுடைய அடிமைத்தனம் ஒழிக்கப்பட்டு இன்றையதினம் அவர்கள் சுதந்திரப் பறவைகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[திரு. பாப்பா சுப்பிரமணியன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அதுமட்டுமல்லாமல், சென்ற ஆண்டுகூட நான் பேசிய நேரத் திலே இன்னும் தமிழகத்திலே இலங்கைத் தமிழர்கள், நகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்களாகவும், தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களாகவும், இன்றையதினம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் ஒரு காலகட்டத்திலே விடுதலை தரவேண்டுமென்று நான் சென்ற கல்வி மானியத்திலே பேசிய நேரத்திலே குறிப்பிட்டுப் பேசினேன். ஆனால் இன்றையதினம் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் நகராட்சிப் பள்ளிகளு டைய ஆசிரியர்களுக்கு விடுதலை கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு இன்றையதினம் அவர்களையும் அரசு ஊழியர்களாக மாற்றி, அறிவித்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் அந்த அளவுக்கு முறையாக செயல்பட வேண்டுமென்ப தற்காகவும், தன்னிச்சையோடு அவர்கள் செயல்பட வேண்டுமென் பதற்காகவும் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய அரசு செயல்பட்டு வருகிறது என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்து, அதுமட்டுமல்லாமல், புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய ஆட்சியிலேதான் கல்வியினுடைய வளர்ச்சி, சிறப்பாக, மேலோங்கி உயரவேண்டுமென்பதற்காக தஞ்சையிலே தமிழ் பல்கலைக்கழகமும், அதைப்போல கிட்டத்தட்ட 9 பல்கலைக் கழகங்களையும் துவக்குகின்ற அதே நேரத்திலே புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இந்த ஆண்டு மருத்துவக் கல்விக்கும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தைத் துவக்குவதாக இருக்கிறார்கள் என்ப தையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, நம்முடைய இதய தெய்வம் தமிழக முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், சமீபத்திலே தஞ்சைக்கு வருகை தந்து, அவர்கள் தமிழ், தமிழ், தமிழ், தமிழ்நாடு என்று சொல்லி, பல்கலைக் கழகங்களைத் திறக்கயிருக்கிறார்கள். பல்வேறு ஆட்சியாளர் களும் இந்த நாட்டை ஆண்டாலும்கூட, இப்படி தமிழ் தமிழ் என்று சொல்லி தமிழ்நாட்டை அவர்கள் ஏமாற்றி இருந் தாலும்கூட, அவர்களெல்லாம் தமிழுக்காக ஒன்றும் செய்துவிட வில்லை. ஆனால் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள்தான் தமிழுக்காக பல்கலைக் கழகம் ஒன்றை துவக்குவதற்காக, இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களிலே 13, 14, 15, 16 ஆம் தேதி களிலே தஞ்சை மாவட்டத்துக்கு வருகை தந்து எங்களுடைய

துளுமையால் வறுமையால் வாடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து எங்களை வாழவைப்பதற்காக, தமிழை வாழ வைப்பதற்காக தஞ்சைக்கு வர இருக்கிறார்கள். எங்களுடைய இதய தெய்வம் புரட்சித் தலைவர் அவர்களை என்னுடைய தொகுதியின் சார்பாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே வருக வருக என்று நான் வரவேற்பதோடு, என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில் ஒருசில கோரிக்கைகளையும் வைக்க விரும்புகிறேன்.

குடவாசல் மருத்துவமனையை தாலுக்கா மருத்துவமனையாக அந்தஸ்த்தை உயர்த்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வதோடு, அந்த மருத்துவமனைக்கு புதிய கட்டிடங்களையும் கட்டித் தரவேண்டுமென்பதையும், அதைப்போல குடவாசல் வட்டம் எரவாஞ்சேரியில் புதிதாக ஒரு காவல் நிலையத்தை உருவாக்கித் தரவேண்டுமென்றும், அதைப்போல முதியோர் உதவித் தொகை பெற்றுவரும் முதியவர்கள், இறந்துவிட்டால் அவர்களுக்கு அரசாங்கமே ஈமச் சடங்கத்திற்காக ரூபாயை ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்றும், இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆதி திராவிடர்கள் இறந்து விட்டால், இன்றையதினம் 100 ரூபாயை புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசு அவர்களின் ஈமச்சடங்கிற்காக தந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் அனாதைகள் இறந்துவிட்டால் அந்த அனாதையை அடக்கம் செய்வதற்கு யாரும் இல்லாமல் பிணம் நடு ரோடில் இருக்கிறது. ஆகவே அப்படிப்பட்ட அனாதைகள் இறந்துவிட்டால், அவர்களை அடக்கம் செய்வதற்கு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அவர்களின் அடக்கச் செலவிற்கு 100 ரூபாயைத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் மயிலாடுதுறை வட்டம், மங்கநல்லூரிலும், குடவாசல் வட்டம். எரவாஞ்சேரியிலும் கிளை நூலகத்தை அமைத்துத் தரவேண்டும். என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல் அமுதம் அங்காடியைப் பொறுத்தவரையில் தரங்கை வட்டம், கீழ வல்லம், மயிலாடுதுறை வட்டம் கூடமங்குடி, ஆலங்குடி, குடவாசல் வட்டம், சுரைக்காயூர் ஆகிய இடங்களில் அமுதம் அங்காடிகளை திறக்கவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். குத்தாலம் அரசு

மருத்துவமனைக்கு கூடுதல் மருத்துவர்களை நியமித்து கிட்டத்தட்ட 10 படுக்கைகளுக்கான கட்டிட வசதி கொண்ட, குடிநீர் வசதி கொண்ட மருத்துவ மனையாக ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் குத்தாலத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்றைக்கு திரு. கோபாலன் எஜுகேஷன் டைரக்டராக இருக்கிறார். அவர் குத்தாலம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்தவர். அவரே இன்றைய தினம் டைரக்டராக இருக்கிறார். அங்கே பெண்களுக்கு என்று தனியாக ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி இல்லை. ஆகவே தனியாக பெண்களுக்கு என்று ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளியை குத்தாலத்தில் உருவாக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் குடவாசல் ஒன்றியம், வடுகர்பாளையம் கிராமத்தில் புதிதாக ஒரு துவக்கப்பள்ளியை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் பாலங்களைப் பொறுத்தவரையில், தேதியூர்-பாக சாலைக்கு குறுக்கே திருமலைராஜனுக்கு குறுக்கே ஒரு பாலத்தை அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போல் மணவாளநல்லூர்-மருத்துவக்குடிக்கு குறுக்கில் அரசலாறுக்கு குறுக்கே ஒரு பாலத்தை அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல் காஞ்சிவாய்-கூடலூர்க்குக் குறுக்கே நண்டலாறுக்கு குறுக்கே ஒரு பாலத்தை அமைத்துத் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல் எரவாஞ்சேரி-நாலாங்கட்டளைக்கு குறுக்கே அரசலாறுக்கு குறுக்கே ஒரு பாலத்தை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: கல்வி மானியத்தைப்பற்றி பேசுங்கள். பாலங்களைப் பற்றி எல்லாம் அப்ரோபிரியேஷன் பில் வரும்போது பேசலாம்.

திரு. பாப்பா சுப்பிரமணியன்: மாண்புமிகு போவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அதேபோல் செருகளத்தூர்-இராதாநல்லூர்க்கு குறுக்கே குடமுருட்டிக்கு குறுக்கே ஒரு பாலத்தை அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போல் சேத்ரபாலபுரம்-கூடலங்குடிக்கு குறுக்கே காவிரியின்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. பாப்பா சுப்பிரமணியன்]

குறுக்கே ஒரு பாலத்தை அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல சேதவிபுரம்-வெள்ளமண்ட பத்துக்கு குறுக்கே முரகொண்டானுக்கு குறுக்கே ஒரு பாலத்தை அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: கல்வி சம்பந்தமாக இருந்தால் மட்டும் பேசுங்கள்.

திரு. பாப்பா சுப்பிரமணியன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே பேசிய பல்வேறு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கோரிக்கைகளை, பிரச்சினைகளை வைகக மறந்துவிட்ட காரணத்தால், நான் என்னுடைய தொகுதி சம்பந்தமான பிரச்சினைகளைப் பேசுவதால், அது அவர்களுக்கு இடையூறாக இருக்குமோ என்று கருதி, என்னுடைய பிரச்சினையைப் பற்றி பேசுவதற்கு இடையூறாக இருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: குற்றச்சாட்டை உறுப்பினர்கள்மேல் சொல்லக்கூடாது. கல்வி மானியத்தில் பேசுங்கள். அடுத்த உறுப்பினர் மேல் குற்றச்சாட்டை சொல்ல வேண்டாம்.

திரு. பாப்பா சுப்பிரமணியன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு தமிழ் வளர்ச்சிக்காகவும், தமிழ் மக்களின் வளர்ச்சிக்காகவும் தமிழ்நாட்டின் வளர்ச்சிக்காகவும், கல்வித் துறையின் மூலமாக பாடுபட்டுக்கொண்டு வருவதை பாராட்டி, வரவேற்று பேசுவதற்கு வாய்ப்பு தந்த மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து விடை பெறுகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: பேரவையின் இன்றைய காலை அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று மீண்டும் பிற்பகல் 2-00 மணிக்குப் பேரவை கூடும்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 1-29 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

(பிற்பகல் 2-00)

பிற்பகல் 2-00 மணியளவில் மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர், திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் தலைமையில் பேரவை மீண்டும் கூடியது.

6. வரவு செலவுத் திட்டம், 1987-88, வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண் 17—கல்வி.

திரு. ஜி. ஆனந்த கிருஷ்ணா: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு விவாதத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப் படுகின்ற கல்வி இலாக்காவினுடைய மானியக் கோரிக்கைமீது என்னுடைய கருத்துக்களை வைக்க விழைகின்றேன்.

நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக் கின்ற செயற்குறிப்பிலே நவோதயா பள்ளியைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே, 7-வது பக்கத்திலே, 12-வது பாராகிராஃபிலே கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது :

"12. The Government are of the view that only the regional language should be the Medium of Instruction in Navodaya Vidyalayas, with English Medium if necessary for the benefit of linguistic minorities and children from other States."

இந்தக் கருத்து 'ரீஜினல் லேங்வேஜ்' அதாவது மாநில மொழி பயிற்று மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறீர் களே, அதுகுறித்து மைய அரசிடம் என்ன விவாதித்து இருக்கி றீர்கள், என்ன முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது இந்த செயற்குறிப்பில் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மைய அரசு அவ்வப்போது அது குறித்து மாநில அரசுடன் தொடர்பு கொண்டு வருகிறது நவோதயா பள்ளி ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் துவக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலே மைய அரசு ஆர்வம் காட்டி வருகிறது. அதிலே அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லியிருப்பது—

"Admissions to Navodaya Vidyalayas should be at the level of Class 6. In view of the fact that the wordings contained in the provisions circulated by the Government of India to State Government and in view of the fact that most of the students would have been taught earlier through the medium of mother tongue—regional language—, instructions will be provided through the same medium upto 7th or 8th class. During which time, intensive teaching of Hindi and English both as language subject and co-media will be undertaken. Through the skilful use of the media and modern techniques of teaching languages, switch over to Hindi and English

after 7th and 8th class would present no difficulty. Therefore, common medium will be Hindi and English in all the Navodaya Vidyalayas."

This is the clear instruction given by the Government of India to the State Governments.

திரு. ஜி. ஆனந்த கிருஷ்ணா: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த நவோதயா வித்யாலயா பள்ளியினுடைய விவரங்களை நான் படித்த வரையிலே, 8-வது வகுப்பு வரையிலும் மாநில மொழியிலே பயிற்று மொழி இருக்கும். 8-வது வகுப்பிற்குப் பிறகு 9-வது வகுப்பு துவக்குகின்றபோது, ஆங்கிலத்தையும், இந்தியையும் பயிற்று மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று இருப்பதாக நான் படித்திருக்கிறேன். அதை ஏற்றுக்கொள்வதிலே என்ன தயக்கம் இருக்கிறது?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இதற்கு மத்திய அரசிடம் நாங்கள் விளக்கம் கேட்டோம். அண்மையிலே நடந்த அகில இந்திய கல்வி மாநாட்டில்கூட, மனித வள மேம்பாட்டுத்துறை அமைச்சரிடம் பேசினேன். அது கேட்டரிகுலராக— both English and Hindi will continue to be Medium of Instruction என்பதில் மாற்றம் இல்லை என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. ஆனந்த கிருஷ்ணா: தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு மக்கள் மத்தியிலே பிற மாநிலங்கள் பெறுகின்ற நன்மைகளை, இந்த நவோதயா பள்ளிகளை நம் மாநிலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாததால், நாம் பெற முடியவில்லை என்ற கருத்து இருந்து வருகிறது. மக்கள் கற்க வருகின்றபோது, ஏன் மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் வெவ்வேறு மொழி பேசுகின்றவர்கள் இருந்தபோதிலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, நாமும் ஏன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். எனவே நான் கேட்டுக்கொள்வது, இந்த நவோதயா பள்ளி மூலம் 'மாடர்ன் டெக்னாலஜி' என்ற வகையில், நல்ல விஞ்ஞான ரீதியான கல்வி நமக்குக் கொடுக்கப்படும் என்ற வகையில் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். மேலும் நம்முடைய பாலிசி நோட்டில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. தாய் மொழியை ஒரு வகுப்பு வரையிலும் அதற்குப் பிறகு விஞ்ஞானம் மற்ற டெக்னாலஜி கற்றுக் கொடுக்கின்றபோது ஆங்கில மொழியையும் நாம் பயன்படுத்

வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இந்த நவோதயா வித்யாலயாவை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை என்னுடைய கட்சியின் கருத்தாக வைக்க விரும்புகிறேன். நம்முடைய தமிழகத்தில் கல்வி நிலையை எடுத்துக்கொண்டால் பல்வேறு நிலைகள் இருக்கின்றன. பணக்காரர்களுக்கு ஒருவிதமான கல்வி, ஏழைகளுக்கு ஒருவிதமான கல்வி. சென்னையில் இருக்கின்ற டான்பாஸ்கோ, ரோசரி மெட்ரிகுலேஷன் போன்ற பள்ளிகளில் பணக்காரர்கள் படிக்கிறார்கள். பணம் அதிகம் இருப்பதினால் படித்து முன்னேறி அவர்கள் பெரிய பதவியில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கின்றவர்களுடைய ஸ்டாண்டர்டு மிகவும் குறைவாக இருந்து, எந்த எண்ட்ரன்ஸ் பரிட்சைக்குப் போனாலும் தேர்வு பெறாத நிலை இருக்கிறது. கல்வி என்றால் அது தனியார் பள்ளிகளானாலும், அரசு பள்ளிகளானாலும் ஒரு சீரான கல்வியாக இருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. இன்றைக்குப் பணம் படைத்தவர்களுக்கு ஒருவிதமான கல்வி, ஏழைகளுக்கு ஒருவிதமான கல்வி இருக்கக்கூடாது என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு ஆங்கிலத்திலே படிக்க வேண்டும் என்ற மோகம் தமிழகத்திலே எல்லா நிலையில் இருக்கின்ற சமுதாயத்தினரிடமும் இருக்கிறது. ஒரு சிறிய கிராமத்தில் கூட இந்த ஆங்கிலப் பள்ளிகள் வியாபார ரீதியாக துவக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பள்ளிகளுக்கு ரெக்கக்னிஷன் கிடையாது. ஆனாலும் இந்தப் பள்ளிகளிலே மாணவர்களை அதிகமான அளவிலே பெற்றோர்கள் சேர்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்கின்ற நேரத்திலே, மக்கள் விரும்பி ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும் இந்தி படிக்கவேண்டும் என்று அந்தப் பள்ளியிலே சேர்கிறார்கள். இதற்குக் காரணமே அரசு பள்ளிகளில் இதற்குத் தகுந்த வாய்ப்பு இல்லாததால் இப்படிப்பட்ட பள்ளிகள் துவக்கப்படுகின்றன. அரசு பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் படிப்பதற்கும், அவர்கள் விரும்புகின்ற மொழியைப் படிப்பதற்கும் வசதி இருந்தால் இந்நிலை இருக்காது. தரக்குறைவான. பயிற்சி பெறாத ஆசிரியர்கள் எல்லாம் கல்வி நிலையங்களில் இருக்கிறார்கள். இது தடுக்கப்பட வேண்டும். நம்முடைய அரசுப் பள்ளிகளில் சுமாரான கல்வி சொல்லித் தரப்பட வேண்டும். இன்றைக்கு ஆங்கில வகுப்புகளுக்கு இருக்கின்ற தடையை நீக்கிப்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஜி. ஆனந்த கிருஷ்ணா]

போதுமான அளவுக்கு வகுப்புகள் துவக்கப்படுவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். இன்றைக்கு தமிழகத்தில் இருக்கின்ற பெரும் பாலான உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே பள்ளிக் கட்டிடங்கள் கிடையாது. பள்ளிகளுக்கு இடம் கிடையாது. வாடகைக் கட்டி டங்களில் இருக்கின்றன. என்னுடைய தொகுதியிலே ஒரு பள்ளி இருக்கிறது. நசரத் அரசு உயர்நிலைப் பள்ளி 1982-லே அரசு அனுமதி பெற்று துவக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு பாழ டைந்த ரைஸ் மில் கோடவுனில் அது இருக்கிறது. எந்த நேரமும் இடிந்து விழுகின்ற ஒரு ஆபத்து இருக்கிறது. மாணவர்கள் உயிர் இழக்கும் அபாயம் இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியில் ஒரு அரசு நிலத்தை தேர்ந்தெடுத்து அந்த நிலத்திலே அந்த அரசு பள்ளி களை நடத்த வேண்டும். அங்கே மக்களே இதற்காக பணம் கொடுத்து கட்டிடம் கட்ட தயாராக இருக்கிறார்கள். ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு டிரான்ஸ்பர் புரபோசல்ஸ் கொடுத்திருக்கி றோம். டிரான்ஸ்பர் புரோபோசல்ஸுக்காக மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரை 50 முறையும் அதற்கு மேலே தாசில்தார், ஆர்.ஐ. போன்றவர்களையும் சென்று பார்த்திருக்கிறார். இன்றைக்கு கமிஷனர் ஆப் லேண்ட் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனுக்கு வந்திருக்கிறது. அவர்கள் சொல்கிறார்கள், அது குட்டை புறம்போக்காக இருக்கிறது என்று. அங்கு குட்டையே இல்லை. புறம் போக்காக இருப்பதால் டிரான்ஸ்ஃபர் பிரபோசல்ஸ் கொடுக்க முடியாது என்கிறார்கள். இதை விட்டால் வேறு நிலம் கிடையாது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் எத்தனை பள்ளிகள் இருக்கின்றனவோ எனக்கு தெரியாது. இப்படிப்பட்ட நிலங்கள் இருந்தால்கூட ரெவின்யூவில் இரிகேஷன் டாங்க் பற்றி ஒரு ஜி.ஓ. இருக்கிறது.

(பிற்பகல் 2-10)

அதை எக்ஸெம்ப்ட் செய்து, அந்தக் குட்டைப் புறம்போக்கு மக்களுக்குப் பயன்படுகிறதா என்று பார்த்து பயன்படவில்லை யெனில் கல்விக்கு, இந்தப் பணிக்குக் கொடுக்கலாம் என்ற உத்தரவை அரசு போட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதுமட்டும் அல்லாமல், இன்றைக்கு பள்ளிகள் துவக்கப்பட்ட வுடனே. பள்ளிகள் பலவற்றிற்குக் கட்டிடங்கள் கிடையாது.

இன்றைக்கு எங்கள் பகுதியிலே 20 வருடங்களுக்கு முன்பு துவக்கப்பட்ட ஆவடியிலே இருக்கின்ற காமராஜர் மேல்நிலைப் பள்ளி, காமராஜ் நகர் பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி, இதுபோன்ற பள்ளிகளுக்கு எல்லாம் கட்டிடங்கள் கிடையாது. ஏனென்று சொன்னால், இன்னும் டிரான்ஸ்பர்கள் செய்யப்படவில்லை. 20 வருடங்களாக முயற்சி செய்தும் கூட, அரசுப் புறம்போக்கில் இருக்கும் அந்தப் பள்ளி இடம் சி.ஈ.ஓ. பெயருக்கு டிரான்ஸ்பர் செய்யப்படவில்லை. எனவே, நிரந்தரமான கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு பி.டபிள்யூ.டி. தயாராக இல்லை. எனவே, அந்தப் பள்ளி அரசு புறம்போக்கு நிலத்தில் துவக்கப்பட்ட போதும், அதற்கெல்லாம் டிரான்ஸ்பர் செய்து கொடுப்பதற்கு—எப்படி லேண்ட் அக்வெசிஷனுக்கு ஸ்பெஷல் தாசில்தாரை நிய மிக்கிறீர்களோ, இதற்கும் ஸ்பெஷல் தாசில்தாரை நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதை மாவட்ட ரெவின்யூ இலாக்காவிலேயே விட்டுவிட்டால் அவர்களுக்கு இருக்கின்ற வேலைப் பளுவிலே இதைச் செய்ய முடிவதில்லை. அவர்களுக்கு அக்கறை இருப்பதில்லை. ஒரு மாவட்டத்திற்கு டைரக்டர் ஆபீசிலே அப்படிப்பட்ட ஒரு ஸ்பெஷல் தாசில்தாரை—எம்.எம்.டி.ஏ.யிலே கூட ஸ்பெஷல் தாசில்தாரை வைத்திருக்கிறீர்கள். அதேபோல் ஒரு ஸ்பெஷல் தாசில்தாரை வைத்து அந்த டிரான்ஸ்பர் ப்ரப்போசல்ஸை உடனடியாக இரண்டு, மூன்று வருடங்களில் முடித்துக் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுபோல் கட்டிடங்கள் கட்டுவது ; ஒரு பள்ளி துவக்கப்பட்ட உடனே 5 ஆண்டுகளுக்குள்ளாவது அந்த வகுப்பறைகள் கட்டித் தரப்பட வேண்டும். பி.டி.ஏ.யிலே கட்டுகிறார்கள். அவர்களாலே முடியவில்லை. இன்றைக்கு காமராஜர் நகர் பெண்கள் உயர் நிலைப் பள்ளியிலே நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு 'தாட்ச்சட் ஷெட்'—கூரைக் கொட்டகை போட்டுக் கொடுத்தோம். அந்தக் கொட்டகைகள் தீயிலே எரிந்து விட்டன. மீண்டும் பி.டி.ஏ.யிலே கட்டவேண்டும் என்றால், அங்கு ஒரு சிமெண்ட் ப்ளோரிங் போடக் கூட பணம் இல்லை. (மணியடிக்கப் பெற்றது).

அந்தப் பெண்கள் பள்ளியிலே மிகவும் துர்ப்பாக்கியமான நிலையிலே இன்றைக்கு மாணவிகள் படித்துக் கொண்டிருக் கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி துவக்கப்

பட்டு, 5 ஆண்டுக் காலத்தில் குறைந்த பட்சம் அவர்களுக்கு தேவைப்படுகின்ற வகுப்பறைகள் கட்டித் தருவதற்கு ஒரு பாலிசியை உருவாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த நிலையிலே நான் 'கட் மோஷன்' கூட பார்த்தேன். என்னுடைய தொகுதியில் தான் இந்த நிலைமை என்று பார்த்தால், தமிழகத்திலுள்ள அத்தனை தொகுதிகளிலும் இதே நிலை தான். கூடுதல் கட்டிடங்கள், புதிய கட்டிடங்கள் தான் இருக்கின்றன. அந்த நிலையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு மற்றொரு முக்கியமான தேவை. எங்களுடைய பூந்தமல்லி ஹையர் செகண்டரி ஸ்கூல் 100 வருடங்களுக்கு மேலாக இருக்கிறது. 100 வருஷங்களான அந்தப் பள்ளிக்கு சுற்றுச் சுவர் கிடையாது. என்னுடைய தொகுதியிலே 12 உயர்நிலைப் பள்ளிகள், மேல்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அந்த 12 உயர் நிலைப் பள்ளிகள் மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே, எந்தப் பள்ளிக்கும் சுற்றுச் சுவர் கிடையாது. அந்தச் சுற்றுச் சுவர் இல்லாததனாலே, அந்தப் பள்ளிகளினுடைய மைதானங்கள் சமூக விரோதிகளாலே பலவிதமான தவறுகளுக்கு உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. பொதுக் கழிப்பறைகளாக உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. அங்கே படிப்பதற்குண்டான சூழ்நிலையே கிடையாது. மாணவர்கள் படிக்க வேண்டுமானால், அதற்கேற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும்.

பர்னிச்சர் கிடையாது. பரிட்சை எழுதவேண்டும் என்றால், தரையிலே உட்கார்ந்து பரிட்சை எழுதவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே பர்னிச்சர் கொடுப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

மேலும், விளையாட்டைப் பற்றி என்னுடைய ஓரிரு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு சென்னை மாநகரத்திலே 'சந்தோஷ் டிராஃபி ஃபுட்பால் டோர்னமெண்ட்,' நடந்தது. அப்போது மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் சொன்னார்கள்—அடுத்து, சென்டினரி கோப்பை நடப்பதற்குள் ஒரு விளையாட்டு அரங்கம், ஒரு 50,000 மக்கள் உட்கார்ந்து பார்க்கக்கூடிய விளையாட்டு அரங்கம் கட்டித் தருகிறேன் என்று சொன்னார்கள்.

ஆனால், இதுவரை நிறைவேற்றித் தரப்படவில்லை. இங்கே ஒரு இன்டோர் ஸ்டேடியம் கிடையாது. கல்கத்தாவிற்குச் சென்றால், சுபாஷ் சந்திரபோஸ் இன்டோர் ஸ்டேடியம் இருக்கிறது. டெல்லிக்குச் சென்றால், அங்கே இந்திரா காந்தி இன்டோர் ஸ்டேடியம் இருக்கிறது. நம்முடைய புகழ் பெற்ற சென்னை மாநகரில் ஒரு இன்டோர் ஸ்டேடியம் கிடையாது.

ஆர்ட்ஸ்-க்கு ஸ்டேடியம் கிடையாது. அஸ்ட்ரோ-டர்ஃபும் கிடையாது. இப்படி விளையாட்டை எடுத்துக்கொண்டால், எந்தவிதமான வசதியும் இல்லாத நம்முடைய விளையாட்டு வீரர்கள், சில சாதனைகளைச் செய்து வருகிறார்கள். இன்றைக்கு நம்முடைய அத்லெட்டிக்ஸை எடுத்துக் கொண்டால், இங்கே ஒரு டிராக் கூட கிடையாது. இராஜாரத்தினம் ஸ்டேடியத்தில் இருக்கிற டிராக் புதிய விளையாட்டு வீரர்கள் உபயோகப்படுத்துகிற டிராக் அல்ல. அது சின்டர் டிராக். ஏதோ விளையாட்டு மைதானம் என்று இருக்கிறது. சென்னையில் நான் மாணவனாக இருந்த போது இருந்த நிலையைத்தான் நான் இப்போதும் பார்க்கிறேன். அதில் எந்தவிதமான மாறுதலும் இல்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் மாவட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் டிஸ்ட்ரிக்ட் ஸ்போர்ட்ஸ் கவுன்சில் என்று ஒரு அமைப்பு இருக்கிறது. அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் மாவட்ட ஸ்போர்ட்ஸ் கவுன்சில் என்ன செய்திருக்கிறது என்பதே எனக்குத் தெரியவில்லை. மாவட்டத்திற்கு ஒரு அத்லெட்டிக் டிராக் தேவையாக இருக்கிறது. பல்வேறு விளையாட்டுகளை நடத்தக்கூடிய ஸ்டேடியம் நம் மாகாணத்தில் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையை நாம் மாற்ற வேண்டும். அதைப் போலவே நல்ல விளையாட்டு வீரர்களை உருவாக்க வேண்டுமென்றாலும், விளையாட்டுகளில் முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்றாலும் இதற்குத் தனியாக அமைச்சகம் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்போதுதான் பஞ்சாபில் இருக்கிற முறையிலே நாமும் தமிழகத்தில் நல்ல விளையாட்டுகளையும் விளையாட்டு வீரர்களையும் உருவாக்க முடியும்—அவர்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுக்க முடியும் என்று சொல்லி விளையாட்டில் ஈடுபாடு

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஜி. ஆனந்த கிருஷ்ணா]

கொண்டால்தான் நம் சமுதாயம் நல்ல முறையில் வளர முடியும் என்று சொல்லி வாய்ப்பளித்த துணைத் தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி பா. வளர்மதி: மாண்புமிகு பேரவையின் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி பற்றிய மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்விக்காக ஆகிற செலவு ஒரு நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்திற்கான மூலதனம் என்பதை இந்த நாட்டு மக்கள் அறிவார்கள். இந்த ஆண்டைப் பொறுத்தவரையில் கல்விக்காக ரூ. 597 கோடி நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1987-88 ஆம் ஆண்டில் கல்விக்காக செலவிட இருக்கும் தொகை 734 கோடி என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அளவுக்கு கல்விக்கு என நிதி ஒதுக்கம் செய்திருக்கிற புரட்சித் தலைவரின் அரசை நான் இந்த நேரத்தில் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆரம்பக் கல்வியை விரிவாக்கி சீரமைக்க அதற்கு என்று ஒரு தனியான இயக்குநர் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதை இந்த நேரத்தில் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப் பள்ளி, கல்லூரி என்று மட்டுமே அரசு தனது கவனத்தைச் செலுத்தாமல் ஆரம்பக் கல்வியைச் சீரமைக்கிற பணியை மனதில் வைத்து அதற்கு என்று ஒரு தனி இயக்குநரை நியமித்திருப்பது நல்லெண்ணத்தை காட்டுவதுடன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும் தந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்தியாவிலேயே எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு சத்துணவுத் திட்டத்தின் மூலமாக இன்றைக்குப் பள்ளிகளுக்குச் செல்லுகிற பிள்ளைகளின்—குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது. சத்துணவுத் திட்டத்தின் மூலமாக 1-வது வகுப்பு முதல் 8-வது வகுப்பு வரையில் படிக்கிற பிள்ளைகள்தான் பயன் அடையும் நிலை உள்ளது. இதை 11-வது வகுப்பு வரையில் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் விரிவாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து இலவச காலணித் திட்டம் என்பது மிகப் பெரியதொரு புரட்சிகரமான திட்டம். அதைப் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள். சத்துணவுத் திட்டத்தை நீடித்ததுபோல் இலவசக் காலணித் திட்டத்தையும் சத்துணவு

சாப்பிடுகிற எல்லாத் தரப்பினருக்கும் காலணி வழங்குவதற்குரிய வகையில் திட்டத்தை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

597 கோடி ரூபாயிலேயே 10 கோடி ரூபாய் இலவச காலணித் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் பணிவன்போடு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களை இந்த மன்றத்தின் மூலமாக கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்விக்கு என்று ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிற தொகையிலிருந்து இதை எடுக்காமல் இதற்கு என்று தனியாக நிதி ஒதுக்கம் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் காலணி வழங்கும் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கீடு செய்யப் பட்டிருக்கிற நிதி போதாது. இன்னும் அதிகமாக நிதி ஒதுக்கிட வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு நகர்ப்புறங்களில் உள்ள பள்ளிகளில்—அவை தனியார் பள்ளிகளானாலும் சரி அரசுப் பள்ளிகளானாலும் சரி—இட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழி வகுப்புகள் கிராமப்புறங்களில் இல்லாத காரணத்தால்தான் அந்த அளவுக்கு இங்கே இட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 2.20)

இதைப் போக்குகிற விதத்தில் நகரத்திலே உள்ள அரசுப் பள்ளிகளைப் போலவே கிராமங்களில் இருக்கின்ற பள்ளிகளிலும் ஆங்கிலத்தைப் பயிற்சி மொழியாக வைத்து கற்றுத் தரக்கூடிய வாய்ப்பை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்கிற காரணத்தால் இட நெருக்கடி மிக சாதாரணமான முறையிலே தீரக்கூடிய பிரச்சினையாக அமைந்துவிடும், மாணவர்களின் கல்வித் தரம் உயரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு மொழி சிறுபான்மையினர் என்ற பெயரால் நடத்தப்படுகிற பள்ளிகளிலும், பல தனியார் பள்ளிகளிலும் ஆங்கிலமும், இந்தியும் மட்டுமே சொல்லித் தரப்படுகிறது. தமிழே சொல்லித்தராமல் தமிழுக்காக குறைந்தபட்சம் ஒரு ஆசிரியர் கூட இல்லாத நிலைமையில் இன்றைக்கு எத்தனையோ பள்ளிகள் இயங்கி வருகின்றன. தமிழ்நாட்டில் தமிழ்தான் இல்லை என்ற

1987 ஏப்ரல் 8] [திருமதி பா. வளர்மதி]

அவல நிலையை போக்கிய புரட்சித் தலைவர் அரசு, தமிழுக்கு என்று சங்கம் அமைத்த தமிழக அரசு, தமிழுக்கென்று ஒரு பல் கலைக் கழகம் அமைத்த தமிழக அரசு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவரின் அரசு தமிழ்நாட்டில் தமிழ் பள்ளிகளில் தமிழ்தான் இல்லை என்ற அவலத்தைப் போக்கிட முன்வர வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் உள்ள அத்தனை பள்ளிகளிலும் தமிழ் கட்டாய பாட மாக இருக்க வேண்டும். மொழி சிறுபான்மையினர் விரும்பினால் அல்லது யார் விரும்பினாலும் மற்ற மொழிகளை அவர்கள் விருப் பப் பாடமாக சொல்லித் தருகிற வசதியும் செய்து தர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு மத்திய அரசின் உதவியோடு, ஆதரவோடு சைனிக் ஸ்கூல், 'டூன்' ஸ்கூல் போன்ற பள்ளிகளில் இராணுவ பயிற்சிகள் சொல்லித் தருகிறார்கள். அதே மாதிரி நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே அரசுப் பள்ளிகளாக இருந்தாலும் சரி, வேறு எந்த பள்ளிகளாக இருந்தாலும் சரி அந்த பள்ளிகளில் இராணுவ பயிற்சிகளை மாணவர்களுக்குச் சொல்லித் தர அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்கிற நேரத்தில் அந்த இராணுவ பயிற்சிகளை சொல்லித் தருவதற்கு போலீஸ் டிரெயினிங் ஸ்கூல் என்ற பெயரால் மாநில அரசே பள்ளிகளை குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் அல்லது மாவட்ட தலைமையிடங்களில் ஏற்படுத்து வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இந்தப் பள்ளிகளை நிர் வகிக்க இந்தியாவிலேயே தலை சிறந்த நம்முடைய காவல் துறை அதிகாரிகளை இந்தப் பள்ளியின் தலைவர்களாக போட்டுக் கொண்டாலும் சரி. இல்லையென்றால் பயிற்சி அளிக்க மட்டு மாவது எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி. இந்த மாதிரி பயிற்சிகளை மாணவர்களுக்குத் தருகிற நேரத்தில் மாணவர்களுக்கு உள்ள அச்ச உணர்வை போக்கக்கூடிய சூழ்நிலை வருகிறது. அப்படி ஏற்படுத்தக்கூடிய பள்ளிகளில் இராணுவ பயிற்சி பெற்று வருகிற மாணவர்களை காவல் துறைக்கு அல்லது இராணுவத்திற்கு அனுப்பக்கூடிய நேரத்தில் எதிர்காலத்திலே அவர்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு இது ஒரு வாய்ப்பாக அமையும் என்பதை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

இன்றைக்கு பல்வேறு தனியார் பள்ளிகள், எந்த வசதியும் இல்லாமல், அடிப்படை வசதிகள் கூட இல்லாமல் கூரை போட்ட பள்ளிகளாக இயங்கி வருகின்றன. கூரை போட்ட பள்ளிகளாக இயங்கி வருவதால் திருவிழா காலங்களில் வெடி வெடிக்கும்போது சில அபாயகரமான சூழ்நிலைகள் ஏற்படுகின்றன. இதைப்

போக்க மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களை தங்கள் மூலமாக கேட்க விரும்புகிறேன். அங்கீகாரம் அளிக்கும்போது அடிப்படை வசதிகள் உள்ள பள்ளிகளுக்கு மட்டுமே அங்கீகாரம் அளிக்க வேண்டும் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்

அது மட்டுமல்லாமல். நடைபெறுகிற ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும், கூரை போட்ட பள்ளிக்கூடமாக இருந்தாலும், ஆரம்பிக்கிற நாளில் இருந்து தனியார் பள்ளியைச் சேர்ந்தவர்கள் கட்டிட நிதி என்று பத்தாண்டுகளுக்கு பெற்றோர்களை கசக்கிப் பிழிகிறார்கள். ஆரம்பிக்கிற காலத்திலே கட்டிட நிதியென்று வசூலித்தாலும் பரவாயில்லை. ஆரம்பித்து பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பெற்றோர்களிடத்திலே நன்கொடை என்ற பெயரால் வாங்குவதால், வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே யுள்ள மாணவர்களின் பெற்றோர்கள்தான் இதனால் அதிகமாக பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இதற்கு குறைந்தபட்சம் ஒரு வரம்பு வைக்க வேண்டும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னுமொன்று. சிறந்த பள்ளிகளாக விளங்கக்கூடிய பள்ளிகளில்கூட விளையாட்டு மைதானங்கள் இல்லை. அதற்கு உதாரணம்—மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய குழந்தை ஒரு பள்ளியில் படிக்கிறான். அவன் படிக்கிற பள்ளிக்கு மைதானம் கிடையாது என்பதை ஒரு நேரத்தில் வருத்தத்தோடு சொன்னார்கள். (குறுக்கீடு) மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எந்தப் பள்ளிக்கூடம் என்று கேட்கிறார்கள். கேள்வி கேட்கக்கூடிய எண்ணத்தோடு நான் சொல்லவில்லை. மைதானம் இல்லாத எல்லா பள்ளிகளையும்தான் சொல்லுகிறேன். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: உட்காருங்கள். உறுப்பினரே சொல்லுவார்.

திருமதி பா. வளர்மதி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, வள்ளியம்மை பள்ளிக்கூடம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இதை நீங்கள் பேசும்போது பின்பற்றினால் பரவாயில்லை. நிறைய பேர் நிற்கிறீர்கள். அதே மாதிரி நீங்கள் சொன்னால் பரவாயில்லை.

திருமதி பா. வளர்மதி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே. நான் சொல்வது, நான் அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவது மைதானங்கள் இல்லாத பள்ளிகளும்

இருக்கின்றன என்பதற்காகவும் மைதானங்கள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய பள்ளிகளுக்கு அங்கீகாரம் தரவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அமைச்சர் பிள்ளை படிக்கிற காரணத்தால் அந்தப் பள்ளிக்கு மைதானம் தேவை என்று சொல்லவில்லை. மைதானம் இல்லாத பள்ளிகள் அனைத்துக்கும் மைதானம் தாருங்கள் என்றுதான் கேட்கிறேன். தவறாக மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். சில நேரங்களில் எல்லா வசதிகளும் இருப்பதாகச் சொல்லி, தனியார் பள்ளிகள் அங்கீகாரம் பெறுகிறார்கள். அங்கே போய் பார்க்கும்போது வசதிகள் குறைவாக இருக்கின்றன. தனியார் பள்ளிகளில் படித்த ஆசிரியர்கள், தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்கள் 100 ரூபாய், 150 ரூபாய், 200 ரூபாய் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்தான். ஆனால் முழுச் சம்பளத்திற்கும் ரசீது பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். இந்த முறையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அரசு கடுமையாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு கல்லூரிப் பேராசிரியர் பஸ்சிலே போகிறார், நர்சரிப் பள்ளி நிர்வாகி காரிலே பவனி வருகிறார். இந்த நிலைமை மாற அரசு கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒன்று. அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு இன்றைக்கு அந்தஸ்தை தந்திருக்கிறோமோ அதே அந்தஸ்தை தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் தரவேண்டும். இன்றைக்கு ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக அறிவித்ததைப்போல, தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது வேலை வாய்ப்பு நிறுவனங்கள் மூலம்தான் எடுக்க வேண்டுமென்ற புதிய திட்டத்தை அரசு உருவாக்கியிருக்கிறது. மானியக் கோரிக்கையிலே அப்படி தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது உண்மையிலேயே பாராட்டக்கூடிய ஒன்று. அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு எந்த அந்தஸ்தை தருகிறோமோ அதே அந்தஸ்தை தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் தந்தால், அவர்கள் நிச்சயமாக புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசைப் பாராட்டுவார்கள். (மணி அடிக்கப்பெற்றது). இன்னும் பாயின்ட்டுக்கே வரவில்லை. விரைவிலே முடித்துக் கொள்கிறேன். இன்றைக்கு தனியார் பள்ளிகளிலே, அரசுப் பள்ளிகளிலே ஒரே வகுப்பில் 60, 65 மாணவர்களை அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையைப் போக்கி, 30, 25, 20 மாணவர்கள் ஒரு வகுப்புக்கு என்று தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு கல்வி கொடுக்கக்

[திருமதி பா. வளர்மதி] [1987 ஏப்ரல் 8

கூடிய வாய்ப்பை அமைச்சரவர்கள் உருவாக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மரியாதைக்குரிய திரு. சுந்தர வடிவேலு அவர்கள் ரஷ்யாவுக்குச் சென்றபோது, அங்கே சுற்றிப் பார்க்கப் போனார். அங்கே 700 பிள்ளைகளுக்கு 70 ஆசிரியர்கள் இருந்தார்களாம். அதாவது 10 பேர் படிக்க ஒரு ஆசிரியர். அந்த மாதிரி 10 பேருக்கு ஒரு ஆசிரியர் வேண்டாம், அட்லீஸ்ட் 25, 30 பேருக்கு என்று ஓர் ஆசிரியரை நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு வகுப்பில் 65, 70 பேர் என்று சொன்னால் எப்படி அவர்களைக் கண்காணிக்க முடியும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். தங்களுக்கு கணக்கு எழுத கிளார்க் தேவை என்று இந்தியக் கிளார்க்குகளை உருவாக்க பிரிட்டிஷ்காரர்கள் ஏற்படுத்திய பழைய கல்வித் திட்டம் அது. இன்றைக்கு புதிய கல்வித் திட்டம் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். இன்றைக்கு காலம் மாறி வருகிறது. அறிவியல் விஞ்ஞானம் அணு விஞ்ஞானமாக வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. இராஜராஜ சோழனும், அசோகனும் நமது பிள்ளைகளுக்கு சோறு போட மாட்டார்கள். எந்த மணிமேகலையும் அமுதசுரபியுடன் வரமாட்டாள். இந்த நிலைமைகள் மாற வேண்டுமென்றால், ஏழைப் பிள்ளைகள் படித்து முன்னேற வேண்டுமென்றால், கல்வி முறை மாற வேண்டும். கார்ல் மார்க்ஸ் அவர்கள், பிள்ளைகள் பிறக்கும்போது பசிப்பதற்கு வயிறோடு மட்டுமல்ல, உழைப்பதற்கு இரண்டு கைகளோடும் பிறக்கின்றன என்று சொன்னார். எனவே அதற்கான திட்டம் தொழிற் கல்வித் திட்டம். இது சிறந்த திட்டம். அந்தத் திட்டத்திற்கு இன்றைய ஒதுக்கீடு செய்த தொகை, உண்மையிலேயே பாராட்ட வேண்டிய ஒன்று.

தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையின் பணிச் சிறப்புகளைச் சொல்லியாக வேண்டும். காரணம், அதன் தலைமை அலுவலகம் என்னுடைய மயிலைத் தொகுதியிலே இருக்கிறது. ஆகவேதான் இந்தக் கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கே ஒரு அச்சகப் பிரிவு இருக்கிறது. கல்வெட்டுக்களைப் பதிவு செய்யக்கூடியதும், நம் நாட்டிலே உள்ள புராதன சிற்பங்களை பதிவு செய்யக் கூடியதுமான அந்த அச்சகப் பிரிவு கிடப்பிலே இருக்கிறது. மறுபடியும் அது இயங்க வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒன்று. மத்திய அரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையின் ஆணையோடு பதிவு அலுவலர்கள் இன்றைக்கு பணியிறக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். தயவு செய்து மறுபடியும்

1987 ஏப்ரல் 8] [திருமதி பா. வளர்மதி]

இது பற்றி மத்திய அரசோடு பேசி, அவர்களுக்கு பதவி உயர்வு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வெட்டுக்களையும், புராதனச் சிற்பங்களையும் காக்கக்கூடிய பெரிய பணியில் இருக்கக்கூடியவர்கள் அவர்கள். ஆகவே இதை செய்ய வேண்டும்.

1980 அக்டோபரிலே மத்திய அரசு பெண்கள் கல்விக்காக ஒரு பரிசுத் திட்டத்தை அறிவித்தது. எந்த மாநிலத்தில் அதிகமான பெண்கள் படிக்கிறார்களோ, அந்த மாநிலத்திற்கு பரிசு வழங்க வேண்டுமென்று திட்டத்தை அறிவித்தது. அந்தப் பரிசை தமிழ் நாடு இந்த ஆண்டு வாங்க முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று தங்கள் மூலமாக மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 2-30)

என்னுடைய தொகுதியிலே 13 மாநகராட்சிப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அந்த 13 மாநகராட்சிப் பள்ளிகளையும் அரசு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஜீ.ஓ. இருக்கிறது. வெகு விரைவிலே எடுத்துக்கொண்டு, அந்த பள்ளிகளுக்கு இருக்கக் கூடிய தேவைகளை பூர்த்திசெய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே மாதிரி நூலகம் கட்டவேண்டும் என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைச் சந்தித்து கேட்கிறபோது, வரை படத்தைத் தாருங்கள் என்று சொன்னார்கள். வரைபடத்தைத் தந்திருக்கின்றார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஆண்டாவது நூலகம் வருவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். பெசன்ட் நகர் பகுதி அந்த நூலகம் கட்ட வசதியான இடம். அங்கே அந்த நூலகத்தை அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முதியோர் கல்வி திட்டத்திலே மேற்பார்வையாளர்கள் இருக் கின்றார்கள். அவர்களுக்கு பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்குரிய அந்தஸ்த்தைக் கொடுக்கவேண்டும். மாறுதல் மற்றும் பதவி உயர்வு இவைகள் எல்லாம் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

இன்னொன்று இறுதியாக சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்த மானியக் கோரிக்கை புதிய கல்விக் கொள்கையின்படி ஓரிரண்டு விஷயங்களில் மத்திய அரசோடு இந்த அரசு ஒத்துப்போக

முடியாத நிலையில் இருக்கின்றது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. அந்தக் கருத்தை நான் உள்ளபடியே பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்குக் காரணம், மும்மொழி என்ற பெயரால் நம் மீது இந்தியைத் திணிக்க விரும்புகிற சில இந்தி வெறியர்கள், உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீகார் போன்ற மாநிலங்களில் தென் இந்திய மொழிகளுக்கு இடம் தருவது குறித்து கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்தி பேசுகின்ற மாநிலங்களிலே ஒரு மொழிக் கொள்கையைப் பின்பற்றுவதை இந்த மானியக் கோரிக்கை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது. எனவே ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாத வகையிலே நவோதயா பள்ளிகளிலே அந்தந்த மாநில மொழியோ அல்லது ஆங்கில மொழியோ பயிற்சி மொழியாக இருக்கலாம் என்பதை மானியக் கோரிக்கை தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது. எனக்கு மொழி வேண்டுமா நாடு வேண்டுமா என்று கேட்டால், அடிமைப்படுத்தப்பட்ட நாட்டைவிட எனக்கு மொழி தான் சிறந்தது, மொழியினுடைய விடுதலைதான் தேவை என்று அயர்லாந்து போராட்டவீரன் டிவேலரா சொன்னான். தாய் மொழிப் பற்று இல்லாதவனின் தாயையே சந்தேகிக்கிறேன் என்று அண்ணல் காந்தி அடிகள் சொன்னார்கள். அந்த அடிப்படையை மனதிலே வைத்துத்தான் இந்த மானியக் கோரிக்கை தெளிவுபடுத்திக்கொண்டு இருக்கிறது. இந்த நாட்டினுடைய வாசலிலே வருவதற்கு இன்னொரு வாசல் இன்று திறக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நேரத்தை தாண்டியாகிவிட்டது. சீக்கிரம் முடியுங்கள்.

திருமதி பா. வளர்மதி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களில் முடித்துவிடுகிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழுக்குள்ள எந்த தகுதியும் இல்லாத இந்தி மொழி இந்த நாட்டினுடைய ஆட்சி மொழியாக, அதிகார மொழியாக வரக்கூடாது என்பதிலே மிகவும் அக்கறையாக இருந்தார்கள். ஆனால் இந்தியை வரவேற்பதற்கு இங்கே ஒரு கூட்டம் இருக்கிறது என்றால் இந்த கொடுமையை என்ன பெயரிட்டு அழைப்பது. தென்னாட்டிலே தன்னுடைய வாழ்விலே வசந்தக் காற்று வீசாதா என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கீகரிக்கப்பட்ட 14 மொழி

களில் ஒரே ஒரு மொழி மட்டும் ஆட்சிமொழி என்றால், தமிழக மக்களை இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக்கச் செய்யப்படுகின்ற அந்த முயற்சியை அண்ணா அவர்கள் கடைசியில். . .

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அந்த சென்டன்சோடு முடிந்துவிடுங்கள்.

திருமதி பா. வளர்மதி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே இன்னும் ஒரு நிமிடத்தில் முடித்துவிடுகிறேன். பிரிவினை பேசி அண்ணா அவர்கள் இறுதியில் ஒரு ஒருமைப்பாட்டை ஒத்துக்கொண்டார்கள். பார்ப்பனீயத்தை எதிர்த்த அண்ணா அவர்கள் கடைசியில் ஓரளவுக்கு இணங்கி வந்தார்கள். ஆனால் இறுதிவரை மறுத்தது இந்தி மொழித் திணிப்பைதான். ஆதிக்கத்தைத்தான் பெரும்பான்மையான மக்கள் பேசுகிறார்கள் என்ற வாதத்தை வைத்தபோதுகூட அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். மொழி உணர்வுக்கு நாம் மதிப்பு தருகிறோம். ஒரு மொழி உணர்வுக்கு மதிப்பு கொடுப்பது உண்மையானால் ஒரு மொழி எத்தனை சதவிகிதம் மக்களாலே பேசப்படுகிறது என்ற ஆராய்ச்சி அநாவசியமானது என்றார். ஒரு மொழியை பேசினால் இந்தியாவில் ஒற்றுமை வந்துவிடும் என்பது உருப்படாத வாதம். பஞ்சாபி மொழியைப் பேசியவன்தான் பஞ்சாப் தலைவன் லோங்கோவாலை கொலை செய்தான். இந்தி மொழி பேசிய கோட்சேதான் காந்தியடிகளின் உயிருக்கு உலை வைத்தான். இன்றைக்கு இந்தித் திணிப்பை எதிர்ப்பதில் எந்தத் தலைவனுக்கும் சளைக்காதவர் நமது இதய தெய்வம் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தான் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு அந்த இந்தி எதிர்ப்பைத் தொடங்கிய பேறிஞர் அண்ணா அவர்களும் தந்தை பெரியார் அவர்களும் இல்லை. ஆனால் அதை முடித்துவைப்பதில், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தை தொடங்கிய ஒரு தலைவர், தமிழர்களுக்காக பல நல்ல திட்டங்களை தமிழ் புத்தாண்டு தினத்திலே அறிவித்து வருகின்ற தமிழக முதல்வர் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களைப் பாராட்டி, கல்வி அமைச்சர் அறிவித்து இருக்கின்ற மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கக்கூடிய மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏறத்தாழ தமிழகத்தின் மொத்த வருமானத்தில் 21 சதவிகிதம், 591 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு, தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய கல்வி வளர்ச்சிக்காகச் செலவிடப்படுகின்றது என்ற பெருமித அறிக்கையோடு அமைச்சர் அவர்களுடைய இந்தக் குறிப்பு தொடங்குகிறது. 21 சதவிகிதம் என்று இருப்பதை, 25 சதவிகிதம் அளவுக்கு ஒதுக்குகிறோம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இதனை விரிவுபடுத்தினால் இந்த ஆண்டு 700 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இந்தத் தொகை அதிகப்படுத்தப்பட்டிருக்குமேயானால் நான் ஒருவாறு வரவேற்றிருப்பேன். அண்டை மாநிலமான கேரளாவில் கல்விக்காக 25 சதவிகிதம் ஒதுக்கக்கூடிய நிலைமை பல ஆண்டு காலமாக இருந்து வருவதை நான் பார்த்து வருகிறேன். அந்த வகையில் அடுத்தடுத்து வரக்கூடிய ஆண்டுகளிலே தமிழ்நாட்டிலேயும் கல்வி வளர்ச்சிக்காக அத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

வாழ்க்கைக்கு சிறப்பு சேர்க்கக்கூடிய கல்வியோடு கூட ஏழை மாணவர்களுக்கு பகல் உணவு தருவது என்று ஆரம்பித்து இப்போது சத்துணவு என்று மேலும் அதிலே சிறப்பு சேர்த்து, இன்று இதற்கும் மேலாக சிறப்பு சேர்க்கும் வகையில் காலுக்கு செருப்பு அளிக்கக்கூடிய வகையில் கல்வி நலத்தை தரும்வகையில் இந்த அரசு மாணவர்களுக்காக கல்வியை விரிவடைய செய்திருப்பதற்காக இதனை நான் வரவேற்கிறேன். மாணவர்களுக்கு பகல் உணவு அளிக்கும் திட்டத்துடன் கூடவே இன்றைக்கு கல்வி மானியத்தின்போது சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் பகல் உணவு அளிக்கும் அளவுக்கு விரிவடைந்திருப்பதுடன், இந்த விரிவடைவானது இனி அடுத்தடுத்து வரக்கூடிய மானிய விவாதங்களின்போதும் தொடர வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். (சிரிப்பு) மேலும் சாம்பார் சாதம், தயிர் சாதம் என்று இருக்கின்ற நிலையிலிருந்து, இங்கே இருக்கின்ற காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த நண்பர்கள் கேட்பதுபோல (சிரிப்பு) பிரியாணி அளவுக்கு அது வரக்கூடிய நாட்களில் வளருமானால் சிறப்பாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். (சிரிப்பு).

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்]

இன்று அரசு தந்திருக்கக்கூடிய குறிப்பினைப் பார்க்கும்போது கூட நம்முடைய இந்திய நடுவண் அரசிலே, நம்முடைய அரசியல் அமைப்பிலே, நம்முடைய விழுமிய கொள்கையாக ஒன்று இருக்கிறது. அதாவது 14 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறார்களுக்கு கட்டாயக் கல்வி அளிக்க வேண்டுமென்ற திட்டம் இருக்கிறது. அதனை 10, 15 ஆண்டுக் காலத்திலே இந்தியா முழுவதிலும் அமல்படுத்த வேண்டுமென்ற கொள்கை இருந்தாலும், இன்னும் இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்பது மட்டுமல்லாமல் கல்வி வளர்ச்சியில் முன்னேறிய நிலையிலுள்ள தமிழகம் கூட இந்த விஷயத்திலே பின்தங்கித்தான் இருக்கிறது என்ற குறிப்பினைத் தான் இங்கே பார்க்க முடிகிறது. இதனை செம்மையாக அமல் நடத்துவதற்கு நான் ஒரு யோசனையை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

(மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் தலைமை.)

அரசு நடத்தக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்கள், கல்லூரிகள் ஒருபுறம் இருக்க, தனியார்தான் இதிலே அதிக அளவு பங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசின் சார்பாக இன்றைக்கு 54 கல்லூரிகள் நடத்தப்படுகின்றன என்று சொன்னால் தனியார் நடத்துகின்ற கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 133 என்றும், மானியம் பெறாத கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 11 என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆக, தனியார் கல்லூரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 144 என்றால் அரசு கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை வெறும் 54 தான். இதனை அரசு குறிப்பு தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஆகவே, தமிழகத்தில் இன்றைக்குக்கூட உயர் கல்வி அளிக்கக்கூடிய ஒரு பொறுப்பினை தனியார் துறை மேற்கொண்டிருப்பது என்பது வரவேற்கக்கூடிய ஒன்றுதான். ஆனால் அதே நிலை ஆரம்பக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையிலும், நடுநிலைக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையிலும் இருக்கிறதா என்றால் எனக்கு அதைப்பற்றிய ஒட்டுமொத்தமான, அதிகார பூர்வமான விவரம் இல்லை. அரசு தரப்பில் ஏறக்குறைய 29 ஆயிரம் தொடக்கப் பள்ளிகளும், 5 ஆயிரம் நடுநிலைப் பள்ளிகளும், 2,600 உயர்நிலைப் பள்ளிகளும், 1,600 மேல்நிலைப் பள்ளிகளும் நடத்தப்படுகின்றன என்கிற புள்ளிவிவரம் இங்கே எங்கள் கையில் தரப்பட்டிருக்கிறது. நான் சொல்ல விரும்புவது எல்லாம் யாரோ சிறுபான்மையினர் நடத்தக்கூடிய சில

பள்ளிக்கூடங்களில், கல்லூரிகளில் அங்கேயுள்ள நிர்வாகிகளால் சில இடங்களில், சில தவறுகள் செய்யப்படுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்களே, அதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 2-40)

அப்படித் தவறு செய்பவர்களை உணர்த்தி, அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்கு உரிய அதிகாரம் அரசினுடைய கையிலே இருக்கிறது. ஏற்கெனவே இருக்கக்கூடிய சட்டங்கள் அதற்குப் போதுமானவையாக இல்லையென்றால், அதை ஒழுங்குபடுத்துவதற்குரிய சட்டங்களைக்கூட இதே மன்றத்திலே நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு உரிய வாய்ப்பும் அரசுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே, யாரோ சில பேர், தனியார் நிர்வாகிகளோ, சிறுபான்மையினர் நிர்வாகிகளோ தவறு செய்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்கள் நடத்தக்கூடிய பள்ளிகளே இல்லாமல் ஆக வேண்டுமென்று பேசப்படுவது இன்றைய நிலையில் கல்வித்துறையிலே அவர்கள் ஆற்றி வரக்கூடிய அளப்பரிய சேவைகளை வைத்துக் கணக்கிடுகின்ற பொழுது அது பொருத்தமான பேச்சாக எனக்குப் படவில்லை.

நான் குறிப்பாக சிறுபான்மை சமுதாயமாகிய இஸ்லாமிய சமுதாயத்தின் சார்பாக அரசுக்கு ஒரு வேண்டுகோளை விடுக்க விரும்புகிறேன். உயர்நிலைப்பள்ளிகள் 2,600 நடத்தக்கூடிய அரசு, தமிழகத்திலே பத்து சதவிதமாக இருக்கக்கூடிய தமிழ் முஸ்லீம் சமுதாயம் ஒரு 260 உயர்நிலைப் பள்ளிகளையாவது நடத்துவதற்கு அனுமதி வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆனால் இதுவரையிலே 40 உயர்நிலைப்பள்ளிகளுக்குத் தான் அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பத்து உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இப்படித் தனி சிறுபான்மை மக்களுக்கு இருக்கக்கூடிய —அவர்கள் அரசினுடைய அனுமதி பெறாமலேயே தொடங்கலாம் என்று இருக்கக்கூடிய அனுமதியை வைத்து, அரசினுடைய அங்கீகாரத்தை எதிர்பார்த்து ஆரம்பித்து பல்லாண்டுகள் ஆகியும் அவர்களுக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்காமல் அவர்கள் சிரமப்பட்டு வருகிறார்கள். அதைக் கருணையோடு நம்முடைய கல்வியமைச்சரவர்கள் இந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகளினுடைய அங்கீகாரம் மாத்திரம் அல்ல: தொடக்க நிலைப் பள்ளிகள், மேல்நிலைப் பள்ளிகள், நடுநிலைப் பள்ளிகள் ஆகிய இப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய எல்லாப் பள்ளிகளும் ஒரு உள்ளார்ந்த விழுமிய

நோக்கத்திற்காக, சமுதாயத்தினுடைய மொத்த கல்வி வளர்ச்சியினுடைய பங்காக இருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டன என்பதை உணர்ந்து, அதற்கு அங்கீகாரம் தர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதில் உள்ள முக்கியமான சிக்கல், அரசினுடைய அங்கீகாரம் இல்லாமலேயே ஆரம்பித்து அரசினுடைய அங்கீகாரத்தைக் காலப்போக்கிலே பெறலாம் என்று அனுமதித்திருக்கக்கூடிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தினுடைய அடிப்படையிலே இவர்கள் ஆரம்பித்த பிறகும், அவர்கள் எதிர்நோக்கக்கூடிய முக்கியமான பிரச்சினை, ஆரம்பித்தவர்கள் சிறுபான்மையானவர்களா என்பதை நிரூபிக்க வேண்டுமென்று அரசு அந்தப் பணியைத் தொடங்கியவர்களுக்கு நிபந்தனை விதிக்கிறது. அதை எப்படி அவர்கள் நிரூபிக்க வேண்டுமென்றால், அவர்கள் உயர்நீதிமன்றத்திற்குப் போய் நிரூபிக்க வேண்டும். அப்துல் சமத் தொடங்கிய அல்லது அப்துல் சமத்தினுடைய நண்பர்கள் தொடங்கிய ஒரு பள்ளி, அதனுடைய சட்ட திட்டங்களிலேயே இது சிறுபான்மையோரினுடைய பள்ளி என்று குறிப்பிட்டிருந்தாலுங்கூட, இது நிலைநாட்டப்படுவதற்கு நீங்கள் நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்லுங்கள் என்று கல்வித்துறை அங்கே அனுப்பி வைப்பது என்பது, காலத்தினுடைய விரயமாகவும் அது படுகிறது; கல்வித் துறையில் சேவையாற்ற முன்வருபவர்களுக்கு இடர்ப்பாடு அளிப்பதாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே, இப்படிச் சிறுபான்மையினரால்தான் அது தொடங்கப்பட்டது, அது சிறுபான்மையோர் பள்ளி என்று அங்கீகரிக்கக்கூடிய பொறுப்பையும் அரசே ஏற்றுக்கொண்டு, வேண்டுமானால் அதற்காக கல்வியாளர்களைக் கொண்ட ஒரு பொதுவான குழுவை நியமித்து, அந்த அங்கீகாரத்தை ஒரு குறித்த காலகட்டத்தில், குறைந்தது ஓராண்டுக்குள்ளேயாவது வழங்கி, அது சிறுபான்மையோர் பள்ளி என்பதற்கான மற்ற வசதிகளையும், வாய்ப்புகளையும் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உதாரணத்திற்கு வேண்டுமானால், காயல்பட்டினத்தில் வாவு மேல்நிலைப்பள்ளியை ஆரம்பித்து, இப்படி நிரூபிக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர்கள் நீதிமன்றத்தினுடைய நெடும்படிக்கட்டுகளிலே ஏற அனுமதிக்கப்பட்டு, தீர்ப்பு பெற்று மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட பிறகுங்கூட, இன்னும் அவர்களுக்கு அரசு மானியம்

ஒரு செப்புக்காசுகூட தரப்படவில்லை. ஐந்தாறு ஆண்டுக்கால மாக, காயல்பட்டினம் வரவு மேல்நிலைப்பள்ளி பல இலட்சம் ரூபாய்களை அவர்கள் ஆண்டுதோறும் செலவழிக்கிறார்கள். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட குறிப்பான, ஒரு நியாயமான கோரிக் கையையெல்லாம் அரசு உடனடியாக அங்கீகரிப்பதன் மூலம் தமிழகத்தினுடைய மொத்த கல்வி வளர்ச்சி மேலும் பெருகு வதற்குத் துணை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நேற்றையதினம் எனக்குக் கிடைத்த ஒரு புள்ளிவிவரத்தின்படி, இந்தியா முழுமையும் ஏறத்தாழ 85,000 கல்வி நிறுவனங்களில் கிறித்தவ சகோதரர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளை நடத்தி வருகி றார்கள். ஆகவே, அகில இந்திய அளவிலும்கூட, இன்றுகூட மதச் சார்புள்ள சிறுபான்மை சமுதாயத்தினர் செய்து வரக்கூடிய இந்த அளப்பரிய பணி பெருமைக்குரிய சர் இலட்சுமணசாமி முதலியார் போன்ற பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர்களாக இருந்தவர்களால் வாயாரப் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிலை மேலும் தொடர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

அந்த சமுதாயத்தின் சார்பாக ஒரு தீர்மானம் போடப்பட்டி ருக்கிறது. இந்தத் தொடக்கப் பள்ளிகளில் ஆயிரம் பள்ளி களாவது முஸ்லீம் சமுதாயத்தின் சார்பாக நடத்தப்பட வேண்டு மென்று ஆசைப்படுகிறார்கள். ஏன் என்றால் ஏறத்தாழ 29,000 பள்ளிகள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றன என்றால் 3000 பள்ளிகளை அவர்கள் நடத்த கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் சில நூறு பள்ளிகள் கூட அவர்களால் நடத்தப்படவில்லை. அரசு ஊக்க மளிக்குமானால் ஆயிரம் பள்ளிகளை நடத்தத் தயாராக இருக்கி றார்கள்.

குறிப்பாக, ஏறத்தாழ 6000 பள்ளிவாயில்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிவாயில்களை ஒட்டி அரபிக் மொழி மூலம் மார்க்கம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிற கலாசாலைகள் ஏற்கெனவே இருக் கின்றன. அவற்றிலே ஆயிரம் கலாசாலைகளை நம்முடைய தமிழக அரசின் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு கல்விச் சாலை களாக மாற்றும் திட்டத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு அரசு ஆதரவு தருமானால் ஏறத்தாழ 15 இலட்சம் மாணவர்கள் ஆரம்பக் கல்வி பெற நாம் உடனடியாக வாய்ப்பு செய்தவர்கள் ஆவோம் என்று இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்]

எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு சகோதரர் அவர்கள் மொழி வழி சிறுபான்மையினர் நடத்தக்கூடிய பள்ளிகளில் தமிழ் மொழி கற்பிக்கப்படவில்லை; பிற மொழியும் ஆங்கிலமும் கற்பிக் கப்படுகின்றன; தமிழ்நாட்டில் நடத்தப்படும் பள்ளிகளில் தமிழ் கற்பிக்கப்படவில்லை; இந்த அவலம் ஏன் என்று கேட்டார்கள். அதை நானும் உணருகிறேன். இதில் உள்ள இடர்ப்பாடு என்ன வென்றால் மொழிவழி சிறுபான்மையினர் தங்கள் தாய்மொழி யிலே கல்வி கற்றுக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லுகின்றபோது அவர்களுடைய நன்மைக்காக அவர்களுடைய தாய்மொழியில் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். அது தமிழ் அல்ல. அவர்களு டைய தாய்மொழி தமிழ் அல்ல. அதோடு, உலகளாவிய மொழி என்ற வகையிலே ஆங்கிலத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆரம் பித்தால் அப்போது அது மும்மொழித் திட்டம் என்று வருகிறது. மும்மொழிக் கொள்கை என்பது இன்றைக்கு அரசு கடைப்பிடிக் கின்ற இருமொழித் திட்டத்திற்கு மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. இதுபற்றி 8, 10 ஆண்டுகளாக தமிழ்நாட்டில் கல்வி அமைச்சர் களாக இருந்தவர்களோடு விவாதிக்கும்போது இன்னொரு மொழி புகாத வகையில் இந்த இரண்டு மொழியோடு தமிழையும் சொல்லிக் கொடுக்க வழி என்ன என்று கேட்கிறார்கள். அதற் கான வழியை நானும் இன்னும் காண முடியாமல் இருக்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிற பள்ளிகளில், சிறுபான்மை யினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளாக இருந்தாலும், கட்டாயம் தமிழைச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசு விதி செய்யு மானால் அதை வரவேற்க மொழி வழி சிறுபான்மையினர் தயா ராக இருக்கிறார்கள்.

இன்னும் சொல்ல வேண்டுமென்றால் உருதுமொழி வளர்ச்சிச் சங்கத்தினர் இப்படிப்பட்ட ஒரு தீர்மானத்தைப் போட்டு, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களிடம் விண்ணப்பித்திருக் கிறார்கள். அதற்கும் ஒரு வழிவகை காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நவோதயா பள்ளிகளைப் பற்றி பலபட இந்த மன்றத்திலே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் முன்னிலையில் விவாதிக்கப்பட்டிருக் கிறது. ஒரு கோணத்தில் ஒரு மொழியைப் பற்றி இந்த அரசு கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு தெளிவான கொள்கை அடிப்படையில் அதற்குரிய விமர்சனம் இருக்கிறது. இதை பல கோணத்தில்

சிந்தித்துப் பார்த்தால் கூட நவோதயா பள்ளிகளை ஆரம்பிப்ப தற்கால சூழ்நிலையில் தமிழ்நாட்டின் நிலைமை இல்லை என்று படுகிறது. அதற்கு என்ன காரணம் என்றால் மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் பேசும்போது நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்களிலே இருக்கக்கூடிய நிலைபற்றி தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட குறைகள்கூட செப்பனிடப் படாமல், பல நூற்றுக்கணக்கான பள்ளிகள் மரத்தடியில்தான் கடந்தகால பாணசாலை கல்விமுறைபோல் நடைபெற்றுக்கொண் டிருக்கின்றன. இதை எல்லாம் கருத்திற்கொண்டு இந்த ஆண்டு கல்விக்காக ஓரளவு நிதியை கூடுதலாக ஒதுக்கியிருக்கிறார்களா என்றால் 'யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரி' போல ஒன்றிரண்டு கோடி ரூபாயை மட்டுமே பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்கு என்று ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். 597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீட்டைப் பார்க்கும்போது சமீப எதிர்காலத்தில் இவை எல்லாம் செப்ப னிடப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருக்கும்போது இரண்டு கோடி ரூபாய் திட்டத்திலே ஒரு கிராமத்தின் மையத் திலே எல்லாவிதமான வசதிகளோடும் நடத்தப்படும் நவோதயா பள்ளி அமைக்கப்படுமானால் அதற்கு வரக்கூடிய தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், நாற்காலிகளைக் கூட ஒரு நாற்காலி கூட இல்லாத பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு போய் விடுவார்களோ என்ற அச்ச உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது. ஆகவே இப்படி ஒரு சமுதாயத்திலே இருக்கக்கூடிய ஏற்றத் தாழ்வை எல்லாம் காலப்போக்கில் நாம் சன்னஞ்சன்னமாக நிரப்பி சமநிலைப்படுத்த வேண்டுமென்று முனைந்துகொண்டிருக் கிறோம். ஒரு புறத்திலே கூரையே இல்லாத பள்ளிக்கூடம், இன் னொரு பக்கத்தில் குளு, குளு பள்ளிக்கூடம் என்று அமைப்பது கூட, ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமத்துவ சமுதாயத்தை அமைக்கவேண்டு மென்று விரும்பக்கூடிய நாட்டுக்கு ஏற்றதாக இல்லை என்றுதான் படுகிறது. இதனை ஆழமாக கல்வியமைச்சர்களுடைய மாநாட்டில் அவர்கள் விவாதிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 2.50)

அதுமாத்திரமல்ல, எனக்கு ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. எவ்வளவு எழ்மையிலே நாம் இருக்கிறோம். ஆனால் எவ்வளவு பணத்தைச் செலவழித்து கட்டிடம் கட்டிக்கொண்டு

வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. இத்தாலி நாட்டில் ஒரு கவிஞன் இருந்தான். அந்த நாட்டு மக்கள் எல்லாம் பலபட பாராட்டக்கூடிய கவிஞன் அவன். அவனுக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அந்த ரோம் நகரத்தினுடைய மேயர் பிரதான மக்கள் குழுவை ஏற்படுத்தி கூட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். 20 இலட்சம் ரியால் செலவழித்து நகரின் மையத்தில் சிலை வைக்க வேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது கிழிந்த ஆடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு பிச்சைக்காரன் ஒருவன் அந்தக் கூட்டத்தில் வந்து சேர்ந்து விட்டான். முதலில் எல்லோரும் அவனை விரட்டினார்கள். பிறகு, 'அன்போடு நான் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்' என்று அவன் கேட்டுக்கொண்டு, நீங்கள் என்ன பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள் என்று அவன் கேட்க எங்கள் நாட்டினுடைய மகாகவிக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் ஏற்படுத்த முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்ல, என்ன நினைவுச் சின்னம் என்று அவன் கேட்க, இந்த இடத்தில் அவனுக்கு ஒரு சிலை வைக்கிறோம் என்று சொல்ல, அந்தத் தொகையிலே ஒரு இலட்சம் ரியாலை எனக்குக் கொடுத்தால் நானே சென்று அந்த இடத்தில் நிற்கிறேன் என்று கவிஞன் சொன்னான். அதாவது 20 இலட்சம் ரியாலில் சிலை வைக்க விரும்புகிறீர்கள், 2 ரியால் கூட இல்லாமல் நான் பட்டினி கிடக்கிறேன் என்று அந்தக் கவிஞன் சொன்னதாக எங்கோ படித்ததாக எனக்கு நினைவு. அப்படி நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் அவல நிலையில் இருக்கும்போது 2 கோடிக்கு எங்கோ ஒரு கிராமத்தில் பள்ளிக்கூடம் கட்டுவது என்று சொல்வதுகூட பொருத்தமாக இல்லை. எனவே இதனை மத்திய அரசு ஒரு சரியான கோணத்தில் கணக்கிட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றொன்று. இந்தக் கல்வித் துறையைப் பார்க்கும்போது அது பெரிதும் வளர்ச்சியுற்று இருப்பதாக எனக்குப் படுகிறது. கிட்டத்தட்ட 5 கோடி மக்கள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களில் நான்கில் ஒருவருக்காவது அதாவது ஒன்றேகால் கோடி பேருக்காவது கல்விக்கண் அளிக்கக்கூடிய மாபெரும் பொறுப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய காரணத்தால்தான் மொத்த வருமானத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கையாவது செலவழிக்க வேண்டு

மென்று நான் ஆரம்பத்திலேயே கேட்டுக்கொண்டேன். இவ்வளவு வளர்ந்திருக்கக்கூடிய ஒரு துறையை ஒரு அமைச்சரிடத்தில் விட்டு வைப்பதைவிட காலப்போக்கில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு டெபுட்டி மினிஸ்டரை ஏற்படுத்தி சில துறைகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்தால் பொருத்தமாக இருக்கும்.

கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், உயர்நிலைக் கல்வி, நடுநிலைக் கல்வி, ஆரம்பக் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி, பொறியியல் கல்வி என்று மட்டுமல்லாமல் தமிழ் பண்பாட்டு மையம் என்று தொடங்கி, அதன் சார்பாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய கிளைக் கழகங் களைப் பார்த்தால், ஒரு அரசியல் இயக்கத்தினுடைய கிளைக் கழகங்களின் எண்ணிக்கையாக அது அதிகப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால், ஆரம்பித்திருக்கக்கூடிய அத்தனை பிரிவையும் நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் ஆரம்பிக்கும்போது என்ன உற்சாகம் இருக்கிறதோ, அது காலப்போக்கில் இல்லாமல் போய் நலிந்து, நசிந்து வருகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இல்லாமல் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை.

597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கக்கூடிய இந்தக் கல்வி மானியத்தில் தமிழ் பண்பாட்டுத்துறைக்காக எவ்வளவு ஒதுக்கி இருக்கிறோம் என்றால் ஒரு சதவீதம் கூட இல்லை. அப்படி இருக்கும்போது, இவ்வளவு மாபெரும் பணிகளைத் துவக்கி, அலுவலகங்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, போர்டைப் போட்டுக் கொண்டிருக்க லாமே தவிர, உருவான பணிகளைச் செய்ய முடியாது.

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் என்று வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் உருவான முறையிலே, தமிழை ஆராயக் கூடிய முறையிலே பிற நாடுகளிலே இருக்கக்கூடிய நல்லறிஞர் களை எல்லாம் அழைத்து, அவர்களுடைய ஆய்வையும் நாம் பெறக்கூடிய வகையிலே, அவர்கள் இங்கே வந்து போகக்கூடிய அளவுக்காவது நாம் பணம் ஒதுக்கி இருக்கிறோமா என்று பார்த் தால் அது போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே பெயருக்கேற்ப நம்முடைய நடவடிக்கையும் உலகளாவிய முறையிலே, உலகிலே தமிழை ஆராய்பவர்களுடைய ஆய்வையும், முடிவையும் நாம் பெறக்கூடிய முறையிலே துரிதமாக வளர்ச்சி அடைய வேண்டு மென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழக வரலாறு தொகுக்கப்படுவதற்காக பொறுப்பு தரப் பட்ட நிறுவனம் அதைத் தொகுத்துத் தந்துவிட்டதாக அறிக்கை கூறுகிறது. இவ்வளவெல்லாம் தொகுத்து ஏதோ கல்வி இலாக்காவினுடைய ஒரு இருட்டறையிலே பதுங்கி இருக்குமே யானால் வரலாறு மீண்டும் வெளிச்சத்திற்கு வர முடியாது. அது அச்சேற வேண்டும். அதற்கு தக்கவர்களிடத்திலே அந்த அச்சுப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக நம்முடைய பல்கலைக் கழகத் திடம் அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைக்கலாம். ஒரு செய்தி. நம்முடைய பாவாணர் அவர்கள் தொகுத்த 'அகர முதலி' என்ற ஒரு ஆராய்ச்சி நூல் ஒரு நூறு பிரதிகள் கூட விற்கப் படவில்லை என்று சொன்னால் ஆராய்ச்சித் துறைக்கு அது ஊக்கம் அளிப்பதாக இருக்க முடியுமா அல்லது பாவாணர் போன்று தங்களுடைய ஆயுளில் பெரும் பகுதியை தமிழுக்காக செலவிட்ட அந்த ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கெல்லாம் ஒரு அங்கீ காரம் பெறுவதாக அது இருக்க முடியுமா என்பதை மொத்த தமிழகமும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

குறிப்பாக இப்படி பிரசுரிக்கப்பட்ட புத்தகங்கள் எல்லாம் விற்பனை ஆகாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் அதனுடைய அச்சு முகப்பே கூட கவர்ச்சிகரமாக இல்லாததும் ஒரு காரணமாக இருக்கக்கூடும் என்று நான் நினைக்கிறேன். இங்கிலாந்து நாட் டிலே பாராளுமன்ற நடவடிக்கைக் குறிப்புகளைக் கூட அன்சார் என்ற கம்பெனிதான் இன்றுகூட அச்சிட்டுக் கொடுத்து வருகிறது. அதுபோல இப்படிப்பட்ட நூல்களையெல்லாம் நல்ல பிரசுர கர்த்தர்களிடம் அளிக்க வேண்டும். ஆயிரக்கணக்கில் பிரதிகள் அச்சிடப்பட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டு கடைசி யாக நான் சட்டமன்றத்திற்கு வரும்போது ஆசிரியர்கள் சார்பாக ஒரு சிலர் உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார்கள் என்று போர்டைப் பார்த்துவிட்டு என்ன விஷயம் என்று விசாரிக்க அவர்கள், எங்களை அழைத்து அமைச்சர் அவர்கள் பேசியிருந்தால் நாங்கள் இங்கே உட்கார்ந்திருக்க முடியாதே என்று சொன்னார்கள். அது தான் உங்களுடைய குறை. அவர்கள் நம்முடைய அலுவலர்கள். நம்முடைய குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்பிக்கக்கூடியவர்கள்.

ஏதாவது குறைபாடுகள் இருந்தால் அவர்களை அழைத்து உங்களுடைய உறவாடலின் மூலம் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டு அமர்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே, மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் பெரியவர் சமத் அவர்கள் ஆசிரியர்கள் உண்ணாவிரதம் இருப்பதாகவும் நான் அழைத்து பேசியிருந்தால் அது நடக்காமல் இருந்திருக்கும் என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். ஆனால் உண்மை நிலை வேறு. சென்ற ஆண்டு அவர்கள் போராட்டம் நடத்திய போது, அந்தப் போராட்டத்தை ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வர, முதல்வர் அவர்களோடு கலந்து பேச முடிவிற்கு கொண்டு வருவதில் நானும்தான் கல்வியமைச்சரோடு இருந்தேன், இம்முறையும் அவர்கள் என்னிடம் பேசிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள். பேசும்போதே நான் ஒரு தேதியைக் குறிப்பிட்டு, இரண்டாம் செயலாளர் அஞ்சனி தயானந்த் அவர்களோடு பேசச் சொன்னேன். பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே திடீர் என்று ஸ்டிரைக் பற்றி அறிவித்து விட்டார்கள். இதுதான் நடந்தது. இப்போது கூட அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருப்பதைப்பற்றி எனக்கு யாரும் சொல்லவில்லை. தகவல்கூட இல்லை. ஆசிரியர்களை அழைத்துப் பேசக் கூடாது என்று அரசு கருதவில்லை. சுமூகமாக எல்லாப் பிரச்சினைகளும் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றுதான் அரசு எண்ணுகிறது.

திரு. கு. ரமணி: நான் ஏற்கெனவே அவர்களுடைய போராட்டத்தைப் பற்றி பேசினேன். தயவுசெய்து நீங்கள் திரும்பவும் அவர்களை அழைத்துப் பேசி, இந்த நிலை தொடராமல் இருப்பதற்கு முன் வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

*டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்: மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இன்று நடைபெறுகிற இந்த விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு ஜனதா கட்சியின் சார்பாக என் கருத்தைப் பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு முதலில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தக் கோரிக்கையில் கல்விக்காக 597 கோடி ரூபாய் இந்த ஆண்டு ஒதுக்கிட இருப்பதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பாராட்டுக்கள். 1984-85 ஆம் ஆண்டு 468 கோடியும், 1985-86 ஆம் ஆண்டு 550 கோடியும், 1987 ஆம் ஆண்டு—

1987 ஏப்ரல் 8] [டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்]

இந்த ஆண்டு—597 கோடியும் ஒதுக்கீடு செய்திருப்பது பாராட்டக் கூடிய விஷயம். ஆனால் அதே நேரத்தில் இத்தனை கோடி ரூபாய் செலவு செய்து என்ன பயன் என்று கேட்க ஆசைப்படு கிறேன். உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று சொன்னால், திருச்சியிலே இருக்கக்கூடிய ஒரு கலைக் கல்லூரி, கட்டிடம் இன்மை காரணமாக, மாணவர்கள் தங்கிப் படிக்க ஹாஸ்டல் வசதி இல்லாததன் காரணமாக அந்தக் கல்லூரியையே 1988-89 ஆம் ஆண்டில் மூடப் போவதாக அறிவிப்பு அளித்திருக்கிறார்களே, இந்த நிலையில் நீங்கள் 597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்வதில் என்ன பயன் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இருக்கிற கல்வி ஸ்தாபனங்களை காப்பாற்ற முடியாத அளவிற்கு தரம் கெட்டுப்போய் விட்டோமென்ற வேதனை ஏற்படுகிறது.

(பிற்பகல் 3-00)

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கருங்கல் பகுதியில் ஒரு அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது. அது நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக தேய்ந்து, அதற்கு மாணவர்கள் செல்வதற்கே தயங்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய கேள்வி ஒன்றுக்கு பதில் கொடுக்கிறபோது, வருகிற நிதியாண்டில் அதை கவனத்தில் கொண்டு கட்டடம் கட்டுவோம் என்று சொன்னார்கள். இத்தனை கோடி ரூபாய்களை செலவு செய்தும் இருக்கிற பள்ளிகளை நல்ல முறையில் கொண்டு வர முடியாத சூழ்நிலையில் இருக்கிறீர்களே என்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

அரசு மேல் நிலைப்பள்ளி 727, தனியார் பள்ளிகள் 698 இருப்ப தாக குறிப்பிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். அது பாராட்டிற்குரிய விஷயம்தான். தனியார்களுக்கு அதிகமாக பள்ளிகளைக் கொடுப் பதை நான் எதிர்க்கவில்லை. மாறாக அந்தப் பள்ளிகளில் சேர்கிற மாணவ, மாணவியர்கள் பணம் கொடுத்து சேர்கிற சூழ்நிலை இருப்பதால் அதற்கு மட்டுக்கட்டை வைக்கிற அள விற்கு அதிகமான மேல்நிலைப் பள்ளி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தில் மொத்தம் 39,299 பள்ளிகள் இருப்பதாகவும், 2 லட்சத்து 91 ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுவதாகவும், மாணவ மாணவியர் ஒரு கோடியே 12 லட்சத்து 76 ஆயிரம் பேர்கள்

இருக்கிறார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். அரசின் புள்ளிவிவரப்படி பார்த்தால்கூட ஒரு ஆசிரியர் குறைந்தபட்சம் 25 அல்லது 30 மாணவர்களுக்கு பாடம் எடுத்தால் அது பயனுள்ளதாக இருக்கும், உங்களுடைய கணக்கின்படி பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 50 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற சூழ்நிலை வருகிறது. இது போதுமா என்று கேட்க ஆசைப் படுகிறேன்.

சில பள்ளிகளில் அதாவது இங்கிலீஷ் மீடியம் பள்ளிகளில் 70, 90, 100 என்று மாணவர்கள் ஒரு வகுப்பில் படிக்கிறார்கள். ஒரே ஆசிரியர்தான் அவர்களுக்குப் பாடம் எடுக்கிறார் என்றால் அது போதுமானதாக இருக்குமா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

சில பள்ளிகளில் அதிகமாக ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் இருக்கிற அளவிற்குக்கூட மாணவர்கள் இல்லாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவைகளைப் பார்த்தால் அரசு பள்ளி களாகத்தான் இருக்கிறது. அரசு பள்ளிகள் இப்படி பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கின்றன. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் தனியார் பள்ளிகள் இல்லையென்றால் தமிழகமே கல்வியில் இல்லையென்ற சூழ்நிலை வந்து கொண்டிருக்கிறதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தச் சூழ்நிலையைப் போக்குவதில் அரசு கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து, கல்விக் கண் திறந்த கர்ம வீரர் காமராசர் அவர்கள் ஆட்சியின்போது இருந்ததைப்போல, அனைவரும் கல்வியில் முன்னேறுகிற சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

அடுத்து 39,229 பள்ளிகளுக்கு கடந்த ஆண்டில் எடுக்கப்பட்ட வேலை, இந்த ஆண்டு செய்யப்பட வேண்டிய வேலை இரண் டிற்கும் நீங்கள் 3 கோடியே 67 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்திருக் கிறீர்கள். அந்தப் பள்ளிகளுக்கு ஒரு கட்டடத்திற்கு வெள்ளை யடிப்பதற்கு 10 ரூபாய் என்று வைத்து பார்த்தாலும் கூட இந்தப் பணம் போதுமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். ஆகவே அதிக மான பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்து தர வேண்டும். பள்ளிகளுக்கு மேலைக் கூரை கூட இல்லாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் அமர்வதற்கு நாற்காலிகள் இல்லை. இப்படிப்பட்ட துர்பாக்கிய நிலைகளைக் களைவதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்]

அடுத்து எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தவறிய மாணவர்களுக்கு சிறப்பு போதனை செய்வதற்கென்று பி.எட். ஆசிரியர்களை நியமித்து இருக்கிறீர்கள். தமிழ் நாடு முழுவதும் எத்தனை ஆசிரியர்களை நியமித்து இருக்கிறீர்கள்? அவர்கள் செயல்பட்டு வருகிறார்களா? அதன்மூலம் கிடைத்த பலன் என்னவென்ற விவரங்களைக் கொடுத்து இருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

தமிழகத்தில் 75 ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் இருப்பதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த 75 பள்ளிகளில் படித்து வருகிறவர்களுக்கு வேலை இல்லாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதைத் தவிர தனியார் பள்ளிகள் வேறு இருக்கின்றன. தனியார் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் படித்து வருகிறார்கள் என்றால் அவர்கள் படித்து, பட்டம் பெற்று வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் படிக்கிறார்கள். நீங்கள் எடுக்கிற முடிவு எதுவாக இருந்தாலும் நல்லதாக இருக்கவேண்டும். காரணம் ஆயிரக்கணக்கான மாணவ மாணவியர்கள் அந்தத் தனியார் பள்ளிகளில் படித்து பரிட்சை எழுதுகிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பள்ளிகள் ரெகக்னைஸ்ட் பள்ளிகள் அல்ல. அப்படிப்பட்ட பள்ளிகளில் படித்து பட்டம் பெற்று வேலை கிடைக்குமென்று நம்பி ஏமாந்து போகக்கூடிய சூழ்நிலையில் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே நீங்கள் அனுமதி கொடுக்காமல் இருக்கிற பள்ளிகளை தீவிர நடவடிக்கையெடுத்து, அந்தப் பள்ளிகளை ஒன்று அப்புறப்படுத்த வேண்டும், இல்லை ரெககனிஷன் கொடுக்க வேண்டும். இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் அவை இருக்கக் கூடாது. ஒரு தீர்க்கமான முடிவை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஷார்மிக் வித்யோபீத் என்ற நிறுவனம், உழைப்போர் பலநோக்கு கல்வி நிறுவனம் என்கிற அமைப்பின் கீழ் ஒரு நிறுவனத்திற்கு மத்திய அரசு ஐந்து லட்சம் ரூபாய் வீதம் கொடுக்கிறது. இந்தியா முழுவதிலும் 54 நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. தமிழகத்தில் மூன்று நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. இந்த மூன்று நிறுவனங்களுக்கும் ஒரு நிறுவனத்திற்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாய் வீதம் 15 லட்சம் ரூபாய் வருகிறது. ஆனால் மொத்தம் ஐந்தே அதிகாரிகள்தான். அந்த அதிகாரிகள் எல்லாம் இந்தப் பணத்தை பயனுள்ள காரியங்களுக்காக செலவழித்திருக்கிறார்களா என்று

[டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்] [1987 ஏப்ரல் 8

பார்த்தால் இல்லை என்றுதான் சொல்ல முடியும். அந்தப் பணம் யார் யாருக்கு எந்த ரூபத்தில் செலவழிக்கப்பட்டது என்கிற விவரம் சரியாகத் தெரியவில்லை.

அதேபோன்று இங்கே கல்லூரிகளைப் பற்றி பேசுகின்றபோது, மரியாதைக்குரிய அப்துல் சமத் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போன்று, அரசினர் கல்லூரிகள் 54, மானியம் பெறும் தனியார் கல்லூரிகள் 133, மானியம் பெறாத கல்லூரிகள் 11. ஆகவே, அரசுக் கல்லூரிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு, 144 கல்லூரிகள் இயங்கிக் கொண்டு வருகின்றன. அரசுக் கல்லூரிகள் 54 என்று சொல்கிற அந்த எண்ணிக்கையில் உள்ளடங்கியதுதான் நான் சொன்ன அந்த திருச்சியில் உள்ள கல்லூரியும் கூட. அடுத்து வருகின்ற ஆண்டில், இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பைப் பார்க்கிறபோது, 54 என்கிற இந்த எண்ணிக்கை 53 ஆக மாறிவிடக்கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். திருச்சியிலே நான் சொன்ன அந்த பெல் நிறுவனத்தார் அந்தப் பகுதியில் உள்ளவர்கள் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்பதற்காக இலவசமாக கொடுத்த பகுதியாகும். அந்தக் கல்லூரியை மூடவேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் அந்தக் கல்லூரியை சட்டக் கல்லூரியாக மாற்ற இருப்பதாகவும் நான் கேள்விப்படுகிறேன். எனவே அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தரவேண்டாம் என்று நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஆர். சௌந்திரராஜன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, திருச்சியிலே ஒரு கல்லூரி மூடப்பட வேண்டிய நிலையிலே இருப்பதாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலையிலே எந்தக் கல்லூரியும் திருச்சியிலே இல்லை. ஏதோ பத்திரிகையிலே வந்த செய்தியை வைத்துப் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே திருச்சியிலே எந்தக் கல்லூரியும் அந்த நிலையில் இல்லை.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, எனக்கு அங்கே பணியாற்றக்கூடிய ஆசிரியப் பெருமக்கள் சொன்ன தகவல்தான். நம்முடைய நிதியமைச்சர் மாண்புமிகு நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களுடைய பெயரில் இயங்கி வருகிற கல்லூரி. உயிரோடு இருப்பவர்களுடைய

பெயரை வைக்கக்கூடாது என்று தமிழக அரசு உத்தரவு போட்ட காரணத்தினால், இன்றைக்கு அது அரசுக் கலைக் கல்லூரி என இருக்கிறது.

திரு. எம். அண்ணாதாசன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, திருச்சியில் உள்ள கல்லூரி மூடப்படுகிறது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். திருச்சியிலே அல்ல. திருவரம்பூர் தொகுதியில் அது இருக்கிறது. அந்த அரசுக் கல்லூரி நல்ல முறையில் இயங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் சற்று முன் பேசும்போது ஒரு குற்றச் சாட்டைச் சொன்னார்கள். அதாவது சரியாக நடத்த முடியாமல் அந்தக் கல்லூரி இடம் இல்லாமல், மூடப்பட இருக்கிறது என்று சொல்லி, இதுதானா உங்கள் ஆட்சி என்று கேட்டார்கள். அது உண்மையல்ல. கல்லூரியைக் கட்டியவர்கள் காண்ட்ராக்ட் காரர்கள். அவர்கள் கட்டியது சரியில்லை என்று சொல்லி, அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப் போய், அவர்கள் கோர்ட் டுக்குச் சென்றதனால், அடுத்த கட்டிடத்தைக் கட்ட முடியாத நிலைமை வந்து, நின்றுவிட்டது. இப்போது தீர்ப்பு கொடுக்கப் பட்டு இனிமேல் கட்டுவதற்கு ஆயுத்தமாக இருக்கிறார்கள். எனவே உண்மைக்கு மாறாகச் சொல்லி, என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கிற கல்லூரி மூடப்படுகிற நிலைமை இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்: துணைத்தலைவர் அவர்களே, எனக்குத் தெரிந்த செய்தியைச் சொன்னேன். தவறு என்கிற பட்சத்தில் அதை நான் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கிறேன் நிச்சயமாக உங்களுடைய தொகுதி கெட்டுப் போகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினுடைய அடிப்படையிலே நான் சொல்ல வில்லை. ஒரு அரசுக் கல்லூரி பாழாகிப் போய்விடக்கூடாது என்ற ஆதங்கத்தில் சொன்னேன். தவறு இருக்குமானால் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் அங்கே புரபசனல் கோர்ஸ்கள் கொண்ட கல்லூரி இல்லாத ஒரு குறை இருக்கிறது. மருத்துவக் கல்லூரி வேண்டும் என்றால், கோடிக்கணக்கான பணம் வேண்டும் என்று சொல்கிறீர்கள். பொறியியல் கல்லூரி வேண்டுமென்று சொன்னாலும் அதேமாதிரி

சொல்கிறீர்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், கல்வி இலாககாவையும், சட்ட இலாக்காவையும் தன்கையில் வைத்திருக்கிற காரணத்தால், எங்கள் மீது இரக்கம் கொண்டு, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே சட்டக் கல்லூரி அமைப்பதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கித் தரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று விளையாட்டுத் துறையை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கிறபோது, நாம் மிகவும் பின்தங்கிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். இங்கே ஆளும் கட்சியில் இருக்கக்கூடிய திருமதி வளர்மதி அவர்கள் பேசுகிறபோது கூட குறிப்பிட்டார்கள். எந்தத்துறையாக இருந்தாலும், விளையாட்டிலே, அவர்கள் தகுதி உடையவர்களாக இருந்தால், அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு எல்லாச் சலுகைகளையும் அளித்து, விளையாட்டுத் துறையிலே அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அந்தக் கருத்தை நானும் வரவேற்று இந்த விளையாட்டுத் துறைக்கு முக்கியத்துவம் தரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று சுய நிதி நிறுவனங்கள் மூலமாக பாலிடெக்னிக்குகள் போன்றவற்றை ஆரம்பிப்பதை நீங்கள் நிறுத்தவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏன் என்றால், உங்கள் கணக்குப்படி கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் 77 தனியார் பாலிடெக்னிக்குகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருப்ப தாகவும், 24 பொறியியல் கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருப்பதாகவும் சொல்லி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் அதே வரியிலே மூன்று பாலிடெக்னிக்குகள் இன்னும் சரியாக செயல்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். காரணம் என்ன? மாணவர்களை கான்வாஸ் செய்து, அந்த இடங்களை விற்க முடியாத காரணத்தால், அந்த மூன்று பாலிடெக்னிக்குகளும் இன்னும் செயல்படவில்லை என்பதை நான் உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 3-10)

அதைப்போல, தமிழக வரலாற்றைத் தொகுத்து எழுதி வெளியிட வேண்டுமென்பதற்காக, அப்படி வெளியிடுவதன் மூலம் அதுதான் அதிகாரபூர்வமான தமிழகத்தின் வரலாறாக இருக்க

1987 ஏப்ரல் 8] [டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்]

முடியும் என்ற விதத்தில், இதற்காக அரசு ஒரு குழுவை நியமித்து அந்தக் குழு அரசுக்கு அறிக்கையை கொடுக்கவேண்டுமென்று போட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் குழு 1½ ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தன்னுடைய அறிக்கையை சமர்ப்பித்தும் அதை இன்னும் ஏன் வெளியிடவில்லை என்பதை கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்தக் குழுவை சென்னை பல்கலைக் கழகத்தோடு இணைப்பதாகக் கூட அரசு முடிவெடுத்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவையிலே மின்சாரம் தடைபட்டிருக்கிறது. ஆனால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இன்னும் தன்னுடைய குரலை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்.

திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அதற்காகத்தான் சென்ற ஆண்டே ஜெனரேட்டர் வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னோம். (குறுக்கீடு)

டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்: கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக சி.ஈ.ஓ. நியமனம் செய்யப்படவில்லை. இப்போது நியமனம் செய்யப்பட்டுவிட்டதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். நன்றி. அதேமாதிரி, தமிழகத்தில் குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்னால், அரசு நடுநிலைப் பள்ளிகளில் உதவியாளர்களோ, எழுத்தர்களோ, காவலரோ, துப்புரவாளரோ நியமிக்கப்படுவதில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலை இருக்கிற காரணத்தால் அந்தந்தப் பள்ளிகளிலே இருக்கிற தலைமையாசிரியர்கள், இதுபோன்ற இடங்களில் ஒப்பந்த அடிப்படையில் ஆட்களை நியமிக்கிறார்கள். அப்படியில்லையென்றால், அந்த வேலைகளை அந்தப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற தலைமையாசிரியர்களே செய்யவேண்டிய நிர்பந்தத்தில் இருக்கிறார்கள். எனவே தயவுசெய்து இதை கருத்திலேகொண்டு, ஒவ்வொரு நடுநிலைப்பள்ளிக்கும், எழுத்தர், உதவியாளர். காவலர் போன்றவர்களை நியமிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மதுரை பல்கலைக்கழகத்தின்கீழ் எட்டு கல்லூரிகள் இயங்கி வருகின்றன. இந்தக் கல்லூரிகளில் எம்.பி.ஏ. கோர்ஸ் படிக்க வருகின்ற பி.பி.ஏ. மாணவர்களுக்கு சரியான வகையிலே இடம் கிடைப்பதில்லை. ஆனால் பி.எஸ்சி. மேத்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி,

[டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்] [1987 ஏப்ரல் 8

பிசிக்ஸ் போன்ற பாடங்களை எடுத்துப் படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு எம்.பி.ஏ. கோர்ஸில் உடனடியாக இடம் கிடைத்துவிடுகிறது. பி.பி.ஏ. கோர்ஸ் படித்த மாணவர்களுக்கு இடம் கிடைப்பதில்லை. காரணம் அவர்கள் பி.பி.ஏ. கோர்ஸில் அதிகபட்ச மதிப்பெண்ணாக 78 சதவீதம்தான் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் பி.எஸ்சி. படித்த ஒரு மாணவன் 100 சதவீதம் வரையிலும் மதிப்பெண் வாங்கமுடிகிறது. எனவே மதிப்பெண் அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது பி.எஸ்சி. படித்த மாணவர்களே முதலிடம் வகிப்பதால் அவர்களுக்கு எம்.பி.ஏ. கோர்ஸில் எந்த விதமான சிரமமும் இல்லாமல் இடம் கிடைத்துவிடுகிறது. எனவே எம்.பி.ஏ. கோர்ஸில் 15 அல்லது 20 சதவீத இடத்தையாவது பி.பி.ஏ. படித்த மாணவர்களுக்கென்று ஒதுக்கித்தர ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிருஷ்ணகிரி அணைப் பகுதியிலே ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடம் துவக்க வேண்டுமென்பதற்காக அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் 22,500 ரூபாயையும் 5 ஏக்கர் நிலத்தையும் அரசுக்கு வழங்கி இருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரையில் அங்கு பள்ளிக்கூடம் கட்டுவதற்கான எந்தவிதமான முயற்சியையும் இந்த அரசு எடுக்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எனவே, அங்கு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை உடனடியாக திறப்பதற்கு அரசு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழகம் முழுவதும் ஒட்டுமொத்தமாக உள்ள பள்ளிகளில், எந்தப் பள்ளியில் அதிகமான மதிப்பெண்களை மாணவர்கள் பெறுகிறார்களோ அந்த மாணவர்களைப் பயிற்றுவித்த ஆசிரியர்களுக்கு, கல்விக் கண் திறந்த கர்மவீரர் காமராஜர் அவர்களுடைய பெயராலே "காமராஜர் பதக்கம்" ஒன்றை வழங்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இப்படிப்பட்ட பதக்கம் வழங்குவதால் ஆசிரியர்களை ஊக்குவிக்கின்ற முறையில், அவர்களும் நல்ல முறையிலே மாணவர்களுக்கு கல்வி போதிக்கக்கூடிய நிலைமையும் உருவாகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள் வேலைக்கு சேரும்போது அவர்களுடைய சான்றிதழ்களை சரிபார்த்துத்தான் அவர்களை வேலைக்கு சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும்

1987 ஏப்ரல் 8] [டாக்டர் தே. குமாரதாஸ்]

அதிகாரிகள் இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்யும்போது அந்தச் சான்றிதழ்களை மறுபடியும் சரிபார்க்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் இப்படி ஒவ்வொரு தடவையும் சரிபார்ப்பதால் அந்தச் சான்றிதழ்கள் டாமேஜ் ஆகிவிடுகின்றன. ஆகவே ஒரு முறை மட்டும், அவர்கள் வேலைக்குச் சேரும்போது மட்டும் அவற்றைச் சரிபார்த்தால் போதும் என்ற நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது)

என்னுடைய தொகுதிக்கு உட்பட்ட கருங்கல், நல்லூர், உண்ணாமலைக்கடை, உதயமார்த்தாண்டன் காக்கவிளை, மூச்சறை, வேட்டமங்கலம், மத்திகோடு, பாம்பு ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள அரசு பள்ளிகள் மிகவும் பழுது அடைந்துள்ளன. அந்தப் பள்ளிகளுக்கு புதியக் கட்டிடங்களையும் தேவையான ஆசிரியர்களையும் வழங்கும்படிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: மின்தடை காரணமாக, மீண்டும் மின்சாரம் வரும்வரை அவை ஒத்திவைக்கப் பெறுகிறது.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 3-15 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

(பிற்பகல் 3-30)

மீண்டும் 3-32 மணிக்கு மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் தலைமையில் பேரவை கூடியது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: சென்னை நகரம் முழுவதும் மின்சாரம் போய்விட்டது. ஆகவேதான் இங்கேயும் மின்சாரம் போய்விட்டது.

டாக்டர் கே. பி. இராமலிங்கம்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இதுபோன்று அடிக்கடி நம்முடைய சட்டமன்ற வளாகத்தில் இப்படி பவர் கட் ஆகிறது. ஆகவே உடனடியாக நம்முடைய சட்டமன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும்போது இப்படி தடைபடாமல் இருக்க ஒரு ஜெனரேட்டர் வாங்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அடிக்கடி ஏற்படவில்லை. இருந்தாலும் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அதற்காக ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. கே. ஜெ. பாரதி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இழந்த சக்தியை பெற்றதற்காக மீண்டும் ஒரு வாய்ப்பு . . .

திரு. துரை அன்பரசன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1987-88-ஆம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது எனது கருத்துக்களை குறிப்பிட வாய்ப்பு தந்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து என்னுடைய உரையை துவக்குகின்றேன்.

இதய தெய்வம் தமிழ்ப் பெருமக்களின் நம்பிக்கை நட்சத்திரம் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய அரசு கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை மொத்த வரவு-செலவுத் திட்ட நிதி ஒதுக்கத்தில் 21 சதவிதம் என்று எண்ணுகிறபோது தமிழகத்து மக்கள் பெருமைப்படுகிற அளவுக்கு இன்றையதினம் கல்வி வளர்ச்சி சிறப்புடன் இருக்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது. நான் நேரத்தின் அருமையைக் கருதி என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கின்ற சில குறைகளை மட்டும் சொல்ல கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். அவைகளை எல்லாம் நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக் கொள்கிறேன். எனக்குத் தரப்பட்டு இருக்கிற நேரத்திற்கும் குறைவாகவே பேசி முடித்து விடுகிறேன். ஆகவே என்னுடைய தொகுதியின் பிரச்சினைகளை மட்டும் நான் சொல்ல விழைகிறேன்.

தென் ஆற்காடு மாவட்டம் சர்க்கரை ஆலைகள் நிறைந்த ஒரு பகுதி. அங்கே உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு என்று கல்வி நிலையம் ஒன்றை உருவாக்கித் தந்து அங்கே இருக்கின்ற தொழிலாளர் பெருமக்களுடைய குழந்தைகள் கல்விச் செல்வம் பெறுகின்ற அளவுக்கு வாய்ப்பை உருவாக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல் நெல்லிக்குப்பம் தொகுதிக்கு உட்பட்ட தொரப்பாடி பேரூராட்சியில் மேல்நிலைப் பள்ளி ஒன்று இயங்கிக் கொண்டு வருகின்றது. அங்கே உள்ள அறிவியல் அய்வுக் கூடத்தின் கட்டிடம் இடிந்து விழுகின்ற நிலையில் இன்றையதினம் இருக்கின்றது. ஆகவே அந்தக் கட்டிடத்தை மாண்புமிகு

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. துரை அன்பரசன்]

அமைச்சர் அவர்கள் சீர் செய்து தரவேண்டும். காலம் தாழ்த்தாது அதிகாரிகளுக்கு உடனடியாக கட்டளை பணித்து நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று நெல்லிக்குப்பம் நகராட்சியிலே இயங்கி வருகின்ற அரசுப் பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியிலே 900 மாணவியர் பெருமக்கள் படிக்கின்றார்கள். அந்தப் பள்ளிக்கு இடம் இல்லாத காரணத்தினால் அது மிகவும் சீர்கேடான நிலையில் இயங்கி வருகிறது. நான் இந்த நேரத்திலே அமைச்சரவர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்வது, நெல்லிக்குப்பம் ஒரு பின்தங்கிய நகராட்சியாக இருக்கின்ற காரணத்தால் 900 மாணவியர்களை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கிற அந்தப் பள்ளிக்குக் கூரைக் கட்டிடம்கூட பின் பகுதியிலே இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. நான் சென்ற ஆண்டு ஒரு கேள்வியின் போது கேட்டேன். அதற்கு சென்ற ஆண்டு அந்தப் பள்ளிக்கு 1½ இலட்சம் ரூபாயில், இரண்டு வகுப்பறைகள் கட்ட தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று முன்னால் அமைச்சர் சொன்னார். அரசு ஒதுக்கிய அந்தத் தொகை இதுவரை அந்த நெல்லிக்குப்பம் அரசு பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு வந்து சேரவில்லை என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

நான், இன்றையதினம் பள்ளிக்குப் பின்னாலே வகுப்பறைகளைக் கட்டுகின்ற சூழ்நிலையை உருவாக்குகின்ற வகையில், ஈ.ஐ.டி. பாரி நிர்வாகத்தோடு பேசி, அங்கே மேற்கூரை வேய்கின்ற ஒரு சூழ்நிலையை கடந்த ஒரு வாரத்திற்கு முன் செய்து தந்திருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களை மெத்தப் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்வது, இந்த அரசு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப்பள்ளியாக ஆக்கித் தந்தாகவேண்டும். அதற்குரிய தொகையைக் கட்டுவதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதையும், அந்தத் தொகையோடு ஏழு ஏக்கர் நிலத்தையும் ஒதுக்கித் தர நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். ஏனென்றால் நெல்லிக்குப்பம் பெண்கள், மேல்நிலைக் கல்விக்காக செல்லவேண்டுமென்றால், 11 கிலோ

மட்டருக்கு அப்பாலுள்ள கடலூருக்குச் செல்லவேண்டும். இல்லையென்றால் மேற்கேயுள்ள மேல்பட்டாம்பாக்கம் டவுன் பஞ்சாயத்திற்குச் செல்லவேண்டும். ஏறத்தாழ 6 கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள அந்த ஊருக்குச் செல்லவேண்டும் 60,000 தொழிலாளர்களை, விவசாயக் கூலிகளை உள்ளடக்கிய அந்த நகராட்சியில் இந்தப் பெண்கள் மேல்நிலைப் பள்ளி அவசியம் என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் அமைச்சரவர்கள் மூலமாக தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோன்று நெல்லிக்குப்பம் நகராட்சிக்கு நூலகக் கட்டிடம் ஒன்று வேண்டுமென்று ஏற்கனவே ஒரு முறை கேள்வி நேரத்தின்போது கேட்டேன். அங்கே ஒரு நூலகம் அமைத்துத் தருவதாகச் சொன்னார்கள். நெல்லிக்குப்பத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் படித்த மக்களை உள்ளடக்கிய ஒரு நகரம். அங்கே வாடகைக் கட்டிடத்தில் தான் அந்த நூலகம் இதுநாள் வரை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் நகரத்திற்கு மையத்திலே பணி செய்ய வேண்டிய அந்த நூலகம், நகரத்திற்கு அப்பாலே தள்ளி, ஒரு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில், மக்கள் சென்று படிக்க முடியாத சூழ்நிலையில் அந்த நூலகக் கட்டிடம் இயங்கி வருகிறது. ஆகவே நகரத்தின் மையத்தில் நூலகக் கட்டிடத்தை உருவாக்கித் தரவேண்டுமென்ற ஒரு கோரிக்கையை இந்த நேரத்தில் வைக்க விரும்புகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியின் சார்பில் நான் சொல்லியிருக்கின்ற இந்த மூன்று கருத்துக்கள்—முதலிலே சொன்ன தொரப்பாடி பஞ்சாயத்திலே இருக்கக்கூடிய மேல்நிலைப்பள்ளியிலே இயங்கி வருகின்ற அறிவியல் ஆய்வுக் கூடத்திற்கு, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் உடனடியாக அதிகாரிப் பெருமக்களை அந்த இடத்திற்கு அனுப்பி, அது எந்த அளவிற்கு சீர்கெட்டிருக்கிறது என்பதையும், எந்த நேரத்திலும் இடிந்து மாணவர்கள் மேலே விழக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதையும் அறிந்து, தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்தப் பள்ளி ஆண்டு விழாவிற்குச் சென்றபோது அந்தப் பள்ளியைச் சுற்றிக் காண்பித்தார்கள். அது ஒரு நல்ல பள்ளி. ஆசிரியர் பெருமக்கள் மிகவும் சிறப்பான முறையில் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சார்பாக இந்தக் கருத்தை எனது வாயிலாக உங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளக்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. துரை அன்பரசன்]

கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். உடனடியாக மேல்நிலைப் பள்ளியில் இயங்குகின்ற அறிவியல் ஆய்வுக் கூடக் கட்டிடத்தை சீர்செய்து தரவேண்டுமென்று மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக நான் சொல்லிக்கொள்ள விருப்பப்படுவது, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிடுகின்ற நூல்கள் சாதாரண நடுத்தர படிப்பறிவு உள்ளவர்கள் புரிந்து கொள்கின்ற வகையில் எழுதப் படவேண்டும். தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தமிழ் வரலாறுகளை, தமிழ் சரித்திரத்தை, தொகுப்புகளை எல்லோரும் வாங்கிப் படிக்கின்ற அளவிற்கு அந்த நூல்கள் மக்களுக்கு கிடைத்திட ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, வாய்ப்பிற்கு நன்றி கூறி, நேரத்தைக் கருதி, முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

(பிற்பகல் 3-40)

திரு. கே. சுப்பராயன்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாநில அரசு சார்பாக பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்வி மானிய கோரிக்கையின் மீது இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக ஒரு சில கருத்துக்களை முன் வைக்க விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி என்ற குறிப்புரைகளோடு வழங்கப் பட்டிருக்கின்ற கொள்கைக் குறிப்பிலே, மாநில அரசு செய்ய முயற்சித்திருக்கின்ற சில பணிகளுக்கு நிதி ஒதுக்கியிருக்கின்ற விவரத்தை கொடுத்திருக்கிறீர்கள். நான் மாநில அரசினுடைய கல்விக் கொள்கையின் நிலைமைகளை பரிசீலிப்பதற்கு முன்னால் மாநிலத்தில் நிலவுகின்ற கல்விக் கொள்கை என்பது மத்திய அரசின் புதிய கல்விக் கொள்கையின் ஒரு பிரிவாக ஒரு கிளை யாக நடைமுறையில் நிலவுகின்ற காரணத்தால் எப்படி கருவிலே உருப்பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற குழந்தை தாயின் நாபிக்கொடி யோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது போல மத்திய அரசி னுடைய புதிய கல்விக் கொள்கையோடு இந்த மாநிலத்தின் நடப்பில் நிலவுகின்ற கல்விக் கொள்கை முற்றிலும் இணைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதனால் இந்திய அரசின் கொள்கையை மறந்துவிட்டு தமிழ்நாட்டின் நிலைமைகளைப் பற்றி மட்டும் பரிசீலிப்பது ஒரு அறிவு பூர்வமான பரிசீலனையாக இருக்காது. இன்றைக்கு நமக்கு முன்னால் கடுமையான விமர்சனத்திற்கும், விவாதத்திற்கும் உள்ளாக்கப்பட்டுள்ள புதிய கல்விக் கொள்கை யின் நிலைமைகளைப்பற்றி ஒரு சில விஷயத்தைப் பற்றி குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திருக்கிறது. இந்த

சாதனையில் மட்டும் அல்ல. இந்தியாவிலேயே பொதுவாக கல்வியின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது, எப்படியெல்லாம் வழுவப் பட்டு இருக்கின்றோம் என்பதற்கு ஓர் ஒரு உதாரணத்தை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்ற வழிகாட்டும் கட்டளைப்படி 6 வயது லிருந்து 14 வயது வரையுள்ள குழந்தைகளுக்கு கட்டாய இலவசக் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். 1950-லே அரசியல் சட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் 6 லிருந்து 14 வயது வரையிலும் இருக்கின்ற இந்தியக் குழந்தைகள் அனைவருக்கும் இலவச கட்டாயக் கல்வி வழங்கப்படும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட அரசியல் சட்டத்தாமுறைகள் நடைமுறையில் நிறை வேற்றப்பட்டு இருக்கிறதா? இன்றைய புதிய கல்விக் கொள்கை அறிவிக்கப்பட்டு இருக்கின்ற நிலையிலே கூட என்ன சொல்கி றார்கள்? பலரும் பல விஷயங்களைப் பேசுகிறார்கள். நான் மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியோடு சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காக குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏதேதோ சில அற்ப விஷயங்கள் மீறப்பட்டுவிட்டன என்றெல்லாம் நாம் சில நேரங்களில் சிலரோடு மோதிக்கொள்கின்றோம் அல்லவா? அரசியல் சட்டம் வகுத்த வழி காட்டும் கட்டளைகளை நடைமுறையில் மீறப்பட்டது மட்டும் அல்ல, அந்த அரசியல் சட்டம் 1960-க்குள் இந்திய நாட்டின் அனைத்து 14 வயது குழந்தைகளுக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி கொடுக்க வேண்டும் என்பதை தோற்கடிக்கப்பட்ட அரசுகள் நிறைவேற்றவில்லையே, அரசியல் சட்ட ஷரத்தையே நிறைவேற் றாத அந்த அரசுகளை கண்டிப்பது, தண்டிப்பது யார் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். சாதாரணச் சட்டத்தை மீறினால் தண்டிக்கிறார்களே. அரசியல் சட்டத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட கட்டளையை மீறிய அரசை தண்டிப்பது யார்? அரசு தன்னைத்தானே தண்டித்துக் கொண்டதா? மனசாட்சி இருக்கு மானால் அந்த மனசாட்சியைத் தொட்டு சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும் உரிய பொறுப்பில் உள்ளவர்கள். அரசியல் சட்டத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதை நிறைவேற்றாமல் விட்டுவிட்டு இன்றைக்கு 'புதிய கல்விக் கொள்கை ஒரு சவால்' என்கிறீர்களே, கேட்க நன்றாக இருக்கிறது. உண்மையில் என்ன தெரியுமா? இந்தியாவிற்கு புதிய கல்விக்கொள்கைதான் ஒரு சவாலே தவிர, புதிய கல்விக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிற மத்திய அரசுதான் மக்களுக்கு ஒரு சவாலே தவிர வேறு சவால்

ஒன்றும் இல்லை என்பது தான் நடைமுறை உண்மை. ஆனால் நான் குறிப்பிட விரும்புவது என்னவென்று சொன்னால் இன்றைய தமிழ்நாட்டின் அரசு, ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற நடைமுறையிலிருந்து பிரண்டு போவது என்பது ஏன் நிகழ்கிறது என்பதை மிகுந்த அக்கறையோடும் இன்றையத் தேவையை பூர்த்தி செய்கின்ற உள்ளுணர்வோடும் சிந்திக்க வேண்டும் என்ப பற்காகத்தான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆனால் என்ன சொல்லப்படுகிறது? இங்கே சொல்லப்படுகின்ற மிக முக்கிய மான விஷயம் என்னவென்றால் ... (குறுக்கீடு) புதிய கல்விக் கொள்கையில் பலரும் பல கருத்துக்களை குறிப்பிட்டிருக் கிறார்கள். ... (குறுக்கீடு) உரிய நேரம் ஒதுக்கப்படு மானால் நான் இத்தகைய குறுக்கீடுகளை வரவேற்கிறேன். அத்தகைய உரிய நேரம் ஒதுக்கப்படவில்லை என்றால் எனக்கு மட்டும் நேரம் குறைக்கப்படுமானால் ஒரு கண்ணுக்கு வெண்ணை யும் இன்னொரு கண்ணுக்கு சுண்ணாம்பும் என்ற நிலை பார்க்கப் படுமானால் அது சரியல்ல என்பதைத் தான் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மற்றபடி அதுபற்றி எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திரு. சுப்பராயன், நீங்கள் பேசுங்கள்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: இங்கே நான் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புவது, நாடு பொறுமையாக விவாதித்து நிறை வேற்றவேண்டிய ஒரு விஷயம், விவாதிக்கப்படாமலேயே அவசர அவசரமாக நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது. அதை நான் புதிய கல்விக் கொள்கை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாடு விவா திக்கிறபோதே அது நடைமுறையில் வேக, வேகமாக அமுல் படுத்தப்பட்டு விட்டது. அரசியல் சட்டத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டு இருக்கிற அந்த வழிகாட்டும் கோட்பாடுகளில் 1960லேயே நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள் நிறைவேற்றப்படாமல் விட்டவர்கள் இன்றைக்குச் சொல்வதை எப்படி நம்புவது என்று கேட்கிறேன். அரசியல் சட்டம் வரையறுத்த காலம் கடந்து நடைமுறையில் 27 வருடங்களுக்குப் பின்னரும் நிறைவேற வில்லை என்றால் எப்படி?

திரு. மா. கதிர்வேலு: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, சகோதரர் சுப்பராயன் அவர்கள், தேசிய புதிய கல்விக் கொள்கையைப் பற்றி, சிந்திக்காமலேயே நடை முறைப்படுத்தியதாகச் சொன்னார்கள். (குறுக்கீடு). தவறான

தகவலைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாரதப் பிரதமர் ராஜிவ் காந்தி அவர்கள் இந்தியா முழுவதும் இருக்கின்ற அனைத்து மாநில முதல்வர்களையும அழைத்துப் பேசி இது சம்பந்தமாக எல்லாக் கருத்தரங்குகள், அறிஞர் பெருமக்களை எல்லாம் கலந்து அதற்குப் பிறகுதான் நடைமுறைப்படுத்தி இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரு தவறான தகவலை பேரவைக்குத் தந்து கொண்டு இருக்கிறார் என்பதை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, மற்ற விஷயங்களை அமைச்சர் அவர்கள் இறுதியிலே தனது பதிலுரையிலே தெரிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து, நான் குறிப்பிட விரும்புவது, மிக முக்கியமான பிரச்சினையாக, ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற தேசிய கல்விக் கொள்கையில் மீண்டும் அது வலியுறுத்தப்படுகிறது. எது? இலவசக் கல்வி முறை. நான் இங்கே இன்றைக்கு கேட்க விரும்புவது இந்தப் புதிய கல்விக் கொள்கையில் மத்திய அரசு அறிவித்து இருக்கிற வாக்குறுதிகள் நடப்பில் நிறைவேறும் என்பதை எந்த அடிப்படையில் ஒப்புக் கொள்ளச் சொல்கிறீர்கள்? அரசியல் சட்ட வாக்குறுதிகளையே நிறைவேற்றாத ஒரு அரசு, அரசியல் சட்டக் கட்டளைகளையே நிறைவேற்ற மறந்த ஒரு அரசு, இன்றைய புதிய கல்விக் கொள்கையிலே மட்டும் நிறைவேற்றும் என்பதை எப்படி என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை. (குறுக்கீடுகள்) அதைத்தான் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு, கூச்சல், குழப்பம்).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திரு. பாரதி, சொல்லுங்கள். மற்றவர்கள் உட்காருங்கள்.

திரு. ஜி. கே. ஜெ. பாரதி: மாண்புமிகு பேரவையின் துணை நாயகர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுப்பராயன் அவர்கள், நம்முடைய நடுவண் அரசினுடைய கல்விக் கொள்கையிலே வேறுபாடு இருப்பதாகச் சொல்வதில் தவறாக நாங்கள் ஒன்றும் நினைக்க இல்லை. அந்தக் கொள்கையை இப்போது நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்த பிறகு அதில் ஏற்படுகிற நன்மை, விளைவுகளைச் சொல்ல வேண்டுமே தவிர, முளையிலேயே கிள்ளி எறிய வேண்டும் என்ற உணர்வு அவர்கள் சார்ந்திருக்கிற இயக்கத்திற்கு முறையல்ல என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8]

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவையின் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்னொரு விஷயத்தையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தப் புதிய கல்விக் கொள்கை—ஒரு சாவல் என்று ஆவணத்திலேயே சொல்கிறார்கள். புதிய மாதிரிப் பள்ளிகளைப் பற்றி, டூண் பள்ளிகளைப்பற்றி, அந்தப் புதிய கல்விக் கொள்கை சொல்கிறது. அந்த டூண் பள்ளிகள்—ஒரு பள்ளிக்கு இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டு ஒரு பள்ளி—இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டு ஒரு மாதிரிப் பள்ளி தோற்றுவிப்பதிலேகூட, இங்கே இருக்கிற, இந்த மாநிலத்திலே ஆளுகிற கட்சி எதிர்க்கிற நிலையிலே இருந்தும் எதிர்க்க விரும்பவில்லை. அங்கே இந்தி போதிக்கக்கூடாது, தாய்மொழியிலேயே போதிக்கப்படும் என்று சொன்னாலும், நாங்கள் மாதிரிப் பள்ளிகளை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

இந்தி இருக்கிறது என்பதற்காக நாங்கள் எதிர்க்கவில்லை. இந்தியா, இங்கிலிஷா, தமிழா, தெலுங்கா, மலையாளமா கன்னடமா என்பது அல்ல கேள்வி. இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவழித்து ஒரு பள்ளி, மாவட்டத்திற்கு என்றால், அதில் என்ன பொருள்? நடைமுறையில் என்ன அர்த்தம் விரல் விட்டு எண்ணுகிற, வசதி படைத்த கோடீஸ்வரர்களுக்கு மாதிரிப் பள்ளிகள், கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு மரத்தடிப் பள்ளிகளா? கோடிக் கணக்கான மக்களுக்கு மரத்தடியிலே பள்ளி அமைத்து விட்டு, சில கோடீஸ்வரர்களுக்கு மட்டும் மாடிப் பள்ளி, மாதிரிப் பள்ளி என்ற பெயரால் அமைக்கப்படுவதை ஒரு போதும் நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. எனவே, இந்தியா, இங்கிலிஷா என்ற நிலையிலிருந்து எதிர்க்கவில்லை. அனைவருக்கும் கல்வி வேண்டும் . . . (குறுக்கீடுகள், கூச்சல்).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: 'ஒரு எஜுகேஷன் பாலிசி'. அதிலே பேசுகிறபோது, வார்த்தைக்கு வார்த்தை எப்படி பதில் சொல்லிக் கொண்டு இருப்பது? நிறைய உறுப்பினர்கள் பேசுகிறார்கள். (குறுக்கீடுகள்) பேசும்போது பதில் சொல்லுங்கள். (குறுக்கீடுகள்). திரு. சுப்பராயன், நீங்கள் பேசுங்கள்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்களுக்குப் பின்னர் பேசுகிற வாய்ப்பு இருக்கிறது (குறுக்கீடு, கூச்சல்).

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே (குறுக்கீடுகள்).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : ஒரு உறுப்பினரை நான் அனுமதிக்கிறபோது, இன்னொரு உறுப்பினர் உட்கார வேண்டும். உங்கள் கட்சி உறுப்பினரைத்தான் நான் அனுமதிக்கிறேன். இப்படி எல்லோரும் எழுந்து நின்றால் எப்படி? திரு. பாரதி, நீங்கள் பேசுங்கள்.

(பிற்பகல் 3-50)

திரு. ஜி. கே. ஜெ. பாரதி: மாண்புமிகு பேரவையின் துணை நாயகர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் ஒரு இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர். அவருடைய இயக்கம் இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் இந்தி வேண்டும் அல்லது வேண்டாம் என்பதில் எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்று தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அவரும் அரசியல் அரங்கத்தில் இருப்பதால் எங்கள் இயக்கங்களின் வெளியீடுகளைப் படித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்று மட்டும் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிற கேள்வி இந்தியைப் பொறுத்ததல்ல. நான் கேட்கிற கேள்வி வேறு. அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்க முடியவில்லையே என்பதற்காக வேறு வகையில் திசை திருப்புவது நல்லதல்ல. அடுத்து நான் குறிப்பிட விரும்புவது புதிய கல்வி கொடுக்கும் பொறுப்பு கொள்கையை மத்திய அரசு அறிவித்திருக்கிறது. (குறுக்கீடு). அரசியல் சட்டத்திலேயே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிற அடிப்படையில் கல்வி அரசைச் சார்ந்த ஒன்று. (குறுக்கீடு). அப்படி இருக்கும்போது அரசு அந்தப் பணியைச் செய்யாமல் எதற்காகத் தனியாரிடம் அந்தக் கல்விப் பொறுப்பை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அரசு தன்னுடைய பொறுப்பிலிருந்து விலகி தனியாருக்கு எப்படி அந்தப் பொறுப்பைக்—கல்வி கொடுக்கிற பொறுப்பை—அளிக்கிறது என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: சரி, சரி திரு. மாசிலாமணி நீங்கள் சொல்லுங்கள்

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் *

* மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

1987 ஏப்ரல் 8]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இதில் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டரும் இல்லை. பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபிகேஷனும் இல்லை. எனவே இதை நீக்க ஆணையிடுகிறேன். அவர் அவருடைய கருத்தைச் சொல்லுகிறார். அது அவருடைய கருத்து. நீங்கள் உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள் . . . (குறுக்கீடு) தவறு எங்கே இருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள். பத்திரிகையிலேயே செய்தி வந்திருக்கிறது. பல மாநிலங்களில் கிராமங்களில் உள்ள மாணவர்களுக்கு எழுதுவதற்கு வாய்ப்பில்லை என்ற செய்தியே வந்திருக்கிறது. மாணவர்கள் எழுத முன்வரவில்லை என்றும் செய்தி வந்திருக்கிறது . . (குறுக்கீடு) இது அகில இந்திய அளவில் பத்திரிகைகளில் கொடுக்கப்பட்ட செய்தி மட்டுமல்ல. புள்ளிவிவரமே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. (குறுக்கீடு) அது அவருடைய கருத்து. அதை அவர் சொல்லுகிறார், நீங்கள் வேண்டுமானால் இந்தப் பள்ளிகள் ஏழைகளுக்குத்தான் பயன்படுகிறது என்று சொல்லுங்கள். (குறுக்கீடு) இது பாயின்ட் ஆப் ஆர்டரும் இல்லை. பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபிகேஷனும் இல்லை. எனவே இதை நீக்க ஆணையிடுகிறேன். (குறுக்கீடு). திரு. சுப்பராயன், நீங்கள் தொடர்ந்து பேசுங்கள். (குறுக்கீடு). காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மாற்றுக் கருத்து இருந்தால் அவர்கள் பேசுகிறபோது பதில் அளிக்கலாம். இப்போது திரு. சுப்பராயன், தொடர்ந்து பேசுங்கள்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கருத்துக்களில் தவறு இருக்குமானால் என்னுடைய கருத்துக்கள் தவறான வாதங்களின் அடிப்படையில் எழுந்திருந்தால் ஜனநாயகபூர்வமாக அதை அவர்கள் மறுப்பதற்கும், மறுத்து ஆதாரபூர்வமாக தங்கள் நிலையை எடுத்துச் சொல்லவும் வாய்ப்பு உள்ளது. எனவே, குறுக்கீடு செய்யாமல் அதைப் பயன்படுத்தி மறுக்க வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். தயவுசெய்து என்னுடைய பேச்சின் இடையில் குறுக்கிட வேண்டாம்—தலையிட வேண்டாம்—என்று மட்டும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து நான் குறிப்பிட விரும்புவது இதுதான். கல்வி அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு யாருடைய பொறுப்பு? ஒரு அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு. ஆனால் அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது? மத்திய அரசின் கல்விக் கொள்கையில்—அவர்கள் அறிவித்த அறிவிப்பில்—

இப்படிக் கல்வியை மக்களுக்கு அளிக்கிற பொறுப்பிலிருந்து விலகி, ஓடி கல்வியை அளிக்கிற பொறுப்பை தனியாரிடத்தில் ஒப்படைத்து விட்டார்கள். இப்படித் தப்பி ஓடுகிற நிலைமைதான் நடைமுறையில் புதிய கல்விக் கொள்கையாக இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நான் ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் அந்த விவரங்களை வெளியிட்டுப் பேச விரும்புகிறேன். ஏன் கல்வியை மத்திய அரசே கொடுக்கத் தயாராக இல்லை? அரசாங்கம் செய்ய வேண்டிய வேலையை அரசு செய்யாமல் தனியாரிடம் ஒப்படைப்பதற்கு என்ன காரணம் (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: ஒரு நிமிஷம் இருங்கள். அவர் வந்து கோடீஸ்வரர்களுக்கு அந்தப் பள்ளி என்று சொல்லுகிறார். நீங்கள் அவர் பேசவே கூடாது என்று பேசினால் எப்படி நியாயமாகும். ஒரேயடியாக அவர் குரல்வளையைப் பிடிப்பது சரியில்லை. அவர் குற்றச்சாட்டு சொல்லவில்லை. அந்தப் பள்ளி வசதியானவர்களுக்கு என்றுதான் சொல்லுகிறார். (குறுக்கீடு). நீங்கள் இல்லை, அது ஏழைகளுக்குத்தான் என்று பேசுங்கள் (குறுக்கீடு). நீங்கள் நிறைய பேர் பேச இருக்கிறீர்கள். அப்போது சொல்லுங்கள். (குறுக்கீடு). மறுக்க வேண்டிய இடத்தில்—மறுப்பு சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் சொல்லாமல் இருக்கிறீர்கள்—தேவையில்லாத இடத்தில் இப்படிச் செய்தால் என்ன அர்த்தம். (குறுக்கீடு). இப்படி குறுக்கீடு செய்தால் அது டிபேட் ஆகாது. அவர் அவருடைய கருத்தைச் சொல்லுகிறார். உங்களுக்கு மாற்றுக் கருத்து இருந்தால் நீங்கள் சொல்லுங்கள் (குறுக்கீடு). திரு. சுப்பராயன், நீங்கள் பேசுங்கள்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி ஒரு சவால் என்ற ஆவணத்திலிருக்கிற புள்ளி விவரத்தைத்தான் நான் சொல்கிறேன். தற்போதுள்ள புதிய கல்விக் கொள்கையைப்பற்றி மத்திய அரசு வெளியிட்ட புள்ளிவிவரத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தால் தற்போதுள்ள பள்ளிகளில் 40 சதவிகிதம் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம் கிடையாது. 39.72 சதவிகிதம் பள்ளிகளுக்கு கரும்பலகை கிடையாது. 59.50 சதவிகிதம் பள்ளிகளுக்கு குடிக்கத் தண்ணீர் கிடையாது. 35 சதவிகிதம் பள்ளிகள் ஓராசிரியர் பள்ளிகளாக இருக்கின்றன. இந்த விவரத்தை மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய ஆவணத்திலிருந்துதான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். இப்படிப்பட்ட பள்ளிகளுக்குக் கரும்பலகை

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

கொடுக்கச் செலவழிக்காமல் கட்டிடம் கட்டிக் கொடுக்கச் செல வழிக்காமல் குடிக்கத் தண்ணீர் தருவதற்குச் செலவழிக்காமல் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்துவதற்குச் செல வழிக்காமல், கோடிக்கணக்கான ஏழைகள் படிக்கும் பள்ளி களுக்குப் புதிய கட்டிடங்களைக் கட்டச் செலவழிக்காமல் ஒரே ஒரு பள்ளிக்கு 2 கோடி ரூபாயைச் செலவழிப்பது நியாயம்தானா என்று கேட்கிறேன். நியாயம் என்று யாரும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. மாநில அரசு இதை ஒப்புக்கொள்ளுமா? இதை ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது என்பது என்னுடைய கருத்து.

அது மட்டுமல்ல, துணைத் தலைவர் அவர்களே, உலக வங்கி ஒரு புள்ளி விவரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. உலக வங்கியின் புள்ளிவிவரப்படி இந்தியாவில் 2030-வது ஆண்டில் கூட உலகத்தில் கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களில் 54 சதவீதம் பேர் இந்தியாவில் தான் இருப்பார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது உலக வங்கி யின் புள்ளிவிவரக் கணக்கு. இந்தியாவிலே படிப்பறிவற்றவர்கள் இப்படியிருக்க என்ன காரணம்? இத்தகைய 'டூன்' பள்ளிகளுக்கு செலவழித்துவிட்டு ஏழைகளுக்கு எதும் செலவழிக்காமல் இருப் பதால்தான். தேசபக்தி என்றால் கோடிக்கணக்கான ஏழை மக்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதை எதிர்த்து குரல் எழுப்பி போராடு பவன்தான் மிகச் சிறந்த தேசபக்தனாக இருப்பான். தேச பக்தியின் பேரால் கேட்க விரும்புகிறேன். புதிய கல்வி முறையை மாநில அரசு தைரியமாக எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். இல்லா விட்டால் எதிர்காலத் தலைமுறையினர் சபிக்கிற பட்டியலில் உங்களையும் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்பதை யும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஒரு விஷயத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 'கட்டாயம்' என்ற வார்த்தைக்கு என்ன பொருள் என்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். 'கட்டாய இலவசக் கல்வி' கட்டாயம் என்று அரசியல் சட்டத்திலே சொல்லிவிட்டு அந்தக் கட்டா யத்தை கட்டாயமாக கைவிட்டுவிட்டால் என்ன நியாயம்? அதே அவையிலே சொல்லுகிறார்கள் . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: 'கட்டாயம்' என்பது டைரக்டிவ் பிரின்சிபிளிலே இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. மதுவிலக்கை எல்லோரும் அமுல்படுத்த வேண்டும் என்று வழிகாட்டுகிற நெறி யில் 'கட்டாயம்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: அப்படிக் கூறியிருப்பது வழிகாட்டு நெறியை வசதியாக மறந்து விடுவதற்காக அல்ல. வழிகாட்டி நெறி வழி நடந்து நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதற்காக, நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக வைத்திருக்கிறார்களே தவிர வசதியாக மறந்து விடுவதற்கில்லை. அதை நிறைவேற்ற முயற்சியே இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு.

அடுத்து இங்கே ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கல்வியைக் கொடுக்கிற பொறுப்பு இன்றைக்கு வெகு நுட்பமாக பொருளாக கைவிடப்பட்டிருக்கிறது. தேசிய பொறுப்பு என்று சொல்லிவிட்டு அரசு விலகிக் கொண்டிருக்கிறது. தேசிய பொறுப்பு என்றால் தனியார் பொறுப்பு என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தை மட்டும் குற்றம் சாட்டவில்லை. கல்வி என்பது நடைமுறையில் வர்த்தகச் சரக்காக தேசிய அளவில் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி விலை சரக்காக ஆக்கப்பட்டிருப்பதை எல்லோரும் சிந்தித்து அது மாற்றப்பட வேண்டிய விஷயம் என்பதற்காகத்தான் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தனியார் கல்வித் துறையிலே நடக்கிற அக்கிரமங்கள் என்ன கொஞ்சமா? எதாவது வழியில் போகிறபோது ஜேப்படி செய்தால் குற்றம். ஒரு கல்லூரி அல்லது பள்ளியைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு நன்கொடை ஐந்தாயிரம் ரூபாய் கேட்டால் குற்றம் இல்லை. அது ஜேப்படி, இது என்ன அடி? மிக நுட்பமாகக் கொள்ளையடிக்கிற நடவடிக்கை. இந்த வகையான ஒரு கொள்ளை, இன்று நாட்டிலே தொடர்ந்து நடக்கிறது. இதற்குக் காரணம் மத்திய அரசு தனியார் துறைக் கல்வியை அனுமதிப்பது தான். இப்படி அனுமதிப்பதைச் சட்டபூர்வமாகத் தடுத்திருந்தால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்காது. அதுதான் மிக முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டும். ஆகவே இந்தக் கல்விப் பொறுப்பைப் பற்றி நம்முடைய பெரியவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மைனாரிட்டி என்றால் அவர்கள் கிறித்துவர்களா அல்லது முஸ்லிம்களா அல்லது இந்துக்களா, தனிப்பட்ட நபர்களா என்பது அல்ல கேள்வி. அரசைத் தவிர கல்வித் துறையை யாரும் நடத்தக் கூடாது. ஏனென்றால் கல்வி என்பது மிக முக்கியமான சமூக முக்கியத்துவம் உள்ள ஒரு அம்சம். நாளைய தேவையை நிறை

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

வேற்றும் நம்பிக்கைக்குரிய அடிப்படைகளை உருவாக்கும் கருவி என்ற முறையில் இந்தக் கருவியை வியாபாரச் சரக்காக ஒரு போதும் மாற்றக்கூடாது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரு சின்ன விளக்கம். கல்வியை வியாபாரப் பொருளாக ஆக்கக்கூடாது என்பதை அரசு ஒத்துக்கொள்கிறது. ஆனால் அரசியல் சட்டத்தின்படி 'மைனாரிட்டிகள்' என்று சொல்லி சில உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த உரிமைகளை தடுக்கக் கூடாது என்று அரசியல் சட்டம் பாதுகாப்பு கொடுத்திருக்கிறது. அப்படி பாதுகாப்பு கொடுத்தது தவறு என்கிறாரா, அதை எடுத்து விடலாமா என்பதைப்பற்றி கருத்து தெரிவித்தால் பொதுவாக நன்றாக இருக்கும்.

(மாலை 4-00)

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, கடந்த சில மாதங்களுக்கு முன்பு சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு கூட வந்திருக்கிறது. தனியார் பள்ளி நடத்தினாலும் சரி, மைனாரிட்டியினர் பள்ளி நடத்தினாலும் சரி—அந்தப் பள்ளியை நடத்துகிற உரிமை அவர்களுக்கு உண்டே தவிர—அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கும் நடைமுறைச் சலுகைகளைக் கொடுத்துத்தான் நடத்த வேண்டும். தனியாரும், மைனாரிட்டியினரும் பள்ளி நடத்தும்போது, அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கும் சலுகைகளை வழங்காமல் . . .

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, சலுகைகள் பற்றிக் கேட்கவில்லை. தனியார் பள்ளிகள் நடத்துவது வியாபாரப் பொருளாகி விடுகிறது என்று குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். அரசியல் சட்டப்படி சிறுபான்மையினராகக் கருதப்படுகின்ற முஸ்லீம் பெருமக்களுக்கும் அல்லது கிருத்துவப் பெருமக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தனிப்பட்ட உரிமையைப் பறித்து விடலாம் என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கருதுகிறதா என்று தெரிந்துகொள்ளத்தான் விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, பொதுவாகவே அமைச்சரவர்கள் பல்வேறு விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அதைத் தெரிவிப்பதிலும் எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. அரசியல் சட்டம் என்ன சொல்கிறது என்பதல்ல கேள்வி. இன்றைய சமுதாயத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அரசியல்

சட்டம் பொருத்தமாக இல்லை என்றால், அந்த அரசியல் சட்டமே நடைமுறையில் திருத்தப்பட வேண்டும் என்பதே சரி. அப்படி திருத்துவதற்குரிய வாய்ப்புகளும் இருக்கின்றன....

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நான் மீண்டும் கேட்கிறேன், கிருத்துவப் பெரு மக்களுக்கும், முஸ்லிம் பெருமக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த உரிமையைப் பறித்துவிட வேண்டும், அவர்களுக்கு அந்த உரிமை கொடுக்கக்கூடாது என்று அங்கத்தினர் அவர்கள் கருது கிறாரா? கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொள்கை அதுதானா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

THIRU J. HEMACHANDRAN: Deputy Speaker Sir, they shall not be allowed to mis-use the powers.

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நான் தமிழில்தான் மிகத் தெளிவாக, புரியும்படி சொன்னேன். கல்வித் துறையில், கல்வியைப் போதிக்கிற உரிமையை அரசு ஏக போகமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே எங்களுடைய நிலை என்பதைத் தெளிவாகச் சொன்னேன்.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன்: அவைத் துணைத் தலைவரவர் களே, நான் அனாவசியமாக குறுக்கிட விரும்பவில்லை. நான் அதிகமான நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ள மாட்டேன். கல்வியை அரசுதான் ஏற்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நான் உங்கள் மூலமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவது, மேற்கு வங்கத் திலே இன்றைக்கு நிலைமை என்ன? அங்கே பூராவும் அரசே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதா? தனியார்களுக்குக் கொடுப்ப தில்லையா?

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மேற்கு வங்கத்திலே இருக்கிற நடைமுறை முழுவதையும் பெரு மதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சித்தன் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்கிறாரா என்று அறிந்ததற்குப் பின்னாலே, இதற்கு போகலாமென்று நினைக்கிறேன்....

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களின் தகவலுக்காக நான் ஒன்றைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கம்யூ னிஸ்ட் கட்சி கேரளாவிலே அரசாண்டபோது, கிருத்துவப் பெரு மக்களின் பாடசாலைகளை அரசு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு

மென்று முடிவெடுத்தவுடன், போராட்டம் நடந்து, அதற்குப் பிறகு அது கைவிடப்பட்டது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுங்கள்.

திரு. கோ. வீரய்யன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, 1959 ஆம் ஆண்டு அதே கல்விச் சட்டத்தை கேரள சட்டமன்றத்திலே கொண்டு வந்தபோது, அரசு போனாலும் பாவாயில்லை என்று எண்ணி, கல்விச் சட்டத்தை அந்த அரசு திரும்பப் பெறவில்லை. அரசு கவிழ்க்கப்பட்டதே தவிர, சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது வரலாறு.

திரு. தி. அன்பழகன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, பொதுவுடைமைக் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிற சீனாவிலேகூட தனியார் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்க அனுமதி தந்திருக்கிறார்கள். அது குறித்து உறுப்பினர் அவர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்?

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் பேசும்போது சொன்னார்கள், கொள்கைதான், லட்சியம்தான் பெரிது, அரசு கவிழ்ந்தாலும் பாவாயில்லை என்று தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினோம் என்று சொன்னார்கள். இப்போது அந்த ஆட்சி வந்திருக்கிறது. மீண்டும் தீர்மானம் வருமென்று நம்புகிறேன். எதிர்பார்க்கிறேன். முயற்சிப்பார்களா?

திரு. கே. சுப்பராயன்: பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, தமிழ்நாடு அமைச்சரவையிலே குறுக்கீட்டுத் துறை என்ற துறை இல்லை. ஆனால் அமைச்சரவர்கள் அவராகவே அதை எடுத்துக் கொண்டார்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால், ஓர் உறுப்பினர் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: குறுக்கீடு வராமல் பேசுங்கள்.

திரு. கே. சுப்பராயன் : பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள், அமைச்சர்களுக்கு குறுக்கீடு செய்வதற்கு உரிமையுண்டு என்று. அவர்களை அனுமதித்து விட்டு, குறுக்கீடு செய்யாமல் பேசலாம் என்றால்—வாயைத் திறக்காமல் பேசலாம் என்றால் எப்படி?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : சர்ச்சைக்கு உள்ளாகாத விஷயங்களைச் சொல்லலாம். சீக்கிரம் முடியுங்கள்.

திரு. கே. சுப்பராயன் : துணைத் தலைவரவர்களே, எங்களுடைய கொள்கை நிலையில், எங்களுடைய அந்தரங்க சுத்தத்திலே அமைச்சரவர்கள் இவ்வளவு அக்கறை செலுத்த வேண்டிய அவசியமேயில்லை. மக்கள் அது குறித்து பார்த்துக் கொள்வார்கள். அது குறித்து அமைச்சரவர்கள் அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஒரே ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கல்வியைத் தனியாரிடம் கொடுக்கும்போது என்ன நிகழ்கிறது? பள்ளி அல்லது கல்லூரியில் சேரும்போது கட்டணம் என்ற பெயரால் லஞ்சம் வாங்கப்படுகிறது. சுரண்டல் கல்வி நிலையங்களிலே நிலவுகிறது. கொள்கையை அன்றாட நியதியாக்கி விட்டார்கள். 'கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக' என்று சொன்னார்கள். கல்வி கற்கப் போகும் போதே, லஞ்சம் கொடுக்க கற்றுக் கொள்கிறான், கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறான். அப்படி லஞ்சம் கொடுத்து கல்வியைக் கற்றவன் எப்படி வாழ்க்கை அனுபவத்திலே தூயவனாக இருப்பான் என்பதை பொறுப்புணர்ச்சியோடு சிந்திக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அன்பிற்குரிய நண்பர் திரு. சுப்பராயன் அவர்கள் சொல்லும்போது, தனியார் கல்வி நிறுவனங்களில், லஞ்சம் தாண்டவமாடுவதாக சொல்கின்றார்கள். இதை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன். தனியார் லஞ்சம் இல்லாமலே, இந்த வகுப்புகளை, பள்ளிகளை, கல்லூரிகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆகவே இந்த தனியார்களைப் பொறுத்த வரையில் அங்கு கொடுமையான துயரம் நிலவுவதாகப் பலதரப் பட்ட அறிஞர்கள் சொல்லிருப்பதால், தனியார் துறை கல்வி நிறுவனங்கள் மீது அரசு மிக கவனமாக இருந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

மிக முக்கியமான விஷயத்தை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர் கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்து அதிலே தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் ஒரு புதிய அமைப்பாக மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளி கள். அந்த மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளிலே தமிழ் படிக்காமலேயே பட்டத்தை பெற்றுவிடலாம் என்ற நடைமுறை நிலவுகிறது. ஆங்கிலத்தை முதல் மொழியாகக் கொண்டு, பிரெஞ்சு மொழியோ அல்லது இந்தி மொழியோ அல்லது வேறு எந்த ஒரு மொழியை யோ துணை மொழியாக எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே தமிழே படிக்காமல் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற பள்ளிக் கூடத்தில் பட்டம் பெற்று விடலாம். இது நடைமுறையில் இருப் பது நல்லதல்ல. அதுவும் மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளியில் நிலவுகிற கொடுமை, அதிக விகித கட்டணம், ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்காமல் இருப்பது போன்ற எல்லாம் இருக்கின்றன. அதே போல நன்கொடை வசூல் நடக்கிறது. இவற்றையும் நீக்க நட வடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அத்தோடு தனியார் பள்ளியில் பணியாற்றக்கூடிய அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கு அரசு பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர் களுக்குக் கிடைக்கின்ற இணையான சம்பளம் வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பல்கலைக் கழகம் பற்றி நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்பு கிறேன். பல்கலைக் கழகத்திலே அதனுடைய தன்னாட்சி நடை முறை அரசால் குலைக்கப்பட்டு வருகிறது. அரசின் பிரதிநிதித் துவத்தை அதிகப்படுத்துவதன் மூலம் தன்னாட்சி நடைமுறை யின் மெய்யான உள்ளடக்கம் கொலை செய்யப்பட்டு தன்னாட்சி நிலையே தடம் புரண்டு போகின்றது. அவற்றைத் தடுக்க அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த சென்னை பல்கலைக் கழகத்தில்

உள்ள அந்த ஊழியர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்கப்படக் கூடிய இரண்டு இன்கிரிமெண்ட் சலுகைகள் வழங்கப்படாமல் இருக்கின்றன. அவற்றையும் வழங்குவதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக ஒரு விஷயத்தை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தொழில் கல்வி என்று புதிய விஷயம் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் 5,000 பகுதி நேர ஆசிரியர்களும், 491 முழு நேர ஆசிரி யர்களும் பயிற்சி கொடுக்கின்ற தொழிற் பயிற்சி பயிலுகின்ற 37 ஆயிரம் ஆண், பெண்கள் அனைவருக்கும், திட்டத்தின்படி அவர் களுக்கு பணியில் அமர்த்துவதற்குரிய வேலை வாய்ப்பு வழங்கப் படவில்லை. அத்தகைய நிலையை அரசு கவனித்து சீர்திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக ஒன்று சொல்கிறேன். நீங்கள் கொள்கைபூர்வமாக ஒப்புக்கொண்டு இருக்கின்றீர்கள். ஜாதிப் பெயர்களை பள்ளி நிறுவனங்களில், பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில் போடக்கூடாது. சாதிப் பெயரில் பள்ளிக்கூடங்கள் இயங்கக்கூடாது என்பது ஒப்புக் கொண்ட ஒன்று. அதுவும் தமிழ்நாட்டில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் 60 ஆண்டுக் காலம் அவர் மூச்சுள்ள வரையில் அந்தக் கருத்தை, அந்த சாதி எதிர்ப்பை செய்து வந்தார்கள். ஜாதிப் பெயரை மாற்றுகின்ற அதிகாரம் இருந்தும் கூட மாற்றாமல் இருக் கின்றார்கள். அவர்களுக்கு படம் திறப்பது மட்டும்தான் நன்றிக் கடனா? அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவருடைய கொள்கை களை நிறைவேற்ற வேண்டாமா? அவர் வாழ்ந்த காலத்திலே அந்தக் கொள்கையை உயிருக்கும் மேலாக கருதினார்கள். அவர் கொள்கையை விட்டுவிட்டு அவருடைய படத்திற்கு பூஜிப்பது என்பது சரியல்ல. அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று தாழ்மையோடு வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் தயவுசெய்து கல்விக்கூடங்களில் சாதிப் பெயர் இருக்கக்கூடாது என்பதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களை கான்ட்ராக்ட் பேசிசில் அமர்த்துவது என்பது சரியல்ல என்று சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு கொடுத்திருக்கின்றது. அந்த அடிப்படையிலே ஒப்பந்தப் பணியில் அமர்த்தப்படுபவர் களை நிரந்தரமாக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்

கின்றார்கள். ஆகவே அவர்களை நிரந்தரம் ஆக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

முடிவாக ஒரே விஷயத்தைச் சொல்லி முடித்துக் கொள் கிறேன். கல்வித் துறையில் தனியார் துறையைப் பொறுத்த வரையில் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சிலுவையில் இயேசு அறையப்படுவதுபோல, தனியார் பள்ளி நிறுவனத்தில் நியாயம் அறையப்பட்டு கிடக்கிறது. அதை மீட்கிற அதிகாரம் உள்ள நீங்கள் மீட்கவில்லை என்றால் தமிழ்நாட்டில் கல்வித் தரம் பாழ் பட்டு எதிர்காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் தேவைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய பொருத்தமான பிரஜைகள் தோன்ற மாட்டார்கள் என்பதை மாத்திரம் சுட்டிக்காட்டி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்

(மாலை 4-10)

திரு. ஆ. பிரேம்குமார்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானிய கோரிக்கையை வரவேற்கிறேன். கல்வி கொடுத்தோர் கண் கொடுத்தோர் என்று சொல்வார்கள். அந்த அளவிலே இந்த ஆண்டு கல்விக்காக 597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். கல்வியிலே தமிழகம் சிறந்த முறை யில் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது என்பதால் நான் இன்றைக்கு கல்வித் துறையை பாராட்டி மகிழக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறேன். 1986-87-லே 6 வயது முதல் 11 வயது வரை பள்ளிகளில் சேர்ந் தவர்கள் 100 விழுக்காடு. 11 வயது முதல் 14 வயது வரை பள்ளி யில் சேர்ந்தவர்கள் 79.63 விழுக்காடு என்பதை நாம் பார்க்கும் போது கல்வியைப் பெறுவதிலே தமிழகத்திலுள்ள சிறார்கள் சிறந்து விளங்குகிறார்கள், பலவிதத்தில் நன்மை அடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

அடுத்து, பெண்களை பள்ளிகளில் சேர்ப்பதில் சிறந்த முறை யில் கல்வித் துறை பணியாற்றி வருவதற்காக இரண்டு வருடங் களாக அதற்கான விருதினை தமிழகம் பெற்று வருகிறது என்பதி லிருந்தே நம் கல்வித் துறை சிறந்து விளங்குகிறது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

[திரு. ஆ. பிரேம்குமார்] [1987 ஏப்ரல் 8

அடுத்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பராயன் பேசும் போது 'ஏசு சிலுவையில் அறையப்பட்டது போல' தனியார்கள் செயல்படுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நான் சொல்கிறேன். தமிழகத்தில் அவர்கள் சுதந்திரப் பறவைகளாக, உன்னதமான லட்சியத்தோடு, உரிய கொள்கைகளோடு அவர்கள் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்னும் சொல்லப் போனால் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாடு கல்வி வளர்ச்சி ஆராய்ச்சி நிலையம் என்று இருக்கிறது. மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களை வாத்தியார் என்று செல்லமாக சொல்வார்கள். வாத்தியாருடைய ஆட்சியில் வாத்தியார்களுக்கு நன்மைகளுக்கு குறையேதுமில்லை என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்கு 52 லட்சம் ரூபாய் செலவிலே ஆசிரியர் இல்லம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்யப் பட்டுள்ள நிலைமையை நாம் பார்க்கிறோம். இதிலிருந்தே அது உண்மையானது என்று புலனாகிறது என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மாணவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் அறி வியல் மானிட்டார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு 20 ரூபாய் உதவித் தொகை அளிக்க இருப்பதையும், அதுபோல தமிழ்நாடு மாநில இளைஞர் குழு அமைக்க இருப்பதையும் நான் பாராட்டி வரவேற் கிறேன். மேலும் இப்படிப்பட்ட நல்ல திட்டங்கள் எல்லாம் பொதுவாக கல்வித் துறையிலே சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி தரத்தக்க திட்டங்கள் என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரகுமான்கான் பேசிய பின்பு ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. சமூகக் கல்வியினுடைய திட்டத்தைப் பற்றி பேசும்போது சட்ட சபையிலே பேசுவது எப்படி என்று ஒரு தலைப்பையும் சேர்த்துக்கொண்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதும் நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் பேசும் போது * என்றெல்லாம் கேட்பார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கையை மறந்தவர்கள், கோட் பாட்டை மறந்தவர்கள் * மாற்றிக்கொள்ளச் சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அதில் ஒன்றும் ஆச்சரியம் இல்லை

* மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப் பெற்றது.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஆ. பிரேம்குமார்]

அடுத்து, சாரணர் இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவில் இருக்கிற மொத்த எண்ணிக்கையில் நான்கில் ஒரு பங்கு எண்ணிக்கை அளவிற்கு வெற்றிகரமாக இந்த இயக்கத்தை செயல்படுத்திக் கொண்டு வருவதற்காக இந்த அரசை நான் பாராட்டுகிறேன். காரணம் அதுவும் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதுபோல சோசியல் சர்விஸ் ஸ்கீம் என் கல்வியில் ஒரு பாடம் இருக்கிறது. இது தமிழகத்திலுள்ள கல்லூரிகள் பலவற்றில் மிகவும் சிறந்த முறையில் செயல்படுகிறது. இதில் இடம் பெற்றிருப்பவர்கள் குளங்களைச் சீர் செய்தல், சாலை வசதிகளை அமைத்தல், சுகாதார கோட்பாடுகளை மாற்றியமைத்தல் போன்ற சமூகப் பணிகளை நல்ல முறையில் செய்து வருவது பாராட்டுக்குரியது. திண்டுக்கல்லில் இருக்கிற எம்.வி.எம். பெண்கள் கல்லூரியில் படிக்கின்ற மாணவிகள் இந்தப் பணியை நல்ல முறையில் செய்து வருகிறார்கள். இப்பணிக்காக என்று தனியாக நிதி ஒதுக்கீடு செய்கிறார்கள். ஆனால் இதற்காக இன்னும் சற்று அதிகமாக நிதி ஒதுக்கினால் அவர்கள் இந்த சமூக நிலை உயர்வதற்காக பல வேலைகளைச் செய்ய முடியும், இன்னும் உழைக்க முடியும். தேவையான பொருள்களை வாங்கி நல்ல பல திட்டங்களை அவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொள்ள நாம் வாய்ப்பும் வசதியும் அளித்து உதவி புரிவதாகவும் அமையும்.

அடுத்து, ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் டியுசன், ஸ்பெசல் கோச்சிங் போன்றவற்றை அதிகமாக எடுக்கக் கூடாது என்று கண்டிஷன் போடுகிறார்கள். நான் சொல்கிறேன், இன்றைக்கு அரசு சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அரசு டாக்டர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் கிளினிக் வைத்துக் கொண்டு நல்ல முறையில் பொருள் ஈட்டுகிறார்கள். அவர்களோடு ஆசிரியர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஆசிரியர்கள் மட்டும் டியுசன் எடுத்து பொருள் ஈட்டக் கூடாது என்கிற நிலையை ஏன் எடுக்க வேண்டும்? இன்றைக்கு ஆசிரியர் பணியை 'ஹோலி புரபசன்', புனிதமான பணி என்று சொல்வார்கள். அப்படிப்பட்ட புனிதமான வேலையில் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் தங்களை எவ்வளவு தூரம் இப்பணியில் ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவர்கள் உழைக்க, நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க, அவர்களுடைய சர்வீசை உபயோகப்படுத்த, அவர்கள் பொருள் ஈட்டிக்கொள்ள யாரும் தடையாக இருக்கக்கூடாது என்பது என்னுடைய அன்பான வேண்டுகோள்.

அதற்கு மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் உரிய ஏற்பாட்டினை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் டியுசன் அதிகமாக எடுக்கிற காரணத்தால் பள்ளியின் ரிசல்ட் மற்றும் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் போன்றவற்றுக்கு எந்தவிதமான பாதகமும் வரக்கூடாது என்பதையும் ஆசிரியர்கள் மனதிலே கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு வேலை வாய்ப்பிலும் கல்லூரிகளில் சேருவதிலும் தனி ஒதுக்கீடு செய்து தரப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜாப் ஆப்பர்ச்சூனிட்டி என்று சொல்லக்கூடிய நேரத்திலே ஸ்போர்ட்ஸ்மென் கோட்டாவானது எப்படி சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்டிலே எந்த அளவுக்கு வைத்திருக்கிறார்களோ அதைப் போன்று ஸ்டேட் கவர்ன்மென்டிலேயும் தனி விழுக்காடு வைத்து அவர்களை ஊக்குவிக்கிற நல்ல காரியத்தை அரசு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடு என்று சொல்லக்கூடிய மாநாடுகளை ஏற்பாடு செய்கிறபோது அதன் மூலமாகப் பள்ளிகளுக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்கிக் கொள்வதற்காக வாய்ப்பு ஏற்படுகிறபோது—உதாரணமாக திண்டுக்கல்லிலே பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடு நடைபெறுகிறது என்றால் அங்கே இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் அது பற்றித் தெரிகிறது, அங்கே படித்த பழைய மாணவர்களுக்கும் அந்த மாநாடு பற்றித் தெரியக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்குமானால், அவர்கள் சென்னையிலே இருக்கலாம் அல்லது திண்டிவனத்திலே இருக்கலாம், அந்த நிலையில் அவர்களுக்கு அந்த மாநாடு பற்றித் தெரியக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்குமானால் அந்த அளவுக்கு நல்ல முறையில் விளம்பரப்படுத்தினால் அவர்களும் பொருள் உதவி செய்வார்கள்—அந்தப் பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடுகள் மூலமாக அவர்கள் எல்லா உதவிகளைச் செய்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதைச் சொல்லி, ஆகவே அதற்காகப் பல விளம்பரங்களைச் செய்வதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரசு நடுநிலைப் பள்ளிகளிலும் கிராமப் பள்ளிகளிலும் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி வைத்துக் கொடுப்போமானால் அங்கே இருக்கிற மாணவ மாணவியர்கள் ஸ்போர்ட்ஸ் பற்றியும் சயின்டிபிக் டெவலப்மென்ட்ஸ் பற்றியும் பார்த்து அறிவியலை வளர்த்துக்

1987 எப்ரல் 8] [திரு. ஆ. பிரேம்குமார்]

கொள்வார்கள் என்று தெரிவித்து மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஒரு கருத்தைச சொன்னார்கள். 100 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விகிதாச்சாரம் இருக்கக்கூடிய பள்ளிகளிலே அந்த நிலையை மாற்ற நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அது வரவேற்கத் தக்க கருத்தாக இருக்கிறது. எந்த அளவுக்கு மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை குறைவாகவும் ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கை அதிகமாகவும் இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு ஒவ்வொரு மாணவனையும் சிறப்பான முறையில் கவனிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டு ஆசிரியர்களுடைய பணி செம்மையாக தொடர்வதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்ற காரணத்தினால் 30 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விகிதத்தில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பார்ட் டைம் லெக்சரர்ஸ் என்று சொல்வதைப் போன்று பார்ட் டைம் டீச்சர்ஸ்களையும் ஏற்பாடு செய்தால் குறைந்த செலவிலே அவர்கள் காலையிலே வந்து பயிற்சி கொடுத்துவிட்டு அதற்குப் பிறகு அவர்களுடைய காரியங்களைச் செய்யச் செய்யலாம். அந்த சமயத்தில் அவர்கள் தொழிலைக் கற்றுக் கொள்ளவும் முடியும். அதே நேரத்திலே வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை போக்கக்கூடிய முறையிலே வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்தும் நல்ல கொள்கையாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதியோர் கல்வியைப் பொறுத்தவரையிலே மிகச் சிறப்பான முறையிலே தமிழகத்திலே செயல்படுத்தப்படுகிறது. முதியோர் கல்வியை இந்த அளவுக்கு ஏன் கவனிக்க வேண்டுமென்று சில நண்பர்கள் கூட நினைக்கிறார்கள். இங்கே கேள்வியாகக் கேட்டும் இருந்தார்கள். முதியோர் கல்வி என்பது இக்னரன்ஸ் என்று சொல்லக்கூடிய அறியாமையைப் போக்குகின்ற அளவுக்கு அவர்களை விவரம் தெரிந்தவர்களாக ஆக்கக்கூடிய காரணத்தினால் அவர்கள் பணிகளைச் செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அவர்கள் தாங்களாகவே முன்வந்து ஊதியம் பெறாமல் அந்தத் தொழிலிலே ஈடுபடக்கூடிய நிலையிலே இருக்கிறார்கள் என்ற நிலை இருப்பதால் அவர்களுக்கு கிப்ட என்ற முறையிலே ஏதா

வது பரிசை அளித்து அக்காரியங்களில் ஈடுபடக்கூடிய முறையிலே ஊக்குவிக்க அரசு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

முதியோர் கல்விச் சேவையிலே ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் மற்றும் பணியாளர்களின் பணி நிரந்தரம் செய்யப்படாமல் இருப்பதால் அதை நிரந்தரம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக இருப்பது ஹஸ்பண்ட் அண்ட் ஒய்ப், ஆசிரியரும் ஆசிரியையும் வெவ்வேறு இடங்களிலே பணி செய்யக்கூடிய கஷ்டமான சூழ்நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இருவரும் ஒரு இடத்திலே வேலை செய்யலாமென்ற ஆணை இருந்தாலும்கூட அந்த ஆணையின்கீழ் வராமல் இன்னும் பல ஆசிரியர், ஆசிரியைகள் கஷ்டங்களில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்கக்கூடிய முறையில் இருவரும் ஒரு இடத்திலே வேலை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் அன்ரெககனைஸ்டு பள்ளிகள் அதிகமாக வளர்ந்திருக்கின்றன.

(மாலை 4-20)

இன்றைக்குக்கூட சென்னை உயர் நீதி மன்றத்திலே தடை செய்யப்பட்டு, கடுமையான முறையிலே அது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது வரவேற்கக்கூடிய ஒன்றாகத் தானிருக்கிறது. ஆகவே, அன்-ஆர்கனைஸ்ட் ஸ்கூல்களிலே ஆசிரியர் பயிற்சியைத் தருபவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனையைக் கொடுக்க அரசு முன்வர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். திண்டுக்கல் பகுதியிலே, தனியார் பள்ளிகளிலேதான் இப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்புகள் இருக்கின்றனவே தவிர, அரசுப் பள்ளிகளிலே அப்படிப்பட்ட அமைப்பானது இல்லையென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திண்டுக்கல் நேருஜி நினைவு நகராட்சி பள்ளியில் இப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்பை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திண்டுக்கல்லிலே நல்லமநாயக்கன்பட்டியிலே அறிஞர் அண்ணா உயர்நிலைப் பள்ளியிலே கட்டடம் கட்டப்படாத சூழ்நிலையிருக்கிறது. அதை உடனே கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஆ. பிரேம்குமார்]

திண்டுக்கல் பள்ளியிலே இன்றைக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை யென்ற நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே தனியார் பள்ளிகள்தான் இரண்டு மூன்று இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, இந்தச் சூழ்நிலையிலே, அவசியம் அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியும் மேல்நிலைப் பள்ளியும் அங்கே ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்பு கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் என்று புரட்சித் தலைவர் அரசானது செயல்பட்டு வருகிறது. வர வேற்கிறோம், வாழ்த்துகிறோம். ஆனால், அதே நேரத்திலே ஆங்கிலம் உலகப் பொது மொழியாக இருக்கிற சூழ்நிலையிலே ஆங்கிலத்தினுடைய முக்கியத்துவத்தை மறந்து விட முடியாது. திண்டுக்கல்லிலே இருக்கிற சோலை நாடார் மேல்நிலைப் பள்ளி யிலே ஒரே ஒரு ஆங்கில வகுப்பு இருக்கிற காரணத்தால் சென்னையிலிருந்து கூட மாணவர்கள் அங்கு வந்து சேரக்கூடிய நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இருக்கிற சூழ்நிலையை மற்ற பள்ளிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஹெவி காம்படி ஷன் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு மற்ற பள்ளிகளில் சேர முடியாத நிலைமைகள் இருக்கின்றன. இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தனியார் பள்ளியாக இருந்தாலும் சரி, அரசுப் பள்ளியாக இருந் தாலும் சரி, ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் ஒவ்வொரு ஆங்கில மீடியம் செக்ஷன் அவசியம் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை அங்கே வலி யுறுத்தி, அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றினாலும் சரி, அல்லது நடுநிலைப் பள்ளியை உயர்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றினாலும் சரி, ரூ. 25 அரசுக்குக் கட்ட வேண்டுமென்று இன்றைக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையிலே பெற்றோர்—ஆசிரியர் கழகம் என்று வைத்துக்கொண்டு அவர் கள் ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று, அனைவரும் நன்கொடை தர வேண்டுமென்று சொல்கின்ற அளவில்தான் இருந்து கொண்டிருக் கிறது. அரசுப் பள்ளிகளிலும் கொடுக்க வேண்டிய ஒரு சூழ் நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, அரசுப் பள்ளிகளி லும் அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிற காரணத்தால், அதை அவர்கள் பெறக்கூடிய முறையானது மிகவும்

கஷ்டமாகவும் சற்று கேவலமாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே, அருள் கூர்ந்து, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து டெக்னிக்கல் போர்ட் என்று சொல்லி, அந்த டெக்னிக் கல் போர்ட் மூலமாக, பாலிடெக்னிக் கோர்சுகளுக்கெல்லாம் செப்டம்பர், அக்டோபர் மாதங்களிலே பரிட்சை எழுதியமைக்கு, இன்றும்கூட ரிசல்ட்டுகள் வெளி வராத சூழ்நிலையிருக்கிறது. ஆனால், திரும்பப் பரிட்சை எழுத பணம் கட்ட வேண்டிய தேதி 10 ஆம் தேதி என்று இருக்கிறது. ரிசல்ட்டே தெரிந்துகொள்ளாத மாணவர்கள் எப்படி அந்தப் பணத்தைக் கட்டக்கூடிய சூழ்நிலை யிலே இருப்பார்கள் என்பதை அறிந்து, ரிசல்ட்டுகளை வெகு வேகமாக அவர்கள் பப்ளிஷ் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத் திலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோல் ரீ-வால்யுவேஷன் வேண்டுமென்று ஒரு மாணவன் மனு செய்தால் உடனடியாக 15 தினங்களிலோ அல்லது 1 மாதத் திற்குள்ளோ என்று ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்திற்குள் அதன் மீது ஒரு முடிவைத் தர வேண்டுமென்றும் இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது).

திரு. எஸ். பி. மணவாளன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1987-88 நிதி ஆண்டு கல்வித் துறை மானியக் கோரிக் கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்பு கிறேன். 1987-88 நிதி ஆண்டின் மொத்த ஒதுக்கீடு ரூ. 2,874 கோடியில் 21 விழுக்காடுகள், அதாவது ரூ. 597 கோடி கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதைப் பாராட்டுகின்றேன். அந்த விழுக் காட்டை 30 விழுக்காடாக உயர்த்தி இருந்தார்களானால் இன்னும் மிகுந்த மனம் திறந்து பாராட்டியிருப்பேன்.

பாரதப் பிரதமருடைய புதிய கல்வித் திட்டத்திலே கரும் பலகைத் திட்டத்தின் மூலமாக, மைய அரசு நிதி உதவியோடு, இம்மாநிலத்தில் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு அடிப்படை வசதி களை மேம்படுத்துவதற்காக நடவடிக்கை மேற்கொள்ள ஆயத்த மாக இருப்பதாகத் தெரிவித்துள்ளார்கள்; அதற்கும் என் னுடைய மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் மற்றும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளின் வகுப்பறைகளைக் கட்டுவதற்கு மேலும் அதிகமான அளவில் நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டுமென்று கோருகிறேன். குறிப்பாக பெண்கள் பள்ளிகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டு கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. எஸ். பி. மணவாளன்]

திருப்பத்தூர் அரசு மீனாட்சி மகளிர் மேல்நிலைப் பள்ளியில் 19 வகுப்பறைகள் இல்லாமல் மாணவிகள் மிகவும் கல்வி பயில அல்லலுறுகிறார்கள். இந்த நிதி ஆண்டில் குறைந்தது 5 வகுப்பறைகளைக் கட்டித்தர மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்களை தங்கள் மூலமாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாட்டுநலத் திட்டப் பணிகள் பற்றி என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாட்டு நலத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில், தேசிய அளவில் இரண்டாவது இடத்தை வகிப்பது உண்மையிலேயே பாராட்டத்தக்கது. வரும் கல்வியாண்டில், அது முதலிடத்திற்குச் செல்லும் என்ற ஒரு செய்தியை அறிந்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களையும் இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துகிற அதிகாரிகளையும் மனந்திறந்து நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த ஆண்டு இதற்காக ஒதுக்கிய தொகை ரூ. 116 இலட்சம். இந்த ரூ. 116 இலட்சத்தில் மைய அரசின் மானியம் 12-க்கு 7 என்ற அளவில் இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு மத்திய அரசு ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதங்களிலேயே நிதி ஒதுக்கீடு செய்தாலும் இங்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்படுவதில் காலதாமதம் ஏற்படுவதாக அறிகிறேன். இந்த நிதி ஒதுக்கீட்டில், முதல் தவணையை ஏப்ரல் மாதத்திலும், இரண்டாவது தவணையை அக்டோபர் மாதத்திலும் ஒதுக்கீடு செய்தால், இத்திட்டம் இன்னும் சிறப்பான முறையில் செயல்படுவதற்கு உறுதுணையாக இருக்குமென்பதை கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் இத்திட்டம் தமிழகத்தில் 500 மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் செயல்பட்டு வருவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்தை தமிழகத்தில் எஞ்சிய 1,178 மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலும் விரிவுபடுத்தினால் சிறப்பாக இருக்குமென்ற என் கருத்தை சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதனால் இந்தியாவிலேயே முதன்மையாக இருக்கின்ற ஒரு மாநிலமாக தமிழகம் திகழும் என்கின்ற கருத்தைக் கூறிக்கொள்கிறேன். தேசிய பணித் திட்டத்திற்கு ஒரு தொடர்பு அலுவலரை, இயக்குநரின் மேற்பார்வையின் கீழோ அல்லது பிற மாநிலங்களில் இருப்பதைப் போன்று தலைமைச் செயலகத்திலோ, அனுபவமிக்க ஒருவரை நியமித்தால் மேலும் இத்திட்டம் சிறப்பாக செயல்படுமென்று மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களிடம் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தமிழக அரசு, அரசு ஊழியர்களுக்கும், அரசுப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒருவழி விடுப்பு பயணச் சலுகையை வழங்கியது. அச்சலுகை தனியார் பள்ளிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் வழங்கப்படவில்லை. தனியார் பள்ளியில் பணியாற்றி வருபவர்கள் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள். அதில் பயிலும் குழந்தைகளும் தமிழகக் குழந்தைகள்தான். இன்றைக்குக் கல்வித் தரத்தை ஓரளவு சிறந்த முறையில் காப்பாற்றி வருபவை தனியார் பள்ளிகள்தான். எனவே அதில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய சலுகைகளை மறுத்து, மாற்றாந்தாய்ப் பிள்ளைகளைப் போல் ஒரு கண்ணுக்கு வெண்ணெய், மற்றொரு கண்ணுக்கு சுண்ணாம்பு என்பதாக அரசு நடத்துவது சரியல்ல. மேலும் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இருப்பது போல் வாகனங்கள் வாங்கக் கடன் பெறும் சலுகையும் இல்லை. ஆகவே அரசு ஊழியர்கள், அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சலுகைகள் அனைத்தும் தனியார் ஆசிரியர்களுக்கு எப்போதும் பொருந்தும் விகிதத்தில், அவர்களை அரசு ஊழியர்களாக அறிவித்து, மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சலுகைகள் தங்களுக்கு மட்டும் இல்லையே என்று ஏங்கித் தவிக்கும் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களின் துயர் துடைக்க அரசு முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது அரசு, ஒருவழிப் பயணச் சலுகையை அரசு ஊழியர்களுக்கு வழங்கியுள்ளது. அதை இருவழிப் பயணச் சலுகையாக அறிவிக்க வேண்டும். மேலும், தமிழ்நாட்டிற்குள்தான் அவர்கள் பயணம் செய்ய வேண்டும் என்று விதி இருக்கிறது. அவர்கள் தமிழ்நாட்டை இரண்டு தடவை சுற்றுப்பயணம் செய்து விட்டால் மேலும் பார்க்க வேண்டிய இடங்கள் இருக்காது. எனவே அவர்கள் பிற மாநிலங்களுக்கும் சென்று, பல முக்கிய இடங்களைப் பார்க்க அரசு விதிமுறைகளைத் திருத்தி, ஆணை பிறப்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சமீபத்தில் அரசு திரு. கார்த்திகேயன் ஒரு நபர் குழு, அதாவது கார்த்திகேயன் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில், ஆசிரியர்களின் பயிற்சிக் காலத்தைக் கருத்தில்கொண்டு, அவர்களுக்கும் ஒரு ஊதிய உயர்வினை வழங்கி ஆணை பிறப்பித்தது. இதனால் தமிழாசிரியர்கள் தவிர மற்ற அனைத்து ஆசிரியர்களும் பயன்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. எஸ். பி. மணவாளன்]

பெற்றார்கள். தமிழாசிரியர்களுக்கு மட்டும் இந்த ஊதிய உயர்வு வழங்கப்படவில்லை. தமிழாசிரியர்களும் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றுத்தான் ஆசிரியர்களாக வருகின்றார்கள். தமிழ் வளர்க்கும் இந்த அரசு தமிழாசிரியர்களுக்கு மட்டும் ஊதிய உயர்வை வழங்காமலிருப்பது வியப்பாக இருக்கிறது. இது குறித்து தமிழக அரசை அணுகியபோது 'விரைவில் ஆணை பிறப்பிக்கப்படும்' என்று உறுதி அளித்ததாக அறிகிறேன். ஆனால் இதுவரை ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்படவில்லை. ஆகவே அரசு தமிழாசிரியர்களுக்கும் ஊதிய உயர்வு கிடைக்கும் வகையில், உடன் ஆணை வழங்கி, தமிழாசிரியர்களின் மன வேதனையை நீக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாலை 4-30)

கல்லூரிக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் இதுவரையில் தற்காலிகமாக 10 (ஏ) (1) என்ற அடிப்படையில் பேராசிரியர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டு வந்த நிலையை மாற்றி இந்தக் கல்வி ஆண்டிலே ஒப்பந்த அடிப்படையிலே (கான்ட்ராக்ட் பேசிஸில்) பேராசிரியர் நியமனம் செய்யப்பட்டது ஏனென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒப்பந்த அடிப்படையில் பணி நியமனம் செய்யப்பட்ட நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பேராசிரியர்கள் மார்ச் மாதம் 31 ஆம் தேதி பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். இது வருந்துதற்குரிய ஒன்றாகும்.

இனி இவ்வொப்பந்த அடிப்படையை மாற்றி நிரந்தர அடிப்படையில் கல்லூரிகளில் ஆசிரியர் நியமனம் செய்யப்படுமா? ஏற்கெனவே ஒப்பந்த அடிப்படையில் பணியமர்த்தப்பட்ட ஆசிரியர்களை மீண்டும் பணியில் சேர்த்துக் கொள்ள ஆவன செய்யப்படுமா என்பதையும் அறிய விரும்புகிறேன்.

பேராசிரியர்கள், பள்ளி ஆசிரியர்கள் நியமனங்களை விரைவுபடுத்தும் வகையில் தனியாக ஆசிரியர் தேர்வாணைக் குழு அமைக்கும் திட்டம் இருந்ததாக அறிகிறேன். இதை செயல்படுத்துவதிலே என் காலதாமதம் என்று தெரியவில்லை. இதை செயல்படுத்தினால் விரைவாக ஆசிரியர்களுக்கும் பேராசிரியர்களுக்கும் வேலை கிடைக்கும்.

தேசிய மாணவர் படை (என்.சி.சி.) 1948-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு சுமார் 39 ஆண்டுகளாய் தமிழ்நாட்டில் இயங்கி வருகிறது. இராணுவப் பயிற்சி சம்பந்தப்பட்ட துறையாய் இருப்பதால், இதில் அதிகாரிகள் இராணுவத்தின் முப்படையிலிருந்தும்

[திரு. எஸ். பி. மணவாளன்] [1987 ஏப்ரல் 8

திருவிக்கப்பட்டு, இரண்டாண்டுகட்குப் பணி புரிந்து மாற்றலாகிச் செல்கிறார்கள். இந்தத் துறையைச் சார்ந்த அலுவலகங்களில் பணி புரிவோர் மாநில அரசின் ஊழியர்களாய் இருந்து வருகிறார்கள். கடந்த 39 ஆண்டுகளில் தேசிய மாணவர் படை பல்வேறு பயிற்சிகளை உருவாக்கி, மாணவர்களை தயார் செய்து வருகின்றது. ஆனால் இந்தத் துறையைச் சார்ந்த மாநில ஊழியர்களின் பணி நிலைமை கடந்த 39 ஆண்டுகளாக எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் இருந்து வருகிறது. பல்வேறு திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டும் அதன் காரணமாய் இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு அதிக வேலை வாய்ப்பும், பதவி உயர்வும் கிடைத்ததே தவிர, அந்தத் துறையில் முதுகெலும்பாய் பணியாற்றி வரும் மாநில ஊழியர்கள் அதிகமான கடுமையான வேலைப் பளுவுடன், எந்த வித பதவி உயர்வும் இல்லாமல் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். மூன்றாவது ஊதியக் குழுவும் நான்காவது ஊதியக் குழுவும், ஒரு நபர் குழுவும் இந்த ஊழியர்களுக்குப் பலனளித்ததாகத் தெரியவில்லை. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதில் நேரடியாகத் தலையிட்டு, அந்த ஊழியர்களின் குறைகளைப் போக்கிட வேண்டுகிறேன்.

1978 ஆம் ஆண்டு முதல் மேல்நிலைக் கல்வியில் தொழில் பிரிவு ஆரம்பித்ததிலிருந்து இன்று வரை தொடர்ந்து இயங்கி இருப்பின் அதற்கு ஒரு முழு நேர ஆசிரியரை நியமிக்க வேண்டும் என்று இருந்தது. அதன் பின் வரும் பாட வேளைகளுக்கு ஒரு பகுதி நேர ஆசிரியரை மாத ஊதியம் ரூ. 150-ல் நியமிக்கலாம் என்று இருக்கிறது. அந்தப் பகுதி நேர ஆசிரியரின் சம்பளத்தை ரூ. 300 ஆக உயர்த்தித் தர வேண்டும் என்றும், பகுதி நேர ஆசிரியரையே முழு நேர ஆசிரியர் நியமனத்தின்போது பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் திரு. குழந்தைசாமி அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட குழு பரிந்துரை செய்தது. அதை செயல்படுத்தித்தர வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்கு தொடக்கக் கல்வி முதல் உயர்நிலை, மேல்நிலைக் கல்வி வரை ஆசிரியர்கள் நியமனம், மாறுதல் இவற்றிற்கு சென்னையிலுள்ள இணை இயக்குநருக்கு மனு அனுப்ப வேண்டும் என்று தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு கல்வித்துறையில் இருந்து ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இலட்சக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுகின்ற நிலையில், 20 சதவீதம் அல்லது 25 சதவீதம் ஆசிரியர்கள் மாறுதல் கேட்டு மனுச்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. எஸ். பி. மணவாளன்]

செய்தால் ஒரு அதிகாரி எப்படி இதை அமல்படுத்த முடியும் என்று தெரியவில்லை. இதை அமைச்சர் அவர்கள் எந்த முறையிலே செயல்படுத்தப் போகின்றார் என்பதை விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

தமிழ்நாட்டில் சத்துணவுத் திட்டத்தை செயல்படுத்தி வருகிறீர்கள். சத்துணவு சாப்பிட்ட மாணவ, மாணவிகள் சாப்பிட்ட பின்னர் தண்ணீர் குடிக்க வழி இல்லாமல் பல பள்ளிக் கூடங்களில் அவதிப்படுகிறார்கள். எனவே கல்வித் துறையின் மூலமாக ஒவ்வொரு பள்ளிக் கூடத்திலும் ஆழ்துளைக் கிணறுகள் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அனுமதிக்கப்படாத ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளிகளைப் பற்றி ஏற்கெனவே பல உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். இன்று செய்தித் தாள் வாயிலாக, நீதிமன்றத்தின் மூலமாக அதைத் தடை செய் துள்ளதாக அறிந்தேன். மாநில அரசை நான் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்வேன். அப்படிப்பட்ட ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளிகளை ஊக்குவிக்காதீர்கள்; மேலும் அனுமதிக்காதீர்கள் என்று இந்த நல்ல நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நான் சார்ந்துள்ள திருப்பத்தூர் தொகுதியிலே சில கல்விப் பணிகளைச் செய்து தர மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களைத் தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். திருப்பத்தூரைச் சுற்றி ஐம்பது மைல் சுற்றளவிலே பெண்களுக்கென தனிக் கல்லூரி எதுவுமில்லை. ஆனால் அரசினுடைய கொள்கை, கலைக் கல்லூரிகளைத் துவக்குவது கிடையாது என்பது. அந்த விதியைத் தவிர்த்து, பெண்களுக்காக திருப்பத்தூரிலே அரசு சார்பிலே ஒரு புதிய கலைக் கல்லூரியை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும் என கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பெண்களுக்கு ஒரு பாலிடெக்னிக்கை அமைத்துத் தாருங்கள் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருப்பத்தூர் தொகுதியிலுள்ள திம்மனாமுத்தூர் நடுநிலைப் பள்ளியை அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்தித் தர கோரு கின்றேன்

திருப்பத்தூர் தொகுதியிலே, ஜோலார்பேட்டையிலே உள்ள பொது நூலகத்திற்கு ஒரு நிரந்தரமான புதிய கட்டிடத்தைக் கட்டித் தர அரசு அனுமதிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திருப்பத்தூர் மாவட்டக் கல்வி அலுவலகம் கட்ட, அதற்காக விண்ணப்பித்து மாநிலப் பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் அவர்களால் 29—7—1986 ஆம் தேதியே அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்து ஒரு கடிதம் அனுப்பியுள்ளார்கள். அதிலேகூட, அவசியத்தை முன்னிட்டு இப்பணியைத் தனி அம்சமாகக் கருதி நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டுமென்று இயக்குநர் சொல்லியுள்ளார்கள். ஆனால் இதற்கு முன் இருந்த கல்வியமைச்சர் அவர்களையும் பல முறை சந்தித்துக் கேட்டேன்; நிதியமைச்சரவர்களையும் சந்தித்துக் கேட்டேன். ஆனால் இந்தத் திட்டம் இதிலே சேர்க்கப்படவில்லை. அமைச்சரவர்கள் கருணை கூர்ந்து, இதற்காக ஒதுக்கிய நிலம், 17 ஆண்டுகளாக சும்மா இருக்கிறது, வருவாய்த் துறை அதிகாரிகள் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். வேறு அலுவலகத்திற்குக் கொடுத்து விடுகிறோம், 17 ஆண்டுகளாக நீங்கள் கட்டிடம் கட்டாமல் இருக்கின்றீர்களே என்று. இந்த நிலையைப் பொறுத்து, இந்த ஆண்டிலேயே மாவட்டக் கல்வி அலுவலகத்தைக் கட்ட அனுமதிக்க கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக என்னுடைய ஒரு கருத்தை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வருங்கால மாணவர்களுடைய நலனைக் கருதியும், இந்தியாவெங்கும் மாணவர்கள் சென்று வேலைவாய்ப்பைப் பெற வசதிகளைப் பெறுகின்ற வகையிலும், அவர்களுடைய உரிமைகளைப் பறிக்காத வகையிலும், தமிழக அரசு அவர்களுக்கு விரும்புகின்ற மாணவர்களுக்கு இந்தியைப் படிப்பதற்கான வசதியைச் செய்து தாருங்கள், மீண்டும் மீண்டும் சிந்தியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டு, வாய்ப்பு தந்தமைக்கு நன்றிகூறி, விடைபெறுகிறேன், நன்றி, வணக்கம்.

திரு. வே. கு. சின்னசாமி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1987-88 ஆம் ஆண்டுக்கான மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக் களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. வே. கு. சின்னசாமி]

தமிழ்நாட்டினுடைய வரலாற்றில் மொத்த வருமானத்தில் 21 விழுக்காடுகள், கிட்டத்தட்ட 600 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு கல்விக்காக இன்றைக்குச் செலவிடுவதற்கு ஒப்புதல் தந்த மாண்புமிகு தமிழகத்தினுடைய முதல்வரவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

இங்கே பேசிய நண்பர்களெல்லாம், அனைவருக்கும் கல்வி அறிவு வளர வேண்டும், அனைவரும் கல்வி கற்றாக வேண்டும், கட்டாயக் கல்வியை அமல் நடத்தியாக வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை ஒவ்வொரு மன்ற உறுப்பினரும் வலியுறுத்திக் கூறினார்கள். ஆனால், அதற்கான வழிமுறைகளைத் தமிழகததினுடைய முதல்வரவர்கள் தெரிந்து, எப்படியெல்லாம் வழிவகுத்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்வதற்கு மறந்து விட்டார்கள் என்பதை நான் இங்கே நினைவுபடுத்துவதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அனைத்துக் குழந்தைகளும் கல்வியறிவு பெற வேண்டுமென்றால், சாதாரணமாகக் கிராமத்திலே இருக்கின்ற மக்களும், ஏழை எளிய மக்களும், அமைச்சர்களோ அல்லது முதல்வர் அவர்களோ கிராமங்கள்தோறும் சுற்றுப்பயணம் செய்கின்ற நேரத்திலே நீங்கள் பார்த்தீர்கள் என்றால், அவர்கள் கொடுக்கின்ற மகஜர் அத்தனையும் கைரேகையாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆகவே, கைரேகையைப் பார்த்த முதலமைச்சரவர்கள் தான், கை ரேகைப் பதிவைப் பார்த்த முதலமைச்சரவர்கள்தான் இந்த நிலைமையைப் போக்குவதற்காக ஒரு நிரந்தர முடிவை ஏற்படுத்த வேண்டும். உண்டாக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இன்றைய தினம் ஒரு மாபெரும் மாறுதலை—வளர்கின்ற ஒரு சமுதாயத்தின் அடிப்படையில்தான்—உருவாக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில், சத்துணவுத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆகவே, வளர்ந்த ஒரு சமுதாயத்தை விட்டுவிட்டு, இன்னொரு புதிய ஒரு சமுதாயத்தை, வளர்கின்ற ஒரு சமுதாயத்தை, கல்வி அறிவோடு கூடிய ஒரு சமுதாயத்தைத் தமிழகத்தில் உருவாக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே தான் இன்றைய தினம் அந்தக் கல்வி அறிவைப் பெறுவதற்காக இலவசமாக சத்துணவு தருகிறார்கள்.

(மாலை 4-40)

ஆக, சத்துணவு வழங்கப்பட்டு வருகிறது; இலவச பாடப் புத்தகங்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன; அது மட்டுமல்லாமல் இலவச சீருடையும் வாங்கித் தந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படி இலவச பாடப் புத்தகம், இலவச சீருடை, இலவச சத்துணவு அத்தனையும் தந்துள்ள மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இலவசக் காலணியும் கொடுக்க முன்வந்துள்ளார்கள். இத்தனைக்கும் பிறகு கூட இங்கே பேசிய உறுப்பினர்கள் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேர்களும் இதை எல்லாம் மறந்துவிட்டுப் பேசினார்கள். இவை எல்லாம் கல்வி அறிவு வளர எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கே பேசிய நண்பர்கள், காங்கிரஸ் நண்பர் திரு. மணவாளன் போன்றவர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்க விரும்புகிறேன். இந்த சத்துணவுத் திட்டத்திற்கு மாநில அரசு 200 கோடி ரூபாய், 300 கோடி ரூபாய் செலவிடுகிறது. அதிலே பாதியையாவது மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ள நீங்கள் வலியுறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உண்மையிலேயே ஏழை எளிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் கல்வி அறிவு பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் உங்களுக்கு இருந்தால், ஏழை எளிய மக்கள் மீது உங்களுக்கு அக்கறை இருந்தால் மத்திய அரசையும் பாரதப் பிரதமர் மரியாதைக்குரிய இராஜிவ் காந்தி அவர்களையும் சத்துணவுத் திட்டத்திற்கு ஆகும் செலவில் பாதியையாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி, ஒரு தீர்மானம் போட்டு அனுப்ப வேண்டும்; 100 கோடி ரூபாயையாவது பெற்றுத்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் கல்வி அறிவு வளர்ச்சியடைவதற்கு என்னென்ன செய்திருக்கிறோம் என்று இங்கே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். எங்கள் பகுதியில் 1977 வரையில் ஒரு ஆரம்பப் பள்ளி கூட இல்லாத நிலை இருந்தது. அங்கே காவலிபாளையம் என்ற ஊரில் வனையர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். பள்ளி ஆசிரியர்கள் அந்தப் பக்கத்தில் வந்தாலே விரட்டி அடிப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட அந்த ஊரிலே 1977-78 ஆம் ஆண்டில் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு ஆரம்பப் பள்ளியை உருவாக்கித் தந்தார்கள். அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரையே அங்கே ஆசிரியராக நியமித்து அந்தக் குழந்தைகள் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினார்கள். அந்தக் குழந்தைகள் எல்லாம் இன்றைக்கு அங்கே உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்கின்ற நிலையை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக தரம் உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. வே. கு. சின்னசாமி]

அதுமட்டுமல்ல, சித்தன்குட்டை போன்ற ஊர்களில் வாழும் மக்கள் மிகச் சாதாரண நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் குளத்தங்கரையில் வாழ்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இடத்திலே கூட ஒரு ஆரம்பப் பள்ளியை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள்.

இங்கே புதிதாக நவோதயாப் பள்ளியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். இதற்கு எவ்வளவு பெரிய எதிர்ப்புகள் உருவாகி இருக்கின்றன என்பது தெரியும். இருந்தாலும் நான் காங்கிரஸ் நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் இரண்டு கோடி ரூபாய்ச் செலவில் ஒரு நவோதயாப் பள்ளியை உருவாக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள். இங்கே எத்தனை மாவட்டம் இருக்கிறதோ அதைக் கணக்கிட்டு, இரண்டு கோடி ரூபாய் விதம் ஒட்டுமொத்தமான தொகையைப் பெற்று, அந்தத் தொகையை தமிழக அரசுக்குக் கொடுத்து செலவு செய்வதற்கு உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீங்கள் செலவழிக்கின்ற பணத்தை தமிழக அரசிடம் கொடுத்து தமிழக அரசே நேரடியாகச் செலவழிக்க உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்றையும் இங்கே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, பெரியார் மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், கல்லூரிக் கல்வி வளரவேண்டுமென்ற அடிப்படையில், சாதாரண போக்குவரத்துக் கழகத்தில் இருக்கிற ஊழியர் வீட்டு குழந்தைகளும் டாக்டர்களாக வரவேண்டும், எஞ்சினியர்களாக வரவேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கத்தின் அடிப்படையில், பெரியார் மாவட்டத்தில் போக்குவரத்துக் கழகத்தின் சார்பாக எஞ்சினியரிங் கல்லூரியும் மருத்துவக் கல்லூரியும் உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள். அதற்காக மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களையும் இந்த அரசையும் பெரியார் மாவட்ட மக்களின் சார்பாக பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதோடு அங்கே ஒரு வேளாண்மைக் கல்லூரியையும் உருவாக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த வேளாண்மைக் கல்லூரியை புவானிசாகரில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே இருக்கின்ற மற்ற மாநிலங்களுக்கு எல்லாம் வழி காட்டுகின்ற அடிப்படையில் ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்குகிற மாநிலம் தமிழ்நாடு என்பதை இங்கே

நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி, மற்றும் வேளாண்மைக் கல்லூரி களுக்கு மாணவர்களைச் சேர்ப்பதில் தேர்வுமுறையைக் கொண்டு வந்து, மற்ற மாநிலங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கிறது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கருத் துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் ஒருவர் கூட தேர்விலே கோளாறு இருக்கிறது, எங்கேயாவது கோளாறு நடந்தது என்று கூறுகின்ற வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கின்ற அளவுக்கு தமிழக அரசும் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களும் ஏற்பாடு களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, புஞ்சைப் புளியம்பட்டி என்ற இடத்தில் கடந்த 25 ஆண்டுக்காலமாக ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. அந்த உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு கட்டடம் கட்டு வதற்கு கடந்த ஆண்டு 2 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்தார்கள்.

முன்னாள் கல்வியமைச்சர் இருந்தபோது 2 இலட்ச ரூபாய்க்கு வாங்கப்பட்ட இடத்தில் கட்டடம் கட்ட வேண்டும் என்று இயக் குநரிடத்தில் சொல்லி அந்த உத்தரவின் பேரில் கட்டப்பட்டு இருக்கிறது. தனியாக அந்தக் கட்டடம் இருக்கிறது. எனவே இந்த ஆண்டு அதற்குரிய தொகையை ஒதுக்கி அதாவது ஐந்நாறு இலட்சங்களை ஒதுக்கி முழுமையாகக் கட்டடம் கட்டி புஞ்சைப் புளியம்பட்டியில் இருக்கின்ற அந்தப் பள்ளியை டானாபூருக்கு மாற்றுவதற்கு உதவ வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து காவலிபாளையத்தில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்த வேண்டும். அங்கே இருக் கின்ற குழந்தைகள் எல்லாம் வெகு தூரம் சென்று படிக்க வேண் டியதிருக்கிறது. ஆகவே அந்தப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளி யாக மாற்ற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பாரதியார் நூற்றாண்டு விழா நினைவுப்பள்ளி ஒன்று அதா வது பெண்கள் பள்ளி நம்பியூரில் துவங்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதற்கு இன்னும் இரவுக் காவலர்கள் நியமிக்கவில்லை. பாரதியார் நூற்றாண்டு விழா நினைவுப் பள்ளிகள் அனைத்துமே இப்படிப் பட்ட நிலைமையில் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். இப்பள்ளி யைப் பொறுத்தவரையில் பெண்கள் பள்ளியாக அது இருப்பதன்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. வே. கு. சின்னசாமி]

காரணத்தால் உடனடியாக இரவுக் காவலரை நியமிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து பனையம்பள்ளி என்ற கிராமத்தில் நடுநிலைப்பள்ளி இருக்கிறது. அங்கே 600 குழந்தைகள் கல்வி கற்று வருகிறார்கள். அவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால்— பவானிசாகர் செல்ல வேண்டுமென்றால்—10 கிலோ மீட்டர் செல்ல வேண்டும்; புஞ்சைப்புளியம்பட்டிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால் 11 கிலோ மீட்டர் செல்ல வேண்டும். 5 ஏக்கர் நிலத்தையும், 22,000 ரூபாய் பணத்தையும் அங்கே அரசாங்கத்திற்குக் கட்டி இருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுக்காக அவசியம் ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளியை பனையம்பள்ளியில் உருவாக்கித் தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடத்தூர், உக்கிரம்பட்டி, மாக்கினாங்கோம்பை, தொட்டம்பாளையம் போன்ற இடங்களில் இருக்கிற கிளை நூலகங்களுக்கு புதிதாகக் கட்டிடம் கட்டித்தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் வலியுறுத்திக் கூற கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழ்நாடு தொழில் முதலீட்டுக் கழகம், தமிழ்நாடு தொழில் வளர்ச்சிக் கழகம் சார்பாக கோடிக்கணக்கான ரூபாய் கடன் கொடுக்கிறார்கள். அந்தக் கடனைப் பெற்று தொழில் துவக்குகின்றவர்களுக்கு எப்படி வெளிநாட்டுக்கு அவற்றை அனுப்புவது, எப்படி விநியோகிப்பது என்ற விவரங்களைப் புரிந்து கொள்ளுகின்ற அளவுக்கு கல்வி அறிவு பெற்றவர்களாக இல்லை. அவர்கள் தமிழகத்தில் குறைவாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே கல்லூரிக் கல்வியிலேயே கட்டாயம் தொழிற் கல்வியைத் தருவதற்கு அரசு முயற்சிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர்கள் பணிக்காலத்தில் அகால மரணம் அடைந்தால் அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அல்லது குழந்தைகளுக்கு அவசியம் கல்வித் துறையிலே உரிய பணியில் அமர்த்த வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. முத்துவேல்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கற்றோரே கண் உடையவர். கல்லாதவர் முகத்தில் இரண்டு புண்கள் உடையவர்கள் என்ற பொருள்பட வள்ளுவப்

பெருந்தகை எடுத்துக் கூறியதற்கு ஏற்ப தமிழகத்தின் முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் 1987-88 ஆம் ஆண்டில் கல்விக்காக சுமார் 597 கோடி ரூபாயை இந்த பட்ஜெட்டிலே ஒதுக்கி இருப்பதை நான் சார்ந்திருக்கிற அகில இந்திய பார்வர்ட் ப்ளாக் கட்சியின் சார்பில் வரவேற்று நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பள்ளிகளில் படிக்கிற பள்ளிக் குழந்தைகள் அனைவருக்கும், சத்துணவுத் திட்டத்தின் மூலம் உணவு அளிப்பதன் காரணத்தாலும், அவர்களுக்கு இலவச சீருடை வழங்குவதன் காரணத்தாலும், பாடப் புத்தகங்கள் வழங்குவதன் காரணத்தாலும், இந்த ஆண்டு முதல் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு காலணி வழங்கவிருப்பதன் காரணத்தாலும் அந்த மாணவ, மாணவியர், இடையிலே படிப்பை விட்டுவிட்டுச் செல்லாமல் தொடர்ந்து கல்வியைப் படிக்கிறார்கள். அதற்காக நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கட்டிட பராமரிப்புக்காக சுமார் 1.33 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அது இங்கே இருக்கிற பள்ளிகளை மராமத்து செய்வதற்குப் போதுமானதாக இருக்காது. தற்சமயம் ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் இருக்கின்ற பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களை எல்லாம் கல்வித் துறையின் மூலம் நிர்வகித்து வருகிறார்கள். அங்கே இருக்கின்ற பள்ளிகளை ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்தான் பராமரிக்க வேண்டுமென்று ஆணையிடப்பட்டிருப்பதன் காரணமாக அங்கே இருக்கிற பள்ளிகள் எல்லாம் மராமத்து செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. தற்போது புதிதாகத் தேர்வு செய்யப்பட்ட ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்கள் எல்லாம், பள்ளிகளிலே உள்ள ஆசிரியர்களைக் கட்டுப்படுத்த எங்களால் முடியவில்லை, பள்ளிகளை மட்டும் நாங்கள் எப்படி எங்களுடைய பணத்தைச் செலவழித்து மராமத்து செய்வோம் என்று சொல்லி மராமத்து செய்யாததன் காரணத்தால் பள்ளிகள் எல்லாம் இடிகிற சூழ்நிலையில் இருக்கின்றன.

குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியில் அரியமங்கலம், உடையநாதபுரம் போன்ற இடங்களில் இருக்கின்ற பள்ளிக்கூடங்களின் கட்டிடங்கள் கீழே விழுந்து மாணவர்களை அழுக்குகின்ற நிலைமையில் இருப்பதன் காரணத்தால் அந்தக் கிராமங்களில் எல்லாம் மரத்தடியில்தான் பள்ளிகள் நடக்கின்றன.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. கே. முத்துவேல்]

(மாலை 4-50)

அதேபோல் கிராமத்துப் பள்ளிகளுக்குச் செல்லும் ஆசிரியர்கள் எல்லாம் 10 கிலோ மீட்டர் 20 கிலோ மீட்டர் நடந்து சென்றுதான் பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு பாடம் கற்பிக்கிறார்கள். அந்தந்த கிராமத்திலேயே அவர்கள் தங்கி பணியாற்றக் கூடிய அளவிற்கு அரசு ஆணையிட வேண்டும் என்பதோடு, அவர்கள் அங்கே தங்குவதற்கு ஏற்ப வீடுகளையும் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து விளையாட்டுப் பிரிவில் இந்த அரசு ஊக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நகர்ப்புறங்களில்தான் விளையாட்டுப் போட்டிகள் எல்லாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் கிராமப்புறங்களிலும் நடத்த வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அத்தோடு மட்டுமல்லாமல் கிராமப் புறங்களிலே கபடி போன்ற விளையாட்டுக்களை நடத்த வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அத்தோடு மட்டும் அல்லாமல், தேசிய மாணவர் படை தமிழகத்தில் சீரும் சிறப்புமாக நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகிறது. அதற்காக 1½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதாக கூறியிருக்கிறார்கள். அது போதாது. ஏனென்றால் மத்திய அரசின் பட்ஜெட்டிலே பெரும்பான்மை பணம் ராணுவத்திற்காகத்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அதற்கான செலவுகளையெல்லாம் மத்திய அரசு ஏற்று ராணுவப் பயிற்சியை மாணவர்களுக்கு அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இராமநாதபுரத்தை இரண்டாகப் பிரித்ததன் காரணமாக இராமநாதபுரத்தில் நூலகம் இல்லை. தற்போது சிவகங்கையில் தான் இருந்து வருகிறது. ஆகவே இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்கு இராமநாதபுரத்திலேயே ஒரு நூலகம் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்தோடு நூலகங்கள் மாவட்ட நூலக ஆணைக் குழுவின் மூலம்தான் இதுவரை நடந்து வந்திருக்கிறது. இப்போது அது இல்லாமல் இருக்கிறது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் இருப்பவர்கள் கொண்ட ஒரு குழு நூலகங்களை நிர்வகிக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்வதோடு என்னுடைய தொகுதியில் கமுதியில் பெண்களுக்

கென்று தனியாக ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி கூட கிடையாது. தனியாருடைய உயர்நிலைப பள்ளிதான் இருக்கிறது. அந்த உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக ஆக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முதுகுளத்தூரில் பெண்கள் அரசு மேல்நிலைப் பள்ளி இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அங்கே சுமார் ஆயிரம் பெண்களுக்கு மேல் படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு போதிய கட்டிட வசதி இல்லை. அங்கே மரத்தடியில்தான் மேல்நிலைப் பள்ளி நடந்துக் கொண்டிருக்கிறது. என்னுடைய தொகுதிக்கே அந்த ஒரே ஒரு மேல்நிலைப் பள்ளிதான் இருக்கிறது. ஆகவே அதற்குத் தேவையான கட்டிட வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அங்கே ஆசிரியப் பயிற்சி வகுப்பையும் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அத்தோடு மிகவும் பின்தங்கிய பகுதியான கீழத்தூர் என்ற இடத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளியைக் கட்டுவதற்காக 4, 5 ஆண்டு களுக்கு முன் ரூபாய் 10 ஆயிரமும் 5 ஏக்கர் நிலமும் கொடுத்திருக் கிறார்கள். இன்னும் அந்தப் பள்ளி அங்கே கிடைக்கவில்லை. தற்போது ஒரு சிறிய இடத்தில்தான் பள்ளிக்கூடம் நடந்து வருகிறது. கீழத்தூர் கிராமத்திற்கு ஒரு பள்ளிக் கட்டிடம் கட்டித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து வயது வந்தோருக்கான இரவு நேரப் பள்ளி என் தொகுதியில் சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அங்கே பணிபுரிகிற ஆசிரியர்களுக்கு எல்லாம் மாதம் ரூ. 500 சம்பளமும், போக்குவரத்துச் செலவிற்கு என்று ரூ. 150-ம்தான் கொடுக்கப் படுகிறது. அங்கே பணிபுரிகிற ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே பட்டப் படிப்பு படித்தவர்கள் என்பதோடு பி.டி.-யும் படித்திருக்கிறார்கள். அதன் காரணத்தால் மேல்நிலைப் பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு என்ன சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமாய் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்வதோடு அவர்களை நிரந்தரமாக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக என்னுடைய தொகுதியில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் ஆரம்பித்த பாண்டித்தேவர் பெயரால் ஒரு தமிழக கல்லூரி ஆரம்பிக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொண்டு வாய்ப்பிற்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. மா. கதிர்வேலு : மாண்புமிக்க பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள கல்வி மானியத்தின்மீது நான் சார்ந்திருக்கிற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விழைகிறேன். 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான்' என்ற சான்றோர் வாக்கு மிகவும் மலிகின்ற அளவுக்கு கல்வியின் தரம் சென்று கொண்டிருக்கிறது. நாம் உடை கொடுக்கிறோம், உணவு கொடுக்கிறோம், புத்தகங்கள் கொடுக்கிறோம், இன்னும் சொல்லப்போனால் காலணியும் கொடுக்கிறோம். இப்படி கொடுப்ப தினால் கிராமப்புறங்களிலே கல்வி ஆர்வம் அதிகரித்து இருக்கிறதா என்று சொன்னால் கல்வி இல்லாத சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது என்று பணிவோடு குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்பு கிறேன். அங்கே இருக்கிற ஆசிரியர்கள் 250 ரூபாய், 400 ரூபாய் என்று சம்பளம் பெறுகிறார்கள். அங்கே பெற்றோர்கள் விரும்புகிற கல்வி கிடைக்கிறது. ஆனால் 1,400 ரூபாய், 2,000 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கிற அரசுப் பள்ளிகளில் பெற்றோர்கள் நம்பிக்கைக்குரிய கல்வி கிடைக்கவில்லை. இதை சிந்தித்துப் பார்த்து அரசு என்ன நடவடிக்கையெடுத்திருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். இது சம்பந்தமாக ஒரு குழுவை அமைத்து பெற்றோர்களின் திருப்தி நிலையை கண்காணிக்கிற அமைப்பாக அதனை உருவாக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து இன்றையதினம் அரசின் புள்ளிவிவரப்படி 34,933 பள்ளிகள், ஆரம்பப் பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருப்பதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படியுள்ள பள்ளிகளுக்கு இந்த ஆண்டில் 850 ஆசிரியர்கள் புதியதாக நியமிக்கப்படுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு பள்ளிக்கு இரண்டு ஆசிரியர்கள் என்று வைத்துக்கொண்டாலும் கிட்டத்தட்ட 70 ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். ஆசிரியர்களே இல்லாத பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஒரு வகுப்பில் 100 மாணவர்கள், 200

மாணவர்கள் என்று இருக்கிறார்கள். வகுப்புகளில் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து, மேலும் அதிகமான ஆசிரியர்களை எப்போது நியமிக்கப் போகிறீர்கள் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து மாண்புமிகு அமைச்சர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் மரத்தடியிலும் திண்ணையிலும் பள்ளிக் கூடங்கள் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியில் நடக்கவில்லையென்று சொன்னதாக பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அது உண்மையாக இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். என்னுடைய இராணிப்பேட்டை தொகுதியில் ஏழு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அதைப்போல மேல்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் 20 வகுப்புகள், 30 வகுப்புகள் மரத்தடியில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு நீங்கள் ரூபாய் 1·3 கோடி மட்டும் ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறீர்கள் என்றால் விந்தையாக இருக்கிறது. வாரியங்கள் எத்தனையோ நாம் போடுகிறோம். பள்ளிக் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்காக புதியதொரு வாரியத்தை அமைத்து, கட்டடங்கள் கட்ட தனி நிதியை ஒதுக்கி, கட்டடங்கள் கட்டும் பணியை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து இந்தியா என்பது ஒரு நாடு. தமிழகத்தில் ஒரு கட்சியின் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இங்கே பல்கலைக் கழகங்களில் படிக்கும் மாணவர் ஒரு பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து, இன்னொரு பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால் 'மைக்ரேஷன் சர்டிபிகேட்' கேட்கிறார்கள். இது நியாயமா என்று கேட்டு, இதனை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு முறைகேடு நடந்திருப்பதாக அறிகிறேன். மருத்துவத் தேர்வில் ஓம்பிரகாஷ் ரங்கராஜன் என்ற மாணவன் மைக்ரோ பயாலஜியில் ஒரு மார்க் குறைவாக பெற்றிருந்தும், பெரியவர்கள் தலையிட்டால் 30 மார்க் என்று ஆகியிருக்கிறது. வாய்மையே வெல்லும் என்ற நிலையில் இந்த விவரம் வெளியாகிவிட்டது. இந்தத் தவறுக்கு அதிகாரிகள் மீதும். பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் மீதும் அரசு என்ன நடவடிக்கையெடுத்திருக்கிறது என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

அடுத்து நூலகங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஏறத்தாழ 5,000 பேர்களுக்கு ஒரு நூலகம் என்று சொல்கிறார்கள். பொது அறிவு வளர வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். அப்படி சொல்கிற போது 5,000 பேர்களுக்கு ஒரு நூலகம் என்று இருந்தால் அது போதுமா, அது நியாயமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். குறைந்தது 2,000 பேர்கள் வசிக்கிற இடத்திற்கு ஒரு நூலகம் என்று வைக்க வேண்டும். அதைப்போல ஒரு தாலுக்காவிற்கு ஒரு நடமாடும் நூலகம் என்று ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையிலும் அரசுக்கும் அவர்களுக்கும் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தாலும், போராட்டம் நடத்தினாலும், அவர்களை அழைத்துப் பேசி தனியார்களுக்கும், பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும், அரசுக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் ஒருமுகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து இந்தத் துறையில் இயக்குநர், இணை இயக்குநர், உதவி இயக்குநர்கள் போன்ற அதிகாரிகள் கடுமையாக வேலை செய்தும் கூட, ஆசிரியர்கள் மீது அவர்கள் அக்கறை கொண்டிருந்தும் கூட, அடிமட்டத்தில் இருக்கிற அதிகாரிகள் அந்த ஆசிரியர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கிறார்கள். அப்படி தொல்லை கொடுக்கிற அதிகாரிகளை அரசு கண்டிக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு தனியார் கல்லூரி என்று எடுத்துக்கொண்டால் கொள்ளைக்கூடமாக, வட்டிக்கடைகளாக இயங்கிக் கொண்டிருக் கின்றன. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் எங்கள் மாவட்டத்தில் ஒரு என்ஜினியரிங் கல்லூரி இருக்கிறது. நான் இண்டர்வியூ வந்த ஒரு மாணவனை அழைத்துக் கொண்டு போனேன். அப்போது 50 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுப்பீர்களா என்று கேட்டார்கள். ஆகவே அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருப்பதால் அரசு இவைகளைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் சென்ற ஆண்டு ஒரு மிகப்பெரிய தவறு நடந்தது. லாட்டரி சீட்டு போட்டு மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி ரமணி அவர்கள், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருடைய அனுமதியோடு

தான் செய்தேன் என்று சொன்னார். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் டேனியல் குணாநிதி அவர்கள் இப்போது மாற்றலாகி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதற்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஏழு லட்சம் ரூபாய் யார் கைக்குப் போனது என்று தெரியவில்லை. சம்பந்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு கொடுக்கவில்லை. அப்படிச் செய்த அந்த அதிகாரிகள் இன்னமும் அந்தப் பதவியில் இருக்கிறார்கள். அரசு இதன்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(மாலை 5-00)

அடுத்து விளையாட்டுத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், கேரளாவிலே இருக்கிறவர்கள்தான் மிகத் திறம்பட முன்னணியில் இருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் நம்முடைய தமிழகத்திலே இருக்கிற விளையாட்டுத் துறையின் அலுவலகத்திற்குச் சென்று பார்த்தால், அது தூங்கு மூஞ்சி அலுவலகமாக இருக்கிறது. எனவே இந்த நிலையை மாற்றி, விளையாட்டுத் துறைக்கு நீங்கள் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து எங்கள் பகுதியைப் பொறுத்தவரையில் வாலாஜாப் பேட்டையில் உள்ள பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல் நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும். 100 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆகிறது அந்தப் பள்ளி தொடங்கி. அதற்கு விளையாட்டு மைதானமே கிடையாது. எனவே அந்தப் பள்ளிக்கு விளையாட்டு மைதானத்தை உருவாக்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து ராணிப்பேட்டை நகரத்தில் இருக்கிற ஆண்கள் மேல்நிலைப் பள்ளிக்குப் போதிய கட்டிடம் இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. எனவே அங்கே 10 அறைகள் கொண்ட ஒரு கட்டிடத்தையாவது கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அதேபோல் அறிஞர் அண்ணா பெண்கள் கலைக் கல்லூரி எங்களுடைய மாவட்டத்திற்கு வரப்பிரசாதமாக இருக்கிறது. அது நல்ல முறையில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கல்லூரியில் எம்.காம். மற்றும் எம்.எஸ்சி. மேல் பட்டப் படிப்பை இந்த ஆண்டு

தொடங்குவதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கருணை உள்ளத்தோடு அனுமதி தரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தர்மபுரி மாவட்டம், பக்கத்திலே இருக்கிற செங்கற்பட்டு மாவட்டம், மற்றும் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள பெண்கள் எல்லாம் இங்கே வந்து தங்கிப் படிக்கிறார்கள் அவர்களுக்கு சரியான விடுதி கிடையாது. மேலும் எங்களுடைய பகுதியில் தொழிற்பேட்டை அமைந்திருப்பதால், தனியார்கள் வாடகையை அதிகமாகக் கேட்கிறார்கள். மாதம் ஒன்றுக்கு 200 ரூபாய் அளவிற்கு வாடகையைக் கொடுத்து எப்படி மாணவிகள் படிக்க முடியும் என்பதை தயவுசெய்து சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து நான் சொல்ல விரும்புவது மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், புதிய கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்த வரையில், மறைந்த பாரதப் பிரதமர் பண்டித ஜவகர்லால் நேரு, மறைந்த அன்னை இந்திரா காந்தி, ஆகியவர்களுடைய வழியிலே பாரதப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் உறுதியான நம்பிக்கையைத் தந்தார்கள். அதன் வழியாகத் தந்து கொண்டிருக் கிறார்கள். இருந்தாலும்கூட, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பீடத்திலே இருந்த நேரத்திலேகூட போடாத தீர்மானத்தை இன்றையதினம் நீங்கள் போட்டு அதன்மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி இருப்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இன்றையதினம் அவர்கள் நடத்தும் போராட்டத்திலே கல்லூரி மாணவர்கள் வெளியே வந்திருக் கிறார்களா? உயர்நிலைப் பள்ளியிலே இருக்கிற மாணவர்கள் வெளி வந்திருக்கிறார்களா? என்று பார்க்கிறபோது, இல்லாத சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது. இங்கே சகோதரி வளர்மதி அவர்கள் சொல்கிறபோது, எங்களைப் பார்த்து ஒரு கூட்டம் என்று சொன்னார்கள். நான் வருத்தப்படுகிறேன். புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களும், பாரதப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்களும் இணைந்து செயல்படுகிற இந்த நேரத்தில் இப்படிப் பட்ட வார்த்தைகள் தேவைதானா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் நான் ஒன்றைக் கேட்க விரும்புகிறேன். தமிழகம் முழுவதும் உள்ள படித்தவர்கள் மத்தியில் வாக்கெடுப்பு ஒன்றை நடத்தி, அதன் மூலமாக என்ன

முடிவு வந்தாலும் அதை நீங்கள் ஏற்று நடத்தத் தயாரா? புதிய கல்விக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தத் தயாரா என்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதன்மூலம் பெற்றோர்கள் விரும்புகிற, அவர்கள் பிள்ளைகள் விரும்புகிற கல்வியைக் கொடுப்பதற்கு, நீங்கள் வாக்கெடுப்பு நடத்தத் தயாரா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து என்னுடைய அருமைச் சகோதரர் இளங்கோவன் அவர்களுடைய பெரியார் மாவட்டத்தில் உள்ள தீயம்பாளையத்தில் உள்ள அரசினர் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு கட்டிடம் கட்டித்தர நிதி ஒதுக்கித்தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்; அதேபோல் திண்டிவனம் நகரத்தில் உள்ள அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றவேண்டும் என்று ஒரு போராட்டம் நடந்து, அங்கே ஒரு ஆசிரியரை சஸ்பென்சன் செய்து இருக்கிறார்கள். நம்முடைய உறுப்பினர்கள் மாண்புமிகு முருகானந்தம் அவர்களும், தங்கமணி அவர்களும் சமாதானம் செய்தபின் இப்போது ஒற்றுமையாக இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சினைக்குக் காரணமாக இருந்த அந்த அதிகாரிகளுடைய நடவடிக்கையை மாற்றவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து தென்னாற்காடு மாவட்டம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட இருக்கிறது. எனவே அப்படிப் பிரிக்கிறபோது, மாவட்டத்தினுடைய முதன்மைக் கல்வி இலாக்காவை திண்டிவனத்திலே அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் சார்பாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதைப்போல நம்முடைய தென்காசி உறுப்பினர் மாண்புமிகு வேங்கடரமணன் அவர்கள் . . (மணியடிக்கப்பட்டது).

* திரு. சா. ஞானசுந்தரம்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டு இருக்கிற கல்வி மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று, நான் சில கருத்துக்களை எடுத்து வைக்க விழைகிறேன். இன்றைக்கு தமிழகத்தில் கல்விக்காக 597 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கக்கூடிய வகையில், மானியக் கோரிக்கைகளை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இங்கே பல நண்பர்கள்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சா. ஞானசுந்தரம்]

இதைப்பற்றி பாராட்டிப் பேசினார்கள். அதிலும் குறிப்பாக நம்முடைய அருமை நண்பர் ரகுமான்கான் அவர்கள் இந்தப் பணம் எல்லாம் எங்கோ ஒரு மூலைக்குப் போகிறது என்று சொன்னார்கள். ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு குற்றச்சாட்டை அவர்கள் சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு தமிழகத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு தொகையை செலவு செய்கிற அரசு, நிதியாண்டினுடைய மொத்த வருமானத்தில் 1/4 பகுதியை செலவுசெய்ய வேண்டுமென்று மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அப்துல் சமத் அவர்கள் இங்கே கேட்டுக் கொண்டார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்ல விழைவது இங்கே தமிழ்நாட்டினுடைய அரசு இத்தனை ரூபாயை செலவு செய்தாலும், இந்த ரூபாயில் 21 விழுக்காடு செலவு செய்தாலும், ஆதிதிராவிட நலத்துறையாலும், பிற்பட்ட நலத்துறையாலும் அல்லது விவசாயப் பல்கலைக் கழகத்தாலும் அல்லது மற்ற பல்கலைக்கழகங்களாலும் பல கோடி ரூபாய்களை செலவு செய்து வருகிறபோது, அதனுடைய கணக்கைப் பார்க்கிறபோது அது 25 சதவீதத்தைத் தாண்டித்தான் இன்றைக்கு தமிழகம் கல்வித் துறையிலே செலவு செய்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் பெருமையோடு எடுத்துரைக்க விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு, இந்தியத் திருநாட்டில், கல்விக்கொள்கையைப் பின்பற்றுகிற போது, தமிழ் மாநிலம்தான் இன்றைக்கு 6-லிருந்து 11 வயது வரையுள்ள குழந்தைகள் 1990 ஆம் ஆண்டு அடையவேண்டிய இலக்கினை 1986-87-லேயே அடைந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதைப்போல 11 வயதி லிருந்து 16 வயது வரையுள்ள குழந்தைகள் அடைய வேண்டிய இலக்கு, மத்திய அரசு அமைத்திருக்கக்கூடிய இலக்கு 25 சதவீதம் என்று சொன்னால் தமிழ் மாநிலம் இன்றைக்கு 79.64 விழுக்காட்டினைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதைப்போல கல்வித்திட்டத்தில் அடைய வேண்டிய இலக்கு இன்றைக்கு 10 சதவீதம் என்று சொன்னால் இன்றைக்கு தமிழ்மாநிலம் அதிலே 25 சதவீதத்தை எட்டிக்கொண்டிருக்கிறது என்கிறபோது, இந்தியத் திருநாட்டில் இன்றைக்கு தமிழகம் கல்வித்துறையிலே முக்கியமான பணியை வகுத்து, சிறப்பாக, கல்வித்துறையிலே விளங்கிவருகிறது என்பதை நான் பெருமையோடு எடுத்து வைப்பதற்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே பேசிய

நண்பர்கள், மாதிரிப் பள்ளியை ஒரு பக்கத்தில் ஆதரித்துப் பேசினார்கள். எனக்கு முன்னாலே பேசிய அருமை நண்பர் கதிர்வேலு அவர்கள், நீங்கள் வாக்கெடுப்பதற்குத் தயாரா என்று கேட்கிறார்கள். நான் சொல்கிறேன்; தமிழகத்தில் இன்றைக்கும் இருமொழிக் கொள்கையைத்தான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அண்ணா அவர்களின் வழியிலேதான் அது இருக்கும் என்பதை நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் சவாலாக உங்களுக்கு வைக்கிறேன். நாங்கள் அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்; தமிழகத்திலே வாக்கெடுப்பு வைப்பதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறீர்களா என்று நான் கேட்கிறேன். இங்கே பேசிய நண்பர்கள் ஹிந்தி மொழியைப் பற்றி பேசினார்கள். அருமை சட்டமன்ற உறுப்பினர் மணவாளன் அவர்கள் 'ஹிந்தி' மொழிக்கு தமிழக அரசு செலவு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்வேன். தமிழக அரசுக்கு ஹிந்திக்காக செலவு செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் அதற்காக மத்திய அரசாங்கம் செலவு செய்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு பல்வேறு வழிகளிலே உங்களுடைய அரசு, மத்திய அரசாங்கம் இன்றைக்கு தென்னிந்தியச் சபையின் மூலமாகவும், ஹிந்தி பிரச்சாரச் சங்கத்தின் மூலமாகவும் செலவுகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே, ஹிந்தியை நாங்கள் கற்கவேண்டாம் என்று சொல்ல வில்லை. ஹிந்தியைத் திணிப்பதைத்தான் நாங்கள் எதிர்க்கிறோம். ஹிந்தியை அவர்கள் படிப்பதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு. அதைப் படிக்கலாம் என்கிற கருத்தினை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு விழைகிறோம். எனவே இந்தக் கருத்தை அவர் களுக்கு நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போல, இன்றைக்கு தனியார் கல்லூரிகளெல்லாம் மிக மோசமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்று ஜனதா கட்சி உறுப்பினர் குமாரதாஸ் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதே நேரத்திலே அதே கட்சியைச் சேர்ந்த அருமை அண்ணன் ஆறுமுகம் அவர்கள், தனியார் கல்லூரிகள் பல நல்லமுறையிலே இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். எனவே நான் சொல்வதெல்லாம். அந்தக் காலத்தில். தியாகராயக் கல்லூரி. அம்பேத்கர் கல்லூரி. பச்சையப்பன் கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகள்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சா. ஞானசுந்தரம்]

தான் தமிழை வளர்ப்பதற்கு தமிழ்நாட்டில் இருந்தன. அவைகளெல்லாம் தனியாருக்குச் சொந்தமான கல்லூரிகள்தான். அதைப்போல கிறிஸ்துவ ஆலயங்கள், முஸ்லீம் பேராயங்கள் இவைகளெல்லாம் கல்விக்காகச் செலவு செய்துகொண்டு வருகின்றன. அவைகளெல்லாம், இந்த நாட்டிலே கல்வி வளர வேண்டுமென்பதற்காக நல்ல காரியங்களை அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து செய்து வருகிறார்கள். ஆகவே, இந்தவகையில் இன்றைக்கு அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்ற அந்தக் கருத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். இன்றைக்கு தமிழகத்திலேதான் கல்விக்கென்று பலவிதமான பல்கலைக்கழகங்களை நம்முடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். 1977-க்கு முன்னாலே இருந்த பல்கலைக்கழகங்களைத் தவிர இன்றைக்கு தமிழுக்கு என்று ஒரு பல்கலைக்கழகம். அதைப்போல இன்றைக்கு தொழில் கல்விக்கு என்று ஒரு பல்கலைக்கழகம்; வருகின்ற ஆண்டிலே தமிழகத்தில் மருத்துவத்துறைக்கு என்று ஒரு பல்கலைக்கழகத்தைக் காண இருக்கிறார்கள். அதைப்போல விவசாயத்துறையைச் சேர்ந்திருக்கிற அனிமல் ஹஸ்பன்ட்ரி என்று சொல்லக்கூடிய அந்தத் துறைக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகத்தைக் காணவேண்டுமென்று விரும்பி இருக்கிறார்கள். ஆகவே, தமிழகத்திலே கல்விக்காக, இப்படிப்பட்ட நிலையிலே நல்லபல காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே பேசிய உறுப்பினர்கள் தமிழகத்தில் பல்வேறு குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினார்கள். குறைபாடுகள் சில ஆங்காங்கே இருக்கின்றன என்பது உண்மைதான். என்னைப் பொறுத்த வரையில், தொடக்கப் பள்ளிகளைப் பற்றி ஒருசில கருத்துக் களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் அந்தக் காலத்திலிருந்து— அவர்கள் என்றைக்கு நியமனம் செய்யப்பட்டார்களோ அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அவர்கள் அதே இடத்திலேயே பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில் மாணவர்களுக்கு ஒரு மனமாற்றம் வேண்டும். மாணவப் பருவத்தில் மாணவர்கள் நல்ல கல்வியைப் பெறவேண்டும். எனக்கு ஐந்தாம் வகுப்பிலே கல்வி போதித்த ஆசிரியரே இன்றைக்கு என்னுடைய பிள்ளைக்கும் ஆசிரியராக இருந்து கொண்டிருக்கிறார். இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையிலே கல்வியிலே

[திரு. சா. ஞானசுந்தரம்] [1987 ஏப்ரல் 8

ஒரு மாற்றம் வரவில்லை என்ற கருத்தை நான் அனுபவபூர்வமாக சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏனென்று சொன்னால், அந்த ஊரிலேயே அந்த ஆசிரியர்களைப் பார்க்கிறோம். அவர்களுடைய பிள்ளைகளைப் பார்க்கிறோம். அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கிறோம்; அவர்களுடைய செயல்களைப் பார்க்கிறோம்; எனவே இந்தச் சூழ்நிலையிலே பிள்ளைகள் ஒழுங்கான கல்வியைப் பெற முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. எனவே நான் மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் மூலமாகக் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம், அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களை உடனடியாக இடமாற்றம் செய்ய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒரு ஆண்டோ, மூன்று ஆண்டுக்கு ஒரு முறையோ இடமாற்றம் செய்யவேண்டுமென்று—பொது இடமாற்றம் செய்யவேண்டுமென்று இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களை 5 ஆண்டுகளாகியும் மாற்றுவதில்லை. இன்றைக்கு 10 ஆண்டுகள், 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக்கூட ஒரே ஆசிரியர் ஒரே இடத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கிற நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதை மாற்ற வேண்டும். குறைந்தது 2, 3 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ள பள்ளிகளில் அந்த ஆசிரியர்கள் வேலை செய்கின்ற நிலையை தொடக்கப் பள்ளித் துறையில் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த நிலையை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாலை 5-10)

காரணம் இன்றைக்கு பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களில் உள்ள ஆசிரியர்கள் அரசாங்க ஆசிரியர்களாக மாற்றப்பட்டு இருக்கிறார்கள். அதேபோல் நகராட்சியில் உள்ள ஆசிரியர்கள் அரசாங்க ஆசிரியர்களாக மாற்றப்பட்டு இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு ஆசிரியர்கள் என்ன கோரிக்கை வைக்கிறார்களோ அவைகளை எல்லாம் இந்த அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நான் கேட்கிறேன், இதற்கு முன்னால் இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு காலத்தில் கோரிக்கைகள் இல்லையா? ஆசிரியர்கள் போராடவில்லையா? ஆசிரியர்கள் அன்றைக்கு சங்கங்களை வைத்துக்கொண்டு நடத்தவில்லையா? அந்த ஆசிரியர்கள் சங்கங்களை நீங்கள் இரண்டாக உடைக்கவில்லையா? எப்படிப்பட்ட நிலை அன்றைக்கு

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சா. ஞானசுந்தரம்]

இருந்தது? ஆனால் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள்தான் ஆசிரியர்களுக்காக அவர்கள் கொடுக்கின்ற கோரிக்கைகளை இன்றைக்கு நிறைவேற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். பல்வேறு கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டு இருக்கிற முதலமைச்சர் அவர்கள் இன்றைக்கு ஒரு நபர் கமிஷன் மூலமாக இன்னும் பலவிதமான கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அரசியல் கட்சிகள் புகுந்து கொண்டு ஆசிரியர்களை அரசியல் கட்சிகளுக்கு சொந்தக்காரர்களாக ஆக்கி இந்த அரசுக்குக் கெட்டபெயர் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதை இன்றைக்கு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் முறைப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று நான் எடுத்துக் கூறக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

அந்த நிலையில் இன்றைக்கு நர்சரி பள்ளிகளைப் பற்றி சொல்லி ஆகவேண்டும். இன்றைக்கு தாய்மொழிக் கல்வியான தமிழ் பயிற்று மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறோம். நான் கல்லூரியில் தமிழை பயிற்சி மொழியாக எடுத்துப் படித்தவன். அதற்கு அன்றைக்கு 180 ரூபாய் உதவித் தொகை தந்துகொண்டு இருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கும் அதே 180 ரூபாயைத்தான் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொகையை உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றைக்கு தாய்மொழிக் கல்விப் பற்று குறைந்து கொண்டு வருகிற சூழ்நிலையில் தமிழகம் இருக்கிறது. அதற்கான காரணம் என்ன என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இதற்குக் காரணம் நகர்ப்புறங்களில் உள்ள பெரிய பெரிய நகரங்களான சென்னை, மதுரை, கோவை, திருச்சி போன்ற நகரங்களில் வாழ்கிறவர்கள் நர்சரி பள்ளிகளை ஆரம்பித்து அந்த நர்சரி பள்ளிகளுக்குத் தங்களுடைய பிள்ளைகளை அனுப்பி அங்கே ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் படித்தால்தான் பெருமை என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு சமுதாயச் சூழ்நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. நான் கேட்டுக்கொள்ளுவது எல்லாம், நர்சரி பள்ளிகளில் எல்லாம் தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும். நாம் சிங்கப்பூரைப் பார்க்கிறோம். அங்கே கல்விக் கொள்கை இருக்கிறது. அங்கே நான்கு மொழிகள் பேசக்கூடிய மக்கள் வாழ்கிறார்கள். அங்கே

ஆங்கிலம் பொது மொழியாக இருக்கிறது. சீனத்துக்காரன் சீன மொழியை ஆட்சி மொழியாக வைத்துப் பேசுகிறான். மலாய்காரன் மலாய் மொழியை ஆட்சி மொழியாக வைத்து இருக்கிறான். அதேபோல் தமிழனாக இருக்கக்கூடியவன் தமிழை ஆட்சி மொழியாக வைத்துப் பேசுகிறான்; படிக்கிறான். ஆகவே அந்த மொழிகளை எல்லாம் பிரைமரி பள்ளியில் வைத்து இருக்கிறார்கள்; நிச்சயமாக தமிழ் படிக்கவேண்டும், அதேபோல் சீனத்துக்காரன் சீனத்தை படிக்கவேண்டும், அதேபோல் மலாய்காரன் மலாயை படிக்கவேண்டும், அதேபோல் இந்த பிரைமரி பள்ளியில், நர்சரி பள்ளியில் தமிழ் மொழியைப் பயிற்சி மொழியாக வைத்துப் படிக்க வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து கடைசியாக என்னுடைய மன்னார்குடி தொகுதியைப் பற்றி நான் சிலவற்றைக் கூற விரும்புகிறேன். மன்னார்குடியில் அரசு கலைக் கல்லூரி இருக்கிறது. அங்கே எம்.ஏ., பி.காம். வகுப்புகளைத் தொடங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த ஆண்டு வடபாதிமங்கலம், கண்டியம்பேட்டை, வேற்குடி ஆகிய மூன்று கிராமங்களுக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கான பரிந்துரை செய்து அனுப்பப்பட்டு இருக்கிறது. அதை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போல் தஞ்சை மாவட்டத்தில் மன்னார்குடியில் கல்வி மாவட்டம் ஏற்படுத்தப்பட முன்மொழியப்பெற்று அரசுக்கு அனுப்பப்பட்டு இருக்கிறது, உரிய முறையில் அதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அதிகாரிகள் பரிந்துரை செய்து இருக்கிறார்கள். அதைச் செய்து தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல் மன்னார்குடி அரசு கலைக்கல்லூரியில் பெண்களுக்கு பி.எஸ்சி. கெமிஸ்ட்ரி வகுப்பை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறிஞ்சிப்பாடி கருங்குழி பள்ளியை உயர்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல் வடலூரில் பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக நூலகங்களைப் பற்றி சொல்ல விரும்புகிறேன். நூலகத் துறை தமிழ்நாட்டில் வளரவேண்டும், வளர்ச்சி பெற வேண்டும். கிராமப்புறங்களில் வாழ்கிற ஏழை எளிய மக்கள்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சா. ஞானசுந்தரம்]

நூலகங்களுக்குச் சென்று படிக்கவேண்டும். அதற்கு மக்கள் தொகை 5 ஆயிரம் என்ற வரைமுறையை வைத்து இருக்கிறீர்கள். நான் கேட்டுக்கொள்ளுவது எல்லாம் ஊராட்சிக்கு ஒன்று என்றோ, ரெவின்யூ கிராமத்திற்கு ஒன்று என்றோ அமையுங்கள். இந்த ஆண்டு ஒரு சில நூலகங்கள் ஏற்படுத்தப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு 1, 2 வரக்கூடும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் கேட்டுக்கொள்ளுவது எல்லாம் இந்த நூலகங்களை தமிழ்நாட்டில் அதிகமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். பாமர மக்கள் படிப்பதற்கு வசதியை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த ஆண்டு திருமாப்பேட்டையில், முல்லிப்பேட்டையில் நூலகங்களை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று மெத்தப் பணிவன்புடன் கேட்டு வாய்ப்புக்கு நன்றி தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

Thiru G. K. FRANCIS: Hon. Deputy Speaker, Sir, as regards Demand No. 17—Education, I am extremely satisfied to find that the progress of education in Tamil Nadu is of a very high order. The outlay of Rs. 597 crores for education speaks volumes of the priority given by Government for education. We must congratulate the Hon. the Education Minister for the well-balanced and growth-oriented approach for implementing the educational programmes in this State during the year 1987-88. According to Durkhein, an eminent educationist, education is the influence exercised by adult generations on those who are not yet ready for social life. According to him, its object is to arouse and to develop in the child, a certain amount of physical, intellectual and moral status which is demanded of the child by both the political society as a whole and the special milieu for which he is specially destined. In every developing society, the catalystic factor that could bring about a quantum jump in economic development and social justice is education. There is an urgent need to educate the masses both qualitatively and quantitatively and, that too, very quickly. The State Government's thrust in this direction is noteworthy and commendable.

Sir, the New Education Policy has more or less become the nation's compass pointing towards a higher quality of education with emphasis on the national objectives. The Tamil Nadu Government have set the pace in implementing many policies and programmes of the New Education Policy. The most outstanding sphere in which

Tamil Nadu has achieved remarkable progress is in being the pace-setter in the country in implementing vocational courses. These are highly productive and would not only enthuse the students opting for these courses but, above all, they would provide jobs to those students who opted for vocational courses. The general feeling that the academic stream is more prestigious than the vocational stream must be removed through educational programmes, advertisements and moulding an academic environment that would make more students opt for vocational courses. In Japan, Germany and other advanced countries, the emphasis on technological training is engendered right from an early age and, therefore, it is no wonder that those countries have become highly technical and productive in character and content. I have a feeling that we must try to emulate the example of those countries.

Sir, a remarkable feature of this Policy Note is that Tamil Nadu has achieved 100 per cent enrolment in the age group 6—11 and 75 per cent enrolment in the age group 11-14. This is a highly commendable achievement for the Government. The various incentives offered by the Government, like the Chief Minister's Nutritious Meals programme, the free supply of text-books, the supply of foot-wear, etc., are all feathers in the cap of the Government. All these incentives would boost the interest of the students in learning and in improving their lot. Further, the various welfare schemes undertaken by the Government for the benefit of the teachers are also remarkable steps started by the Government to help the teaching community whose welfare has to be catered to constantly. Since the teachers face some problems, the Government should establish a special cell, comprising of Government officials and teacher-representatives to look into their problems and keep the Government informed of their grievances and problems. Sir, any educational programme will depend for its success on the quality of the teachers and the rewards that they get. Every effort should be taken to improve the lot of the teachers in terms of both monetary and non-monetary benefits. The Government should consider implementing a medical reimbursement scheme for all teachers, sanction of leave travel concessions and payment of one month's salary as ex-gratia payment on par with other Government employees.

Sir, in the field of Higher Secondary Education, the Government should try to give special grants to schools run by minority institutions so as to enable them to organise vocational courses. This must be done especially to those schools which want to establish computer centres for use in the Higher Secondary course. As is well-known, ever since our Prime Minister started moving the nation towards a modernised and dynamic 21st century, the computer industry has

1987 April 8] [G. K. Franacis]

been growing by leaps and bounds. In fact, in the U.K., U.S.A., Japan and Germany, computer education is necessary for every student. Sir, the time has come for every student in our State also to be introduced to the computer. For this, the Government should help schools with special grants to obtain these high-capital intensive computer equipments. The Government should endeavour to ensure that by the end of this century every school in this State is equipped with a computer centre. This will further help every other sector of the economy also to develop computer facilities.

Sir, as regards Anglo-Indian Schools, I am grateful to the Government for having increased the fee compensation grant given to all Anglo-Indian students in the Anglo-Indian schools. I request the Government to provide some kind of grants for buildings, equipment etc. for these schools. There is a constant need to upgrade these schools and all efforts in this direction are dampened due to lack of building facilities. As a result, resort is made to collection of donations. There is a need to instruct these schools to re-constitute their Boards by having noted academicians in those Boards. It is sad to find that non-educationists with no idea of education are functioning on the Boards of these schools. They distort the entire educational picture and inflict an intolerable damage on it.

(மாலை 5-20)

Sir, as regards Collegiate education, a large number of steps have to be taken to implement the policy measures of the New Education Policy. I would like to highlight some of the most important measures I would like to highlight some of the most important measures that have to be undertaken. First, there should be a qualitative improvement in the existing courses of study. In this connection, it would be worthwhile to mention that the semester pattern should be re-introduced because this system has become an all-India feature. Some years ago, Tamil Nadu also was having the semester pattern. But, for some reason or the other, it has back-tracked and gone back to the old pattern which is certainly out-dated. Secondly, there is a need to create more autonomous colleges and Departments. This is very necessary to utilise the expertise and acumen of teachers in developing high quality course-content in various fields, instead of depending on one uniform pattern. The teachers must be given opportunities to design and formulate courses that will be interesting, useful and job-oriented. Thirdly, there is a need to depute senior teachers of colleges and Universities for programmes like the University Grants Commission's FIP programme. In fact, such programmes could be designed by the State Government itself because

the intake of the present FIP programme is very limited. I request the State Government to swing into action in this regard and formulate such programmes. I also request that the Government should see that the teachers who are deputed for such training are paid full salaries during the period of deputation.

Sir, I requst the Government to seek the co-operation of the Central Government and establish an Indian Institute of Management in Tamil Nadu. At present, the Government of India are running these Institutes at Ahmedabad, Bangalore, Calcutta and Lucknow. In view of the great demand for Management education, I think the time has come for us to have an Institute of Management in Tamil Nadu also. I also request the Government to set up a first-rate Centre for Computer Education in Tamil Nadu. This Centre should provide advanced courses in Computer Education, especially at the Post-Graduate and Doctoral levels. This will go a long way in creating a higher technical atmosphere in Tamil Nadu.

Sir, our State has progressed well in the library movement. But, I feel that there is a need to make the reading habit a people's movement. In these days of television and the video, the students and even the adults are gradually giving up their reading habit. But, it is important to strengthen this habit. This could be done by opening libraries in rural areas and also by having mobile libraries wherever possible.

With these words, I welcome the Demand and give my whole hearted support to it. Thank you, Sir.

திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானிய கோரிக்கையின் மீது நான் சார்ந்திருக்கின்ற காங்கிரஸ் பேரியக்கத்தின் சார்பிலே ஒரு சில கருத்துக்களை இந்த அவை முன்னே வைக்க ஆசைப்படுகிறேன். பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் மட்டும் அல்ல, பள்ளி ஆசிரியர்களும், கல்லூரி ஆசிரியர்களும் கூட பரிதாபப்பட வேண்டிய நிலையிலே தான் இருக்கிறார்கள் என்பதை என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. தமிழகத்திலே உள்ள ஆசிரியர்களின் சம்பள விகிதங்கள் இந்தியாவிலே உள்ள ஏனைய மாநிலங்களில் இருக்கின்ற—(குறுக்கீடு) என் கருத்தை நான் சொல்லலாம் என்பது ஏற்கனவே தீர்ப்பு—ஆசிரியர்களின் சம்பள விகிதத்தை விட மிகக் குறைந்த அளவே இருக்கின்ற துர்பாக்கியமான நிலைக்கு அந்த ஆசிரியர்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்]

என்பதிலே எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடும் இருக்க முடியாது. அதனால்தான் இன்று போதனை செய்ய வேண்டிய ஆசிரியர்கள் போராட்டத்திலே ஈடுபட்டு, எழிலகம் முன்பு கோடை வெய்யிலிலே உண்ணாவிரதம் இருக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். நாடு தழுவிய ஒரு போராட்டத்தை 1985-ம் ஆண்டின் இறுதியிலே நடத்திய ஆசிரியர் பெருமக்கள், முதல்வர் அவர்களின் மேலான வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, பேச்சுவார்த்தை மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற நல்ல எண்ணத்தின் அடிப்படையில் ஒத்தி வைத்தார்கள். பேச்சுவார்த்தை நடைபெறாத காரணத்தினால், 1987 பிப்ரவரி 10-ம் நாள் முதல் மீண்டும் வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கப்போகிறோம் என்று சொன்னபோது 29—1—1987 அன்று பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைக்கப்பட்டு பேச்சுவார்த்தை எந்தவிதமான காரணமும் கூறாமல் ஒத்தி வைக்கப்பெற்றது. இன்று 1987 எப்ரலில் இருக்கிறோம். இன்று வரை அந்தப் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கப்படவே இல்லை. முதல்வர் உறுதிமொழியே இப்படியாகுமானால், அந்த ஆசிரியர்கள் போராட்டங்களின் மூலம் தங்களை வருத்திக் கொள்வதைத் தவிர வேறு எந்த அடிப்படையில் தங்கள் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியும் என்பதைக் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

அதைப்போல், ஒப்பந்த நியமனம் எங்குமே இல்லாத ஒரு நிலை. ஏனென்று கேட்டால் நாகபுரி உயர்நீதி மன்றம் இந்த ஒப்பந்த அடிப்படை முறையே தவறானது என்று தீர்ப்பு கூறியிருக்கிறது.

அந்த ஒப்பந்த அடிப்படை முறையிலே கல்லூரியிலே அரசாணை 801/86 என்கின்ற முறையிலே எம்.ஃபில், பி.எச்டி. போன்ற உயர் கல்வி படித்த பட்டதாரிகளை வேலைக்கு அமர்த்துகின்றது. அப்படி வேலைக்கு அமர்த்துகின்ற நபர்கள் கொத்தடிமை முறைக்கும் கேவலமாக இருக்கும் நிலையைக் காண்கிறார்கள். அந்த ஒப்பந்தப் பணிக் காலத்தில் அவர்களுக்கு வேறு நிரந்தர வேலை கிடைத்தால் போகக்கூடாது. 10 மாத காலத்திற்குத்தான் வேலை என்கிறார்கள். ஆனால் இதைவிடக் கொடுமை ஒன்று உண்டு. சாதாரணமாக பரிசு என்பது—கொடுப்பது, திரும்பிக் கேட்கக் கூடாத ஒன்று. கொடுத்துச்

[திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்]

சிவந்த கரத்தை உடையவரை முதல்வராகக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று பெருமைப்படுகிற இந்த அரசு பொங்கல் பரிசு என்று அந்த ஆசிரியர்களுக்கு 300 ரூபாயை அளித்துவிட்டு இன்று அவர்கள் அதைத் திருப்பிச் செலுத்தவேண்டும் என்று கேட்கிறது. சாதாரண மனிதன், சாமானிய மனிதன் கூடச் செய்யாத ஒரு காரியத்தை எவ்வாறு இந்த அரசு செய்யலாம்...

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, செவி வழிச் செய்தியை வைத்துக் கொண்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பேசக்கூடாது. ஆசிரியர்கள் அரசை அணுகியிருக்கிறார்கள். முழுக்க, முழுக்க தற்காலிக முறையிலே நியமிக்கப்பட்ட அவர்களுக்கு தொடர்ந்து பணியில் இருக்க கோரிக்கை விடுத்திருக்கிறார்கள். அரசு அதை ஆய்ந்து வருகிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்னதுபோல் நடவடிக்கை இதுவரையில் ஒன்றும் எடுக்கப்படவில்லை.

திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன் : நிரந்தரமாக்கும் கோரிக்கை ஒன்று தான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நான் கூறுவது, ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது உண்மையா, இல்லையா என்பதை அவை மூலம் அறிய விரும்புகிறேன். பொங்கல் பரிசாகச் செலுத்தப் பெற்ற பணத்தைத் திரும்பப் பெறவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு அரசாணை அல்லது கல்வி இலாகா ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டதா, இல்லையா என்பதுபற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தால் நன்றியுடையவனாக இருப்பேன். அந்த ஆணைக்குப் பிறகுதான் கோரிக்கையே எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, ஆணை இடப்படவில்லை என்று அமைச்சர் கூறமுடியாது. அதற்குப் பின்னால் ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் அணுகியிருக்கிறார்கள். அதுதான் உண்மையே தவிர என்னுடைய கூற்று—இது கேள்வி ஞானம் அல்ல. நிகழ்கால உண்மை. ஆகவே, மாண்புமிகு அமைச்சர் கூறியதை மனப் பூர்வமாக நன்றியோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

தயவுசெய்து கொடுத்த பரிசைத் திரும்பப்பெறுகின்ற கீழான நிலைக்கு இந்த அரசு வரவேண்டாம் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்]

அடுத்து, கல்லூரி ஆசிரியர்களின் ஊதிய விகிதம். 1978 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு, நிச்சயமாக இந்த ஊதிய விகிதங்கள் திருத் தப்படவில்லை. பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் பரிந்துரை கள் வரவேண்டும் என்று கூறுகின்றார்கள். நியாயம். ஆனால் அதே நேரத்தில் மத்திய அரசு மூன்றாண்டுக் கால ஊதிய உயர்வை இடைக்கால நிவாரணமாக கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுத்து இருக்கிறது. அதைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

அடுத்து, தற்காலிக பேராசிரியர்கள் நீண்ட காலமாக நிரந் தரப்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் தயவுசெய்து நிரந்தரமாக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன். பல ஆண்டுகள் பணி புரிந்தும் பணி வரன்முறைப்படுத் தப்படாத நிலை இருக்கிறது. அதை மாற்றி அமைக்க அரசு முன் வரவேண்டும்.

அதைக் காட்டிலும் இன்னும் ஒன்றை இங்கே குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். கோடை காலத்திலே எம்.ஃபில் ஆராய்ச்சிப் படிப்பிற்கு கல்லூரி ஆசிரியர்கள் எந்தவிதமான கூடுதல் ஊதியமும் இன்றி, பணி புரிகிறார்கள். கோடை விடுமுறையிலே அவர்களுக்கு அந்தப் பயிற்சி வகுப்பு நடப்பதால், கோடை விடு முறையையும் அவர்களால் அனுபவிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவ்வாறு பணியாற்றுகிற பேராசிரியர்களுக்கு சிறப்பு விடுப்போ அல்லது சிறப்பு ஊதியமோ தரப்படவில்லை.

இதைவிடக் கொடுமை என்னவென்றால், 1985-இலே ஆசிரியர் போராட்டம் நடந்தபோது அந்தப் போராட்டத்திலே பங்கு பெறாமல் ஒதுங்கி இருந்து கல்லூரிக்குச் சென்று வகுப்பு நடத்தாமல் கையெழுத்து மட்டும் இட்டுவிட்டு வந்தார்களே, அந்த ஆசிரியர்களுக்கு சிறப்பாக 11 நாட்கள் ஈட்டிய விடுப்பு கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இது ஒரு மூன்றாம் தர முதலாளியின் மனப்பான்மையைத் தான் காட்டுகிறதே தவிர, நல்ல ஒரு அரசி னுடைய தன்மையைக் காட்டவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஒட்டுமொத்தமாக நாடு தழுவிய ஒரு போராட்டம் நடைபெறு கிறபோது, அந்தப் போராட்டத்தில் பங்கேற்காமல் ஒதுங்கி இருந்தவர்கள், ஓரம் போனவர்கள், எட்டப்பர்களாக இருந்தவர்

களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறது என்றால், இது ஒரு அரசு செய்கிற காரியமாக என்னுடைய கருத்திற்குப் புலப்படவில்லை என்று தான் கூறமுடியும்.

மற்றொன்று, ஆசிரியர்களுக்கு ஏராளமான பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. ஏற்கெனவே மேலவை இருந்தது. அதிலே ஆசிரியர்கள் தரப்பிலே அவர்களுடைய எண்ணங்களை, பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கூற பிரதிநிதிகள் இருந்தார்கள். இன்று மேலவை கலைக்கப்பட்ட நிலையிலே ஆசிரியர்களது குறைகளைத் தீர்க்க ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ஒரு நபர் குழுவிற்குப் பதிலாக அதிலே ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளை அங்கம் வகிக்கச் செய்து, அவர்களின் குறைகளைத் தீர்க்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாலை 5-30)

மேலும் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகிற பிற சிறப்புப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு அந்தப் பயிற்சி ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் அந்தச் சிறப்பு ஊதியம் எஞ்சினியரிங் இன்ஸ்ட்ரக்டர்களுக்கும், தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் மட்டும் வழங்கப்படவில்லை. தமிழைப் போற்றுகிற இந்த அரசு, தமிழ் வாழப் போராடுகிற அரசு உடனடியாக தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும், எஞ்சினியரிங் போதகர்களுக்கும் இந்த சிறப்பு ஊதியம் வழங்கும் திட்டத்தை விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதைப் போலவே மற்ற ஆசிரியர்களுக்கு முதுகலைக் கல்வித் தகுதி இருந்தால் அந்தக் கல்வித் தகுதியைப் பயன்படுத்தாமல் சாதாரண ஆசிரியராகப் பணியாற்றினாலும்கூட ஒரு ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பொறியியல் ஆசிரியர் களுக்கும் வழங்க வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிற் கல்வி பயின்ற மாணவர்களுக்குப் பொறியியல் கல்லூரிகளில் ஒட்டுமொத்தமாக இதுவரை 100 இடங்கள்தான் தமிழகம் முழுவதுமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்பதையும் இந்த நோக்கில் நான் கூறிக் கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்]

அதைப் போலவே கல்வித் துறையில் அரசுத் தேர்வு குழுவில் பணியாற்றும் நண்பர்கள் பலர் இன்னும் நிரந்தரமாக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். சர்வே இலாகாவில் செக்ஷன் ரைட்டர்கள் என்ற பெயரில் நிரந்தரமாகப்படாது பணியாற்றிய ஊழியர்கள் தற்போது நிரந்தரம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதே போல் தேர்வுத் துறையிலும் ஏறத்தாழ 200-க்கும் மேற்பட்டவர்கள்—பட்டதாரிகள்— செக்ஷன் ரைட்டர்கள் என்ற பெயரில் கடந்த 5 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகவே பணியாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் அரசு நிரந்தரமாக்க முன்வரவேண்டுமென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களில் பணியாற்றிய ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் 1—6—1986 முதல் அவர்கள் பணி வரன்முறைப் படுத்தப்பட்டிருந்தாலும்கூட அவர்களுக்கு இன்றுவரை பணி விதிகள் உருவாக்கப்படவில்லை. ஏறத்தாழ கடந்த 6 ஆண்டுகளாக இந்த நிலை இருக்கிறது. இன்றையதினம் வைக்கப்பட்டிருக்கிற கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில்கூட விரைவில் அந்த விதிகள் ஆக்கப்படும் என்றுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் பணியை வரன்முறைப்படுத்திட அல்லது விதிகளை நிர்ணயிக்க இப்படி 6 ஆண்டுகள் ஒரு அரசுக்கு அல்லது ஒரு அரசு இலாகாவுக்குத் தேவைதானா என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அருள்கூர்ந்து எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்ளவிரும்புகிறேன்.

மேலும் கிராமப்புற ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டுவசதிப்படி கொடுப்பது பயனுடையதாக இருக்கும் என்றும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் அரசு சார்பில் சுயநிதி நிறுவனங்கள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மாண்புமிகு உறுப்பினர் நண்பர் சுப்பராயன் அவர்கள் இதை ஒரு "பகல் கொள்ளை—ஜேப்படி" என்றெல்லாம் வர்ணித்தார்கள். நிச்சயமாக என்க்கு அதில் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. ஆனால் என்னுடைய நண்பர் மத்திய அரசு செய்ததாகக் குறிப்பிட்டார். மாநில அரசு தான் இங்கே அனுமதி வழங்கி அத்தனை சுயநிதி கல்வி நிலையங்களும், கல்லூரிகளும் இயங்கி வருகின்றன. அதனால் ஏற்பட்டு வரும் இந்தக் கொள்ளையைத் தடுக்க வேண்டு

மென்று அறைகூவல் விடுத்திருப்பாரானால் நான் அதை வரவேற்றிருப்பேன். அதை விட்டுவிட்டு . . .(குறுக்கிடு) I am not yielding (குறுக்கிடு) அதைவிட்டுவிட்டு மத்திய அரசை மாத்திரம் குறைகூறி இருக்கிறார் என்றால் அதை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு கருத்து அல்ல என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. இன்றைக்கு உள்ளபடியே தமிழகத்தில் கல்வி விலை பேசப்பட்டு வருகிறது. காசு இருந்தால்தான் கல்வி என்ற நிலை உருவாகியிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நீங்கள் தனியார் கல்லூரிகளை ஊக்குவிப்பதை நான் குறை சொல்லவில்லை. . .

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சுயநிதி கல்லூரிகளைப்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அவைகளைப் பொறுத்த வரைக்கும் "பகல்கொள்ளை என்றும்" குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிக் கூறுவது சரியாக இருக்காது என்று மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் சொந்தமாகவே நிதி போட்டு அவர்கள் நிதியிலிருந்தே கல்லூரி நடத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் செல்ப் பைனான்சிங் இன்ஸ்டிடியூஷன்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டதன் அடிப்படை எண்ணம். அந்த அடிப்படையில்தான் அரசு அனுமதி அளித்திருக்கிறது. இப்படி அரசுக்குப் பணத் தடை இருக்கும்போது செல்ப் பைனான்சிங் டெக்னிகல் இன்ஸ்டிடியூஷன்கள் எந்த அளவுக்கு வருகின்றனவோ அந்த அளவுக்கு நல்லது என்றும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கும் அது உதவியாக இருக்கும் என்றும் மத்திய கல்வியமைச்சர் அவர்களே கூறியிருக்கிறார்கள். எனவே அப்படிப்பட்ட வகையில் அனுமதிக்கப்பட்ட இடங்களில் டொனேஷன் வாங்குவதைக்கூட இந்த அரசு தவறாகக் கருதவில்லை.

திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் விளக்கத்திற்கு நன்றி. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். சுயநிதி நிறுவனங்கள் என்றால் தங்கள் சுயநிதியை வைத்து ஒரு கல்வி நிலையத்தை ஆரம்பித்து அழகப்பர் கல்லூரி, அண்ணாமலைச் செட்டியார் கல்லூரிகளைப் போல் ஆக்கியிருந்தால் அதற்கு அந்தப் பெயர் பொருந்தும்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்]

ஆனால் சுயநிதி நிறுவனம் என்ற பெயராலே பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு மருத்துவ வகுப்புக்கு ஒரு இலட்சம் ரூபாய், இரண்டு இலட்சம் ரூபாய் என்று. அதனாலே கூறுகிறேன், இந்த ஆட்சியில் கல்வி விற்பனைப் பொருளாக, வியாபாரப் பொருளாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இதிலே ஒளிவு மறைவு இல்லை. சுயநிதி நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரையிலே அவர்களாகவே எல்லா செலவுகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது, பணியாளர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது, இன்ஃப்ரா-ஸ்டிரக்சர் கட்டுவது, லேபரட்டரி இவைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அவர்களே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று முழு அனுமதி அவர்களுக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அவர்கள் ரகசியமாக வாங்கவில்லை. வெளிப்படையாக இவ்வளவு நிதி என்று வருந்து வாங்குகிறார்கள். அதைப் பற்றி பகல் கொள்ளை என்று பேசாமல் இருப்பது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் உணர்ச்சி வசப்படாமல் இருப்பதும் நல்லது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன் : நான் பொறுப்போடுதான் பேசுகிறேன். நிதி வாங்குவது . . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அங்குள்ள இருக்கைகள் முழுவதையும் அவர்களே எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அரசு மெரிட் எக்சாமினேஷன் வைத்து அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு மாணவர்கள் போய் சேருகிறார்கள். ஆகவே ஒட்டுமொத்தமாக அதை 'பகல் கொள்ளை' என்றால் எப்படி?

திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே. என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க எனக்கு உரிமை இருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : தவறான தகவலை அவைக்குத் தரக்கூடாது. ஐ ஆம் ஸியர் டு ஸ்ட்ரைட்டன் தி ரிக்கார்ட் (குறுக்கீடு) அமைச்சர்கள் பதில் சொல்லலாம். பதில் சொல்லக் கூடாது என்று சொல்ல முடியாது.

திரு. ஏ. எஸ். ரவீந்திரன்: வேண்டுமானால் அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய பதிலில் இதை மறுக்கட்டும், எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்திற்காக என்றால் எவ்வளவு ரூபாய்? இதனால் தகுதி புறக்கணிக்கப் படுகிறது. இருக்கை விலை பேசப்படுகிறது என்பதால்தான் இதை நான் 'பகல் கொள்ளை' என்று சொல்லுகிறேன். இன்னும் கூறத் தயாராக இருக்கிறேன். இதிலே என் முடிவை மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. (மணி அடிக்கப்பெற்றது)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அடுத்து திரு. ச. பாலகிருஷ்ணன்.

திரு. ச. பாலகிருஷ்ணன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் இந்த அவையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற 1987-88 ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றை இந்த அவையின் முன் வைக்க விரும்புகிறேன். இங்கே எனக்கு முன்பு பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஒருவர் இந்த ஆட்சியிலே பத்திரிகை ஆசிரியர்களும், பள்ளி ஆசிரியர்களும் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள் என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திரு. பால கிருஷ்ணன், ஒரு நிமிடம் இருங்கள். நான் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் உங்கள் கட்சி உறுப்பினர் களுக்கு அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று உங்கள் கட்சியின் கொறடாவும், தலைவரும் ஏற்கெனவே ஒத்துக்கொண்டார்கள். நீங்கள் அதற்கு மேலே பேசியிருக்கிறீர்கள். வேண்டுமானால் ரிக்கார்டைப் பார்க்கலாம். ஆகவே மேலும் அனுமதிக்க முடியாது, திரு. பாலகிருஷ்ணன் பேசுங்கள்.

திரு. ச. பாலகிருஷ்ணன்: எனக்கு முன்பு பேசிய உறுப்பினர் ஒருவர், பள்ளி ஆசிரியர்களும், பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் பரிதாபத்திற்கு உரியவர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்த உறுப்பினர் எந்தப்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. ச. பாலகிருஷ்ணன்]

பத்திரிகை ஆசிரியரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பார் என்று நான் இங்கே வெளிப்படையாகச் சொல்லத் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன். அதை அவர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். ஆனாலும் மாறு கருத்தை இங்கே எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். பள்ளி ஆசிரியர்களுக்காக பரிந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறவர்களுடைய காலத்திலே கல்வி என்பது வசதி படைத்தவர்களுக்காகவே இருந்தது என்பதையும், பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய போராட்டம் என்றால் அவர்கள் பெரும் தொல்லைக்கு ஆளாகக் கூடிய நிலைமையும் இருந்தது உண்டு. அப்படிப்பட்ட நிலைமை தமிழகத்திலே இருந்திருக்கிறது. புரட்சித் தலைவர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இந்த நாட்டினுடைய ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றதற்குப் பிறகுதான் ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினையிலே தாய் உள்ளத்தோடு அக்கறை கொண்டு அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைத்து வருகிறார்கள். 1967-க்கு முன்னதாக ஆசிரியர்கள் போராட்டம் என்ற சொல்லைக்கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாததொரு நிலை தமிழகத்திலே இருந்தது. அதற்குப் பின்னாலே ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்தவர்கள் ஆசிரியர்களை எப்படியெல்லாம் சித்திரவதை செய்தார்கள் என்பதற்கு ஒரு சரித்திரமே இருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடந்தபோது அந்த ஆசிரியர்களை சிறையிலே அடைத்து, அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அவர்களை விடுதலை செய்த பின்பு, அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதி வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும் பணியிலே சென்று அமரலாம் என்று வைத்தார்கள். ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்திய காலத்தை அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்த காலத்திற்கு ஊதியம் கிடையாது என்று சொல்லி, அவர்களிடம் மீண்டும் மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதி வாங்கிக் கொண்டு பணியிலே அமர்த்திய ஆட்சிக் காலம் தமிழகத்திலே இருந்திருக்கிறது. ஆனால் புரட்சித் தலைவர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள், ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்தியபோது, சிறையிலே அவர்கள் அடைக்கப்பட்டபோது கூட, ஆசிரியர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அவர்களை விடுதலை செய்தார்கள், மீண்டும் பணியில் அவர்களை அமர்த்தினார்கள். ஆனால் எந்த ஒரு ஆசிரியரிடமும் மன்னிப்புக் கடிதத்தை இந்த அரசு எழுதி வாங்கவில்லை. அதே போல அவர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்த காலத்தை அவர்கள் வேலை செய்த நாட்களாக ஏற்றுக்கொண்டு,

அவர்களுடைய ஊதியத்திலிருந்து எந்தவிதமானதொரு தொகையையும் இந்த அரசு பிடித்தம் செய்யவில்லை என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(மாலை 5-40)

அதைப்போல இங்கே பேசிய உறுப்பினர் ஒருவர் இன்றைக்கு திண்ணைகளிலும், மரத்தடிகளிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் நடை பெற்றுக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். 1960, 61 ஆம் ஆண்டிலே அவர் இருந்து கொண்டிருப்பார் என்று கருதுகிறேன். இன்றைக்கு மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றதற்குப் பிறகு, 1980 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஏறத்தாழ 4,500 தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு புதிய கட்டிடங்கள், வகுப்பறைகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருக் கின்றன. உதாரணத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், என்னுடைய தொகுதியிலே மட்டும் 2 ஒன்றியங்கள் இருக்கின்றன. அந்த இரண்டு ஒன்றியங்களிலும் 45 பள்ளிகளுக்குப் புதிய கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவர்கள் ஆட்சி செய்த நேரத்திலே கிராமப்புறங்களைப் பற்றி யாரும் சிந்திக்கவில்லை. கிராமப்புறங்களிலே இருக்கும் மக்கள் கல்வி அறிவு பெற வேண்டும்; கிராமங்களிலே அழுத்தப்பட்டுக் கிடக்கும் ஏழை எளிய மக்கள் கல்வி அறிவு பெற வேண்டும் என்று சிந்திக்கவில்லை. இன்றைக்கு பள்ளிகளுக்கு நல்ல கட்டிடங்கள் இல்லை, தளவாடப் பொருள்கள் இல்லை, கரும்பலகைகள் இல்லை என்று அடுக்கடுக்காக குற்றச்சாட்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தயவு செய்து தங்கள் ஆட்சிக் காலத்தை இவர்கள் சிந்தித்துப் பார்த்தால் சரியாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்து, இங்கே இருக்கும் தனியார் கல்லூரிகளும், தனியார் பள்ளிகளும் கொள்ளை அடிக்கின்றன என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்த நிலைமை தமிழகத்தில் மட்டுமா இருக்கிறது என்பதைத் தயவுசெய்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. கர்நாடக மாநிலத்திலே காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியிலே இருந்தது. அங்கே தாவன்கரேயில் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி இருந்தது. மணிப்பாலில் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி இருந்தது. அந்த மருத்துவக் கல்லூரிகள்

எல்லாம் மக்களை எப்படி கொள்ளை அடித்தன, சுரண்டின என்பதை மறந்திருக்க மாட்டார்கள். தாவன்கரே மருத்துவக் கல்லூரியில் தமிழ்நாட்டு மாணவன் 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சேர 3 இலட்சம் ரூபாய் நன்கொடை கொடுத்த வரலாறு எல்லாம் இருக்கிறது. இன்னும் ஒன்று சொல்கிறேன். தனியார் என்று சொல்கிறபோது, உங்களை நீங்கள் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். பெரியார் மாவட்டத்திலே * தாளாளராக இருந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு கல்லூரி இருக்கிறது. அந்தக் கல்லூரியிலே 5,000 ரூபாய் நன்கொடை இல்லாமல் யாராவது சேர முடியுமா என்றால் முடியாது . . .

திரு. ஈ. வே. கி. ச. இளங்கோவன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, அருமை நண்பர் மொடக்குறிச்சி திரு. பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் கர்நாடகத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அது உண்மையோ, பொய்யோ தெரியாது. ஆனால் ஈரோடு * என்று சொல்லுகிறார்கள். சபையிலே இல்லாத ஒருவரைப் பற்றி வேண்டுமென்றே திரித்துக் கூறுகிற போக்கினை அருமை நண்பர் அவர்கள் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அது உண்மை என்றால் யாரிடம், எவ்வளவு பணம் வாங்கினார் என்பதைச் சொல்ல வேண்டும்.

திரு. ச. பாலகிருஷ்ணன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, என்னுடைய அன்புக்குரிய நண்பர் காங்கிரஸ் பேரியக்கத்தின் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இளங்கோவன் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன். இதை எந்த இடத்திலும் நிரூபிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். நானே நேரடியாகச் சென்றிருக்கிறேன், ஒரு மாணவியைச் சேர்க்க . . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இவ்வளவு உறுப்பினர்கள் எழுந்தால் என்ன நியாயம்? * என்ற வார்த்தைகளை நீக்குகிறேன். இன்ஸ்டிடியூஷன் பெயரைச் சொல்லட்டும். (குறுக்கீடு) எல்லா செல்ப்-பைனான்சிங் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ் பற்றிச் சொன்னீர்கள். அதை அனுமதிக்கச்

* மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

சொன்னீர்கள். எனவே இன்ஸ்டிடியூஷன் பெயரைச் சொல்வதில் தவறில்லை. (குறுக்கீடு) மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்கிறார் நிரூபிப்பதற்கு. (குறுக்கீடு) செல்ப் பைனான்சிங் கல்லூரிகள் கொள்ளை அடிக்கின்றன என்று சொன்னீர்கள், அதற்கு என்ன ஆதாரம்? (குறுக்கீடு) செல்ப்-பைனான்சிங் இன்ஸ்டிடியூஷன் பற்றி சொன்னீர்கள். அதற்கு என்ன ஆதாரம், அதை முதலிலே கொடுங்கள்.

திரு. ச. பாலகிருஷ்ணன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அதைக் கொடுக்க நான் தயாராக இருக்கிறேன்.

திரு. ஈ. வே. கி. ச. இளங்கோவன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அந்த நன்கொடை பற்றியும் நிரூபிக்கச் சொல்லவேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். (குறுக்கீடு) பதில் கேட்கலாம். திரு. பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். உறுப்பினர் அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கின்றார்கள். டைம் கொடுங்கள்.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று சொல்கிறார். அவையிலே இல்லாதவர் ஒருவரைப் பற்றி குறிப்பாகக் குற்றச்சாட்டு சொல்கிறார். பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தினாலே 2, 3 நாட்கள் என்று நிர்ணயம் செய்து, அப்போது அவர்கள் அதை ஆதாரத்தோடு நிரூபிக்க வேண்டும்.

திரு. ச. பாலகிருஷ்ணன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அந்த கோரிக்கையை வைத்து அந்த மாணவியை இங்கே அழைத்துவந்து நேரடியாகச் சொல்ல வைப்பதற்குக்கூட நான் தயாராக இருக்கிறேன். எந்த வகையிலேயும் நிரூபிக்க முடியும். சம்பந்தப்பட்ட மாணவியை நான் கொண்டு வந்து நிறுத்துவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். எதை வேண்டுமானாலும்

கேட்கலாம். பேசிக் கொண்டிருக்கின்றவர்கள் கட்டாயப் படுத்தினால் நிச்சயமாக சொல்கிறேன், அவர்கள் நியாயத்திற்குப் புறம்பாகத்தான் நடந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லவேண்டிவரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களைப் பொறுத்தவரையிலே, மருத்துவக் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, பொறியியல் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, வேளாண்மைக் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, அங்கே மெரிட்டிலேதான் மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டு வருகின்றார்கள். இதற்கு முன்னாலே ஒருகாலம் இருந்தது. ஒரு சீட்டுக்கு ரேட் பேசப்பட்ட காலம் எல்லாம் இருந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு அந்த நிலை எல்லாம் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. புரட்சித் தலைவர் தகுதியான மாணவர்களை, தகுதியான மாணவிகளைத்தான் சேர்த்தார்கள். அது மருத்துவக் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, பொறியியல் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, இந்த நிலைமைகள் இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டிலே உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு திரைப்படத்திலே பாடி இருக்கின்றார்கள். "நல்ல நல்ல பிள்ளைகளை நம்பி இந்த நாடே இருக்குது தம்பி, சின்னஞ்சிறு கைகளை நம்பி ஒரு சரித்திரம் இருக்குது தம்பி" என்று பாடியிருக்கின்றார்கள். இன்றைக்கு கிராமப்புறத்திலே இருக்கின்ற தொடக்கப்பள்ளிகளிலே கல்வி நல்ல முறையிலே இருந்தால்தான் வளர்ந்துவருகின்ற சமுதாயத்தில் சின்னஞ்சிறார்கள் மேன்மையடைய முடியும். மேல் நிலைக் கல்வியாக இருந்தாலும் சரி, அது பட்டப்படிப்பாக இருந்தாலும் சரி, அவைகளை நல்லமுறையில் அவர்கள் பெற வேண்டும் என்பதைக் கருத்திலே கொண்டுதான் தொடக்கப் பள்ளியை விரிவுபடுத்துகின்றார்கள். நல்ல முறையிலே தொடக்கப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு கல்வி கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே ஆரம்பநிலைக் கல்விக்கு ஒரு இயக்குநர் அவர்களை, புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசு நியமித்திருக்கிறது. இப்படி பல்வேறு நிலைகளை இந்த அரசு கல்விக்காக ஏற்படுத்தி வரும்பணியாற்றி வருகிறது. இன்றைக்கு என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்த வரையில், கோடுமுடி ஒன்றியத்திலே தாமரைப்பாளையம் என்ற

இடத்தில் ஒரு நடுத்தரப் பள்ளி இருக்கிறது. அந்த நடுத்தரப் பள்ளியை உயர்நிலைப் பள்ளியாக்கித் தரவேண்டும் என்று அதற்காக அந்தப் பகுதி மக்கள் ரூ. 25 ஆயிரம் தொகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தை இன்றைக்கு தயாராக வைத்திருக்கின்றார்கள். ஆகவே அந்த நடுநிலைப் பள்ளியை உயர்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்தி தரவேண்டும். அதுபோலவே ஊஞ்சலூரில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியை மேல்நிலைப் பள்ளியாக ஆக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதுபோலவே மொடக்குறிச்சி ஒன்றியத்திலே அவல்பூந்துறை பேரூராட்சியில் உள்ள இராட்டைசுற்றிபாளையத்திலேயும், எழுபத்தெட்டுப்புதூர் ஊராட்சியில் ஆனைக்கல்பாளையத்திலும். லக்காபுரம் ஊராட்சியில் சோலார்புதூரிலும் புதிதாக ஆரம்பப் பள்ளிகள் ஆரம்பித்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதுபோலவே ஈரோடு நகரைப் பொறுத்தவரை 3 ஆண்கள் கல்லூரியும் ஒரு பெண்கள் கல்லூரியும் இருக்கின்றன. ஆண்டுதோறும் இடப்பற்றாக்குறை இருக்கின்றது. ஆகவே அரசின் சார்பிலே அங்கே ஒரு கலைக்கல்லூரி ஆரம்பித்துத் தர வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மானியத்தின் மீது பேச வாய்ப்பளித்த பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன், வணக்கம்.

(மாலை 5-50)

*டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கைக்காக இந்த அரசு மொத்த பட்ஜெட்டில் 21 பெர்சன்ட்டை அதாவது 597 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதற்காகவும், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக பிற்பட்டோர்க்கான கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் சிறப்பாக செயல்பட்டதற்காக பரிசு பெற்றிருப்பதற்காகவும், நடப்பு ஆண்டில் 850 புதிய ஆசிரியர் பணியிடங்களை ஏற்படுத்தியிருப்பதற்காகவும், 100 பள்ளிகளை உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக உயர்த்தியிருப்பதற்காகவும், ஆசிரியர்களுடைய பல்வேறு கோரிக்கைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு நபர் குழுவின் பரிந்துரைகளில் 5 கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டதற்காகவும் நான் இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8] [டாக்டர் ந. மாசிலாமணி]

அடுத்து, கல்வி மானியத்தைப் பொறுத்தவரையில் விவாதம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது இந்த அரசு கல்வி நலனில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகிறது என்பதற்கு இது ஒன்றே சான்றாகும். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இது தவறான தகவல். * கல்வி மானிய விவாதம் நடைபெற்றதாகத் தகவல் இல்லை. அதிகாரிகளிடமும் கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் சொல்வது தவறு. மூதறிஞர் காலத்திலும், பேரறிஞர் அண்ணா காலத்திலும், எப்போதுமே அவ்வாறு நடக்கவில்லை. இது ஹவுஸ் சம்பந்தப் பட்ட விஷயம். உறுப்பினர் சொல்லிய தகவல் சரியான தகவல் அல்ல. இன்று காலையிலும் மாலையிலும் என்று இரண்டு நேரமும் விவாதத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். கிட்டத்தட்ட 20 உறுப்பினர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள். உறுப்பினர் சொன்னது ரெக்கார்டில் இருப்பது சரியில்லை. (குறுக்கீடு) கூடுதல் நாட்கள் விவாதம் வேண்டுமென்று கேளுங்கள். அது வேறு. பி.எ.சி.-யில் எல்லா கட்சித் தலைவர்களும் சேர்ந்து இன்னும் நாள் வேண்டு மென்று கேளுங்கள். தலைவர் அவர்கள் முடிவெடுப்பார்கள். அது சரியான முறை. ஆகவே, * சொன்னதை நீக்க வேண்டும் (குறுக்கீடு)

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, விவாதத்தை அதிக நாட்கள் வைத்திருந்தால் விவரமாகப் பேச வாய்ப்பு இருக்கும் என்பதால்தான் அவ்வாறு சொன்னேன். தவறான தகவல் அல்ல.

அடுத்து, ஆசிரியர்கள் நாடு தழுவிய போராட்டத்தை நடத்தினார்கள். 60 ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்கள். அரசிடம் அவர்கள் பல்வேறு கோரிக்கைகளை வைத்திருந்தாலும் 5 கோரிக்கைகள்தான் அரசால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. மற்ற கோரிக்கைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கலாம். காரணம் மற்ற கோரிக்கைகள் சம்பந்தப் பட்ட வரையில் அவைகள் சம்பளத்தைப் பற்றியனவோ அல்லது

* மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக் கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

பணத்தைப் பற்றியனவோ அல்ல. சிறையில் அவர்களை அடைத்ததால் ஆன செலவைக் கணக்கிட்டால் கூட அந்தப் பணத்தின் மூலமே அவர்களுடைய கோரிக்கைகளில் சிலவற்றை நிறைவேற்றியிருக்க முடியும். "ஆசிரியர் இன்று ஏங்கினால் நாடு நாளை தேங்கும்" என்று அண்ணா சொன்னார். ஆசிரியர்களைப் புறக்கணித்தால் வருங்காலத்தில் இந்த நாடே ஏங்கும் என்று அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். அண்ணாவின் பெயரால் ஆட்சி நடத்துகின்ற இந்த அரசு ஆசிரியர்களுடைய கோரிக்கைகளில் பலவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டும். இன்றையதினம் ஆசிரியர்கள் கடற்கரையில் உண்ணாவிரதம் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

அன்றையதினம் "கார்த்திகேயன் ஒரு நபர் கமிஷன்" நியமிக்கப்பட்டபோது, ஆசிரியர்களுடைய கூட்டுக் குழு மாண்புமிகு முதலமைச்சருடன் விவாதம் நடத்தியபோது அன்றைக்கு சட்ட அமைச்சராக இருந்த இன்றைய கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் கலந்துகொண்டார்கள். 3½ மணி நேரம் அன்றைக்கு விவாதம் நடைபெற்றது. அப்போது ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி விசாரிக்கின்ற ஒரு நபர் கமிஷன் மூலம், ஆசிரியர்களுக்கு பாதிப்பு ஏற்பட்டால் என்ன செய்வீர்கள் என்று கேட்டபோது மாண்புமிகு எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் 'நான் இருக்கிறேன், நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்' என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்றையதினம் . .

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அன்றையதினம் நானும் பேச்சு வார்த்தையில் கலந்துகொண்டேன் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் அன்றைக்கு அதிகமான கோரிக்கைகளைக் கேட்டார்கள். நிதித் துறை இல்லையென்று சொன்னது. ஆனால் 'கிடைக்கவில்லை என்றால்' என்று கேட்டபோது, 'அக்ராஸ் தி டேபிள்' மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் 7 கோரிக்கைகளுக்கு ஏற்பு அளித்தார்கள். ஆகவே, அதுபற்றி நன்றி தெரிவித்து பத்திரிகைகளில் கூட வந்தது. எனவே, தற்போது நடக்கின்ற போராட்டத்தையும் அப்போதுள்ள நிலைமையையும் சம்பந்தப்படுத்தி பேசுவது உகந்ததல்ல.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சில கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு நன்றி. மீதியுள்ள கோரிக்கைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஒரே ஒரு வாத்தியார் நாட்டை * அவர்கள் 3 லட்சம் வாத்தியார்கள் இருக்கிறார்களே . . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: எல்லோரும் அமருங்கள். (குறுக்கீடு) அத்தனை பேரும் ஒன்றாக எழுந்து நின்று பேசலாமா? அமருங்கள். அவர்கள் பேசியதும் தவறு; நீங்கள் பேசியதும் தவறு. யாரும் பேசக் கூடாது. (குறுக்கீடு) அதை எக்ஸ்பஞ்ச் பண்ண வேண்டாம், இருக்கட்டும். இதே வேலையா, பேச வேண்டியது, எக்ஸ்பஞ்ச் பண்ண வேண்டியது.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரே ஒரு வாத்தியார் நாட்டை * என்று மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் சொன்னதை நீக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: * என்ற வார்த்தையைச் சொல்ல வேண்டாம். அந்த ஒரேயொரு வாத்தியார்தான் தமிழ் நாட்டிலேயே சிறந்த வாத்தியார்; அதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். வேறு வாத்தியாரே இல்லை. நீங்களெல்லாம் மாணவர்கள்தான்.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, * என்பதை நீக்கிவிடுங்கள்; ஆட்சி படைக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நல்லாட்சி படைக்கிறார் என்று ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, வாத்தியார் அவர்கள் நல்லாட்சி படைக்கிறார் என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

* மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப் பெற்றது.

[டாக்டர் ந. மாசிலாமணி] [1987 ஏப்ரல் 8

தமிழகத்திலே ஆசிரியர்கள்-மாணவர்கள் விகிதாசாரத்தைப் பார்க்கின்றபொழுது தமிழகத்திலே உள்ள ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கை 2,91,000. மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை 112 லட்சம். தமிழகத்தினுடைய ஆசிரியர்கள்-மாணவர்கள் விகிதாச்சாரம் 1 : 35 என்று இருக்க வேண்டும். உளவியல் நிபுணர்களின் கூற்றுப்படி ஒரு வகுப்பிலே 20 மாணவர்கள் படித்தால், அப்பொழுது தான் மாணவர்கள்மீது தனிக்கவனம் செலுத்தி, கல்வியின் பயனைப் பெற முடியும் என்று சைக்காலஜியிலே உலக வல்லுநர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தமிழகத்தின் கணக்குப் படியே 1 : 35 என்ற விகிதாச்சாரத்தைக் கணக்கில் கொண்டால் கூட, இன்னும் 40,000 ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்ய வேண்டும். ஆனால் இன்றையதினம் 850 ஆசிரியர்களைத்தான் நியமனம் செய்ய இருக்கிறார்கள். எனவே, பணிவோடு இந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பள்ளிக்கூடம் கட்டுவதற்காக சுமார் 70 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது குறிப்புப் புத்தகத்திலே. தமிழகத்திலே 40,000 பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஒரு பள்ளிக்கு ஒரு கட்டிடம் என்று சொன்னால்கூட, 75 இலட்சம் ரூபாயில் சுமாராக 100 கட்டிடம் என்று கட்டினாலும்கூட 40,000 பள்ளிகளுக்கும் கட்டுவதற்கு இன்னும் 400 ஆண்டுகளாகும். மதியம் சாப்பிட்டு இரவே செரிக்கின்ற திட்டங்களைப் போடுகிறோம். இல்லையென்றால் 400 ஆண்டுகளில் நிறைவேற்றக்கூடிய திட்டங்களைத்தான் நாம் போடுகிறோம்.

இந்த நேரத்தில் நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அண்ணா நகரில் அண்ணா டவர் பார்க் என்ற ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் செலவு செய்து அழகுபடுத்துவதற்காக தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஒரு பார்க்கை அழகுபடுத்துவதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் . . .

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, அண்ணா நகரிலே இருக்கின்ற பார்க் ஸ்டேட் சப்ஜெக்ட். கல்வி என்பதை கன்கரன்ட் லிஸ்டுக்கு மைய அரசு

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

எடுத்துச் சென்றபிறகு மைய அரசினுடைய பொறுப்பு, மாநில அரசுக்குக் கல்விக்கு நிதி தர வேண்டுமென்பதை எல்லோரும் வலியுறுத்தி வருகிறோம். காங்கிரஸ் மாநிலங்கள்கூட வலியுறுத்தி வருகின்றன, மைய அரசு நிதி தருவதைப் பொறுத்துத்தான் அந்தத் திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்ற முடியும் என்பதை அகில இந்திய கல்வியமைச்சர்கள் மாநாட்டிலே தெளிவுபடுத்தி, மாண்புமிகு மைய கல்வியமைச்சரவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கோரிக்கையெல்லாம் பள்ளிக் கட்டிடம் தமிழகத்திலே உள்ள அனைத்துப் பள்ளிகளுக்கும் தேவை என்ற நிலை இருக்கிறது என்பதுதான். இங்கே பேசிய உறுப்பினர்கள் அவ்வளவு பேரும் பள்ளிக்குக் கட்டிடம் வேண்டுமென்று பேசினார்கள். எனவே, அதிக அளவில் நிதியை ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்தக் குறிப்புப் புத்தகத்திலே தருகின்றபொழுது 1 முதல் 5 ஆம் வகுப்பு வரை படிக்கின்ற மாணவர்களின் தொகை 73,28,000. 9 முதல் 10-வது வகுப்பு வரை படிக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 9,70,000. 11 முதல் 12 ஆம் வகுப்பு வரை படிக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 3,62,000. இந்த எண்ணிக்கையைப் பார்க்கின்றபொழுது 1 முதல் 5-வது வகுப்பு வரையிலே 100 மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், 11-வது, 12-வது வகுப்பில் ஐந்தே மாணவர்கள்தான் படிக்கிறார்கள் என்று ஆகிறது. எனவே, 1 ஆம் வகுப்பிலே சேர்ந்த 100 மாணவர்களிலே 95 மாணவர்கள் இறுதி வகுப்புக்குப் போகாமல் எங்கே போனார்கள் என்பதைத்தான் நான் அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். பள்ளியிலே சேர்ந்து தொடர்ந்து படித்து, கடைசி வரையில் படித்து வெளியேறுவதற்கு வேண்டிய வகைகளை இந்த அரசு செய்யும்படியாக இந்த நேரத்தில் அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழகத்திலே உள்ள 56 கல்வி மாவட்டங்களில் 51 கல்வி மாவட்டங்களில் மட்டும் அறிவியல் கூடம், அதாவது நடமாடும் அறிவியல் கூடம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. தங்கவேலு அவர்கள் உட்கார வேண்டும். ஒரு உறுப்பினர் பேசும்பொழுது எழுந்து நிற்பதே சரியல்ல. Follow some procedure (குறுக்கீடு) எனக்குத் தெரியும். கொஞ்சம் விளையாட்டாக எதுவும் பண்ண வேண்டாம். திரு. மாசிலாமணி அவர்கள் முடித்துவிட வேண்டும்.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி : இன்னும் நிறைய இருக்கிறது.

திரு. வி. தங்கவேலு : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, நான் பேசக்கூடாதா ?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் அமருங்கள். 597 கோடி ரூபாய் மானியம். எவ்வளவு ரூபாய் மக்களுக்குப் போகிறது ? கட்டிடத்திற்கு ஒரு ரூபாய் இல்லை. எதைப் பெரிதாகப் பேசப் போகிறீர்கள் ? திரு. மாசிலாமணி, பேசி முடித்து விடுங்கள்.

(இரவு 6-00)

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி : தலைவரவர்களே, இந்தக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் இருப்பதை வைத்துதான் சொல்கிறேன். கல்வி மாவட்டத்தில் செயல்படும் நடமாடும் அறிவியல் ஆய்வுக்கூடத்தில் ஒரு டிரைவர், ஒரு கிளீனர், ஒரு இன்ஸ்பெக்டர்தான் இருக்கிறார்கள். கூடுதலாக ஒருவர் நியமிக்கப்பட வேண்டும். ஊழியர்கள் போதாமையால் பல கல்வி மாவட்டங்களில் இந்த ஆய்வுக்கூடம் செயல்படவில்லை. குறிப்பாக அரியலூர் கல்வி மாவட்டத்தில் நடமாடும் அறிவியல் ஆய்வுக்கூடம் செயல்படாமல் இருக்கிறது.

கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு ஆசிரியர்களுக்கு இன்சர்வீஸ் ட்ரெயினிங் கொடுக்க வேண்டும். மாறிவரும் பாடத் திட்டங்களை அவர்கள் அறிந்து, அதிலே பயிற்சி பெற்று நல்ல முறையில் கல்வி கற்பிக்க 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையேனும் அவர்களுக்கு இன்சர்வீஸ் ட்ரெயினிங் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஃபஸ்ட் எய்டு பாக்ஸ், டேப் ரிக்கார்டர், வானொலிப் பெட்டி கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். பள்ளிகளில் சுகாதாரக் கல்வியும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். (மணியடிக்கப்பெற்றது). என்னுடைய தொகுதிபற்றி குறிப்பிட ஒரு நிமிடம் அளிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தொகுதி இல்லை என்றால் நீங்கள் இங்கே வர முடியாது. ஆகையால் தொகுதியைப்பற்றி முதலிலே பேசியிருக்க வேண்டும்; கடைசியாக தொகுதியைப் பற்றி பேசும் நிலையை ஏற்படுத்தக்கூடாது. இப்போது மாண்புமிகு மின்துறை அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு அறிக்கை அளிப்பார்கள். (குறுக்கீடு) அதற்குப் பின்னால் வாய்ப்புத் தருகிறேன்.

3. விதி 110 (1)-இன்கீழ் அமைச்சர்களின் அறிக்கை—தொடர்ச்சி.

(ஆ) சென்னையில் மின்தடங்கல் ஏற்பட்டது குறித்து.

The Hon. Thiru V. V. SWAMINATHAN: Mr. Speaker, Sir, at 3-15 p.m. the Neyveli-Singarapet 230 KV line carrying a load of 160 MW tripped on "fault". This caused the overloading of Neyveli-Villupuram 230 KV line which also tripped. Because of the tripping of these two lines the power flow to Salem, Coimbatore area got diverted *via* Tiruchirappalli, Madurai and Udumalpet. This caused the overloading of the Madurai—Udumalpet 230 KV feeder which tripped. The Madras, Salem, Arni, Villupuram areas got separated from the southern part of the Grid. The generation at the Kalpakkam Atomic Power Project (440 MW) and Ennore Power House (220 MW) was not enough to meet the load of Madras, Arni, Salem, Villupuram areas. Consequently the generators at Kalpakkam and Ennore tripped on overload. This resulted in power failure to Madras City, Villupuram, Arni and Salem. Supply to Arni and Korattur was restored at 15-45 hours. Supply to the City loads were normalised by 16-00 hours. I am sorry for the inconvenience caused to the consumers.

6. வரவு-செலவுத் திட்டம் 1987-88 வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண் 17—கல்வி—தொடர்ச்சி.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி : என்னுடைய தொகுதியில் சுய நிதி பாலிடெக்னிக் ஒன்றும், எஞ்சினீயரிங் கல்லூரி ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : சுய நிதி பாலிடெக்னிக், கல்லூரி நடத்துகிறவர்கள் எல்லாம் பணம் வாங்குகிறார்கள், கொள்ளையடிக்கிறார்கள் என்று நீங்களே பேசியிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் அதுபற்றி கேட்கக்கூடாது.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: தலைவரவர்களே, நல்ல நிர்வாகம் உள்ள அரசு கல்லூரி தொடங்க வாய்ப்பு இல்லாத காரணத்தால் இதைக் கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: சுய நிதி கல்லூரி திறக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் கேட்காதீர்கள்.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி: தலைவரவர்களே, அரசு எஞ்சினீயரிங் கல்லூரி, அரசு பாலிடெக்னிக் கல்லூரி திறக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து விக்ரமங்கலம், நாயகனைபிரியாள், கோடாலிகருப்பூர், உதயநத்தம், சித்தமல்லி போன்ற இடங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடங்கள் புதிதாகக் கட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மீன்சுருட்டி, சித்தமல்லி ஆகிய இடங்களில் கிளை நூலகங்கள் அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் பிரைவேட் காண்டிடேட்ஸ் எஸ்.எஸ்.எல்.சி., பிளஸ் டூ தேர்வு எழுதுவதற்கு மையம் இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் அரியலூருக்குச் சென்றுதான் இந்தத் தேர்வுகளை எழுதவேண்டியிருக்கிறது. மிகவும் கஷ்டமாக இருப்பதால் உடையார்பாளையத்திலேயே ஒரு மையத்தைத் திறந்து, வருகின்ற அக்டோபரில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி., பிளஸ் டூ தேர்வு அங்கே எழுதுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கமிஷனர் அன்ட் செக்ரட்டரி, எஜுகேஷன் டிப்பார்ட்மென்ட் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற ஒரு அறிக்கையை இங்கே படிக்கிறேன்.

"Self-financing institutions are therefore requested to collect the fees on par with the Government Engineering Colleges. They should not also collect any items of fees other than these.

Government Engineering Colleges may also be requested to exempt the Scheduled Caste/Scheduled Tribe students selected under the Government quota from payment of caution deposits as per the

1987 ஏப்ரல் 8] [டாக்டர் ந. மாசிலாமணி]

pre-conditions for admission attached to these institutions. Serious view will be taken by the Government against the Institutions which, despite this appeal fall to adhere to the above instructions and severe action will be taken". . . என்று கமிஷனர் அன்ட் செக்ரட்டரி அந்த அறிக்கையிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

எனது தொகுதியைச் சேர்ந்த ஒரு ஏழை மாணவன், அவன் பெயர் பார்த்திமலை ராஜா என்பது. அவன் ஒரு ஏழை விதவைத் தாயின் மகன். அந்த ஏழை விதவைத்தாய் தனக்குச் சொந்தமான ஒரு ஏக்கர் நிலத்தை விற்றுவிட்டு அன்றையதினம் ஒரு சுயநிதி கல்லூரியில் பணத்தைக் கட்டியிருக்கிறார். அவருக்கு . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதனால்தான் சொன்னேன், அதைக் கேட்கவேண்டாம் என்று. பின்னால் எல்லோரும் கேட்க வேண்டிய நிலை வந்துவிடும். அது வேண்டாம்.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி : தலைவரவர்களே, அரசு விதி முறைக்கு உட்பட்டு சில இனங்களில் வசூல் செய்திருக்கிறார் என்று கூறப்படுகிறது. 4,000 ரூபாய் வசூல் செய்திருக்கிறார். ஒரு ஏக்கர் நிலத்தை விற்று அந்த ஏழைத் தாயார் பணத்தைக் கட்டியிருக்கிறார் . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதை எல்லாம் அமைச்சரிடம் எழுதிக் கொடுத்துவிடுங்கள். இது பெரிய பிரச்சினை அல்ல.

டாக்டர் ந. மாசிலாமணி : அந்தக் கல்லூரி முதல்வரை நான் சந்தித்தேன் . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : போதும், முடித்துவிடுங்கள். (குறுக்கீடு) இதோடு முடித்துவிடுங்கள். இவ்வளவு நேரம் கிடைத்தது என்று திருப்திகரமாக அமருங்கள். அடுத்து, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை அவையிலே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் பல்வேறு ஆக்கத் திட்டங்களைக் கடந்த 10 ஆண்டுக் காலமாக மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் ஆட்சி நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்த காரணத்தால் தற்போது எழுத்தறிவில் இந்தியாவிலேயே இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்று தமிழ்நாடு கல்வி வளர்ச்சியில் சிறப்புற்று இருக்கிறது.

இந்த அவை ஏற்கெனவே அறிந்தவாறு 597 கோடி ரூபாய் கல்வி மானியத்தின்கீழ் கோரப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி சம்பந்தப்பட்ட மற்ற மானியக் கோரிக்கைகளின்கீழ் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகையையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டால் 734 கோடி ரூபாய், அதாவது தமிழ்நாட்டின் மொத்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் 25 சதவீதத்தை கல்விக்காக இந்த அரசு ஒதுக்கி இருக்கிறது. கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரைக்கும் பல்வேறு பிரிவுகளில், அதாவது பள்ளிக்கல்வி, பள்ளிசாரா மற்றும் வயது வந்தோர் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி, தொழில்நுட்பக் கல்வி, பொது நூலகங்கள் இப்படி பல்வேறு பிரிவுகளில் ஆக்கப்பணிகள் பலவற்றை நிறைவேற்றி இருப்பதைப் பொறுத்தவரையில் இங்கே அவையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிற குறிப்பிலே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பார்த்திருப்பார்கள்.

பள்ளிக் கல்வித் துறையிலே 1976 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் வயது 6 முதல் 11 வரை தமிழகத்தில் பள்ளியில் சேர்ந்துள்ள குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 90 சதவீதமாக இருந்தது தற்போது 100 சதவீதத்தைத் தாண்டிய நிலையில் உயர்ந்து இருக்கிறது. அதேபோல் வயது 11 முதல் 14 வரை உள்ளவர்கள்—6-வது வகுப்பிலிருந்து 8-வது வகுப்பு வரை சேர்ந்துள்ளவர்களின் எண்ணிக்கை 1976 ஆம் ஆண்டு 52 சதவீதமாக இருந்தது தற்போது 79.73 சதவீதமாக உயர்ந்து இருக்கிறது.

14 முதல் 16 வயது வரை உள்ள பள்ளி செல்லும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 1976 ஆம் ஆண்டில் 33 சதவீதமாக இருந்தது. அது தற்போது 52.85 சதவீதமாக உயர்ந்து இருக்கிறது. இதையெல்லாம் நான் சொல்வதற்குக் காரணம் 'டிராப் அவுட்ஸ் ஃப்ரம் தி ஸ்கூல்ஸ்'—அதாவது பள்ளிகளில் சேர்ந்து இடையிலே நின்றுவிடுகிற குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 1976 ஆம் ஆண்டு வாக்கில்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

42 சதவீதமாக இருந்தது, தற்போது 22 சதவீதமாகக் குறைந்து இருக்கிறது. மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு அனுப்பி இருக்கிற 7-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் தாக்கீது அடிப் படையில் பார்த்தால் 6 முதல் 11 வயது வரையிலான குழந்தை களின் பள்ளிச்சேர்க்கை எண்ணிக்கை 1990 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் 100 சதவீதத்தை அடையவேண்டும் என்றும், 11 முதல் 14 வயது வரையுள்ள குழந்தைகளின் பள்ளிச் சேர்க்கை எண்ணிக்கை 1990 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் 75 சதவீதத்தை அடைய வேண்டு மென்றும் அறிவுறுத்தி இருக்கிறது. ஆனால் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் 1986-87-லேயே மத்திய அரசு, மாநில அரசுகள் அடையவேண்டுமென்று கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிற இலக்கை அடைந்துவிட்டது என்பதை நான் கூறக் கடமைப்பட்டிருக் கிறேன். இதற்கான காரணங்களை அவை அறியும்.

மூன்று முன்னோடித் திட்டங்கள் ஏழைக் குழந்தைகளின் நலன் கருதி மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே தமிழகத்திலேதான் முதல் முறையாக நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்த காரணத்தால் இந்த சிறப்பு தற்போது தமிழகத்திற்குக் கிட்டி இருக்கிறது. ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு இலவச சத்துணவு என்ற முறையில் ஆண்டுக்கு 175 கோடி ரூபாய் செலவில் சுமார் 88 இலட்சம் குழந்தைகளுக்கு சத்துணவத் திட்டத்தின்கீழ் சத்துணவு அளித்தது நல்ல பலனைத் தந்திருக்கிறது. டிராப் அவுட்ஸ் இதனால் குறைந்திருக்கிறது.

ஒன்றிலிருந்து எட்டாவது வகுப்பு வரை பயிலும் 60 இலட்சத் திற்கும் மேற்பட்ட பள்ளி மாணவ. மாணவியருக்கு ரூபாய் 15 கோடியில் பள்ளிச் சீருடைத் திட்டத்தைத் தருகிற காரணத் தாலும், 1 முதல் 8 வரை பயிலும் 60 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட பள்ளி மாணவ, மாணவியருக்கு 12 கோடி ரூபாய் செலவில் இலவச பாடப்புத்தகங்கள் தருவதன் காரணத்தாலும், அதுமட்டு மல்லாமல் 5 இலட்சம் குழந்தைகளுக்கு கரும்பலகைகளும் வழங்குகிற திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்த காரணத்தாலும் பள்ளிகளில் சேர்ந்து இடையிலே நின்றுவிடுகிற குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை இந்த அளவுக்கு தற்போது

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

குறைந்திருக்கிறது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் முதல் முறையாக கல்வியிலே ஒரு நடைமுறை மாற்றத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு 1983 ஆம் ஆண்டு லைஃப் ஓரியன்டட் எஜுகேஷன், அதாவது வாழ்க்கைக் கல்வித் திட்டத்தைத் தமிழகத்தில்தான் நாம் கொண்டு வந்தோம். தற்போது மத்திய அரசு அகில இந்திய அளவில் மாநிலங்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று கூறுவது என்னவென்றால் புதிய கல்விக் கொள்கையான வாழ்க்கைக் கல்வித் திட்டத்தை அதாவது வொகேஷனல் எஜுகேஷன் என்று சொல்கிற தொழில் கல்விப் பாடத்திட்டத்தை மத்திய அரசு வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் 1983 ஆம் ஆண்டிலே அந்தக் கல்வித் திட்டத்தை தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்து 1984-85-லே 660 உயர்நிலை மற்றும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் சுமார் 1 லட்சத்து 16 ஆயிரம் மாணவர்கள் பயன் அடைகிற வகையில் லைஃப் ஓரியன்டட் எஜுகேஷன் என்று சொல்லக் கூடிய வாழ்க்கைக் கல்வித் திட்டத்தை இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே முதன்முறையாக நாம் நடைமுறைப் படுத்தியிருக்கிறோம்.

(இரவு 6-10)

அதைப்போலவே 1985-86 ஆம் ஆண்டிலே மேல்நிலைக் கல்வித் திட்டத்தில், மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு 1,599 பள்ளிகளில் 1,251 மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் தொழில் கல்வித் திட்டத்தை நாம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். மைய அரசு புதிய கல்வித் திட்டத்தின்கீழ் கொண்டு வந்த வொகேஷனல் கல்வித் திட்டத்தை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் எந்த மாநிலமும் இன்னும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவில்லை. ஆனால், முன்னோடி திட்டமாக அது ஏற்கெனவே நடைமுறையிலே தமிழகத்திலே கொண்டு வரப்பட்டிருந்த காரணத்தாலே— ஏற்கெனவே அது 1,251 பள்ளிகளில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது—இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் 1 லட்சத்து 61 ஆயிரம் மாணவ மாணவியரில் 81,700 மாணவ மாணவியர்கள் வேளாண்மை மனையியல் மற்றும் பொறியியல் போன்ற பல்வேறு வொகேஷனல் எஜுகேஷன் முறையில் துணைப் பாடங்களாகப் படிக்கக் கூடிய வாய்ப்பை இந்தியத் துணைக்

1987 எப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

கண்டத்திலேயே முதன் முறையாக நம்முடைய தமிழகத்திலே தான் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதைப்போலவே 1986 ஆம் ஆண்டினுடைய தேசிய கல்விக் கொள்கையை வலியுறுத்தி சுமார் 10 சதவீத மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் 1990 ஆம் ஆண்டு வாக்கிலே 75 சதவீத மாணவர்கள் துணைக் கல்வித் திட்டத்தைப் படிக்க வேண்டும் என்று மைய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு தாக்கீது அனுப்பியிருக்கிறது. ஆனால் 1986 ஆம் ஆண்டிலேயே, 1990-வது ஆண்டிலே அடைய வேண்டிய 75 சத இலக்கை தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் எட்டி இருக்கிறது. மாநில அரசினுடைய வருவாயைக்கொண்டே அந்தத் திட்டத்தை நாம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

அதைப்போலவே கல்விக் கொள்கையில் நடைமுறைப்படுத்துவதில் நடைமுறையில் இருந்து வருகிற கல்விக் கொள்கையை மாற்றி புதிய கல்விக் கொள்கையைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்காக பல நடவடிக்கைகளை இந்த அரசு எடுத்து வருகிறது. அதற்கு டாக்டர் மால்கம் ஆதிசேஷய்யா அவர்களுடைய தலைமையில் பல்வேறு வல்லுநர் சேர்ந்த ஒரு குழுவை அமைத்து, அந்தக் குழுவின் அறிக்கையின்படி புதிய கல்விக் கொள்கையை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கல்வித் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் மாணவர்களிடத்தில் ஒழுக்க உணர்வைப் போதிப்பதும், அதோடு கடந்த காலத்தில் இல்லாத தொழில் கல்வியை ஆராய்வது போன்ற திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கல்வித் திட்டம் மாற்றி அமைக்கப்படுகிறது. தற்போது நடைமுறையில் இருந்து வருகிற கல்வியைப் பொறுத்த வரைக்கும் பை-ஹார்ட் என்று சொல்லக் கூடிய மனனம் செய்து எழுத வேண்டிய பாடத்தில் மாணவர்களுக்கு மிகவும் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. மாணவர்களின் சொந்த சிந்தனையைத் தூண்டி விடக்கூடிய அளவிற்கு கல்வி முறை தற்போது இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் எங்கேயும் இல்லை. நம் நாட்டை வெள்ளைக்காரன் ஆண்டபோது கிளார்க்குகள் அல்லது குமாஸ்தாக்கள் பலரை உருவாக்கும் கல்வி முறையைக் கொண்டு வந்திருந்தான். சுதந்திரம் அடைந்து 40 ஆண்டுகள் ஆன பின்பும் இந்தியத் துணை கண்டத்தில் அனைத்து மட்டத்திலும் அதுவே இருந்து வருவது ஒரு துரதிருஷ்டமான நிலை என்பதை இந்த

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அரசு உணர்கிறது. அதை மனதிலே கொண்டு 1983 ஆம் ஆண்டிலேயே, பள்ளிப்படிப்பை முடித்து விட்டு ஒரு மாணவன் வெளியே வரும்போது அவன் ஏதாவது வேலை வாய்ப்பை அடையக் கூடிய அளவுக்கு, அந்தக் கல்வி அமைய வேண்டும். இன்றேல் அவன் சுய வேலைத் திட்டத்தை நாடினானானால், அதற்கு வழி வகுக்கக் கூடிய அளவுக்கு பிராக்டிகல் டிரெயினிங் என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு அந்தக் கல்வி முறை அமைய வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்து இந்த அரசு இந்த மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

அப்போதுதான் தொழில் நுட்பக் கல்வி என்ற முறையிலே வொகேஷனல் எஜுகேஷன் முறையை கல்வி முறையிலே கொண்டு வருவதற்கு டாக்டர் வி.சி.டி. தலைமையிலே ஒரு குழு அமைக்கப் பட்டது. 1983-லே ஆய்ந்து கொண்டு வந்த அறிக்கையைப் பார்த்து விட்டு, டாக்டர் வி.சி.டி. அவர்களையே மைய அரசும் நியமித்து ஒரு குழு அமைத்து, டாக்டர் வி.சி.டி. அவர்கள் கொடுத்த அந்த அறிக்கையினுடைய அடிப்படையிலேதான் தற்போது அனைத்து மாநிலங்களும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று மாநில அரசுகளுக்குத் தாக்கீது அனுப்பியிருக்கிறது. அந்த முறையிலே கல்வியில் ஒரு மாற்றத்தை உருவாக்க தற்போது இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது. இங்கே இதிலே ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை. பள்ளிக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையிலும் பல்வேறு கட்டங்களில் பிரச்சினைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இந்தக் குறிப்பில் ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல்வேறு கட்டங்களில் 2 லட்சத்து 91 ஆயிரம் ஆசிரியர் பெருந்தகைகள் பணியாற்றி வருகிறார்கள். புதிய கல்விக் கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருகிறபோது பல மாற்றங்களைச் செய்ய மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு அறிவுரை தந்துள்ளது. இந்த அரசும் அவற்றை ஏற்று நடைமுறைப்படுத்தவிருக்கிறது. உதாரணமாக 11-வது, 12-வது என்ற நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு போஸ்ட் கிராஜுவேட் குவாலிபிகேஷன் உள்ள, குறிப்பாக விஞ்ஞானப் பாடத்தில் அந்தத் தகுதியுடையவர்களை ஆசிரியர்களாக அமர்த்துகிறபோது தான் புதிய கல்வியினுடைய உயர்ந்த தரத்தை. மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய திறனை

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

அந்த ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் பெறுகிறார்கள். அதைப்போல 9-வது, 10-வது ஆகிய வகுப்புகளுககு மாணவர்களுக்கு பாடங் களைச் சொல்லிக கொடுகக, புதிய கல்விக் கொள்கையின் உயர்ந்த தரத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆசிரியர் பெருந்தகைகளுக்கு விஞ்ஞானப் பாடங்களுக்கு குறைநதபட்சம் பி.எட். தேவைப் படுகிறது என்று அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்போல 6-லிருந்து 8-வது வரைக்கும் செகண்டரி கிரேட் டீச்சர்சை வைத்து நாம் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். ஆனால் செகண்டரி கிரேட் டீச்சர்ஸ் 10-வதுக்கு மேல் இரண்டு ஆண்டுப் படிப்பைப் படித்து அவர்கள் 6 விருந்து 8- வரைக்கும் உள்ள மாணவர்களுக்கு படிப்பைச் சொல்லிக் கொடுக்கிற நிலை இருக்கிறது. தற்போது நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்படுகிற புதிய கல்விக் கொள்கையை பொறுத்தவரையிலும் போஸ்ட் கிராஜுவேட்ஸ் கூட அந்தக் கல்வியைச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா என்ற அளவிற்கு அந்தப் பாடம் அதிகமாக இருக்கிறது. என்.சி.இ.ஆர்.டி என்ற மத்திய அரசு அமைப்பு வைத்திருக்கிற பாடத்திட்டங்களையும் ஆறாவது, ஏழாவது வகுப்புகளில் தற்போது சி.பி.எஸ்.சி. யில் இருக்கிற பாடத்திட்டங்களையும் எம்.எஸ்ஸி. படித்தவர்களே சொல்லிக் கொடுக்க தடுமாறுகிற அளவிற்கு அதனுடைய தரம் உயர்த்தப்படுகிறது.

அகில இந்திய அளவிலே உயர்ந்த பாடத்திட்டம் நடை முறைக்கு வருகிறபோது தமிழகம் இதிலே பின்தங்கி விடக் கூடாது என்பதற்காக இந்த 6-வதிலிருந்து 8-வது வரைக்கும் தாம் உயர்ந்த கல்வியை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருகிறபோது அந்த 6-வதிலிருந்து 8-வது வரையில் இருக்கிற இடங்களுக்கு பி.எட். பட்டதாரிகளை, குறிப்பாக விஞ்ஞானப் பாடங்களுக்குப் போடுவதற்கான நடவடிக்கையை அரசு எடுத்திருக்கிறது. மத்திய அரசினுடைய கல்விக் கொள்கையை ஒட்டி இதைச் செய்யவிருக் கிறது. ஆனால் அதேநேரத்தில் 6-வதிலிருந்து 8-வது வரையில் ஏற்கனவே இருந்து வருகிற ஆசிரியர் பெருந்தகைகளுக்கு இழப்பு ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக அவர்கள் ஒன்றிலிருந்து ஐந்து வரையில் இருக்கிற வகுப்புகளுக்கு பணியாற்றுகிற நிலையை உருவாக்கி. அந்த செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களில் டிகிரி ஹோல்டர்ஸ் யாராவது இருப்பார்களானால் அவர்களுக்கு

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

பதவி உயர்வு கொடுக்கக் கூடிய நிலையை அரசு மேற்கொண்டு இந்த மாற்றங்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவிருக்கிறது. அதைப்போல எஸ்.சி.இ.ஆர்.டி., என்ற அமைப்பு தமிழகத்தில் மத்திய அரசினுடைய தாக்கத்துக்கு ஏற்ப செயல்படுகிறது. என்.சி.இ.ஆர்.டி., என்பது மத்திய அரசின் நேரடிப் பார்வையில் இருக்கிற அமைப்பு. அதை ஒட்டி பாடத் திட்டங்களை மாற்ற உருவாக்கப்பட்டிருக்கிற மாநில அமைப்பு இந்த எஸ்.சி.இ.ஆர்.டி., ஆகும். அந்த எஸ்.சி.இ.ஆர்.டி. அமைப்பு இந்தப் பாடத்திட்டங்களை தற்போது மாற்றியமைக்க, ஒன்றிலிருந்து 12-வது வரைக்கும் பாடத்திட்டங்களை மாற்றியமைக்க சில ஆலோசனைகளைத் தந்தது. ஆனால் மால்கம் ஆதிசேஷய்யா அவர்கள் தலைமையில் உள்ள குழு எஸ்.சி.இ.ஆர்.டி., பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவிற்கு தாமுள்ள விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்ப அடிப்படையிலான கல்வி அறிவை, அதேநேரத்தில் 80 சதவீதம் மக்கள் வாழ்கிற கிராமப்புறப் பொருளாதாரத்தை எந்த அளவிற்கு அந்தக் கல்வி மூலமாகப் பெருக்குவது என்ற நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, அந்தக் கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க அரசு ஆணையிட்டு அந்தக் குழு அந்தப் பணியை தற்போது மேற்கொண்டிருக்கிறது.

What is the man-power needed for the next one decade? அடுத்த பத்தாண்டு காலத்திற்கு தேவையான மனித வளம் என்னவென்பதை ஆராய்ந்து, அந்த மனித வளத்திற்கு ஏற்ப வேலை வாய்ப்பை உருவாக்க, அல்லது சுய வேலையைப் பெருக்க அல்லது கிராமப்புறப் பொருளாதாரத்தை செம்மையுறச் செய்ய படிப்பு அந்த முறையில் அமைய வேண்டும் என்பது தான் மத்திய அரசினுடைய நோக்கமும், இந்த அரசினுடைய நோக்கமும் ஆகும். அந்த முயற்சியில் தற்போது ஸ்டேட் பிளானிங் கமிஷன் மூலமாக, மாநில திட்டக் குழுவின் மூலமாக அரசினுடைய பல்வேறு துறைகளைத் தொடர்பு கொண்டு, பல்கலைக் கழகங்களைத் தொடர்பு கொண்டு அத்தகைய கல்வி முறையை நாட்டிற்கு நாம் கொண்டு வருவோமானால் உடனடியாக வேலை வாய்ப்பு கிடைத்து சுய வேலைக்குச் செல்கிறபோது, அதற்குரிய பயிற்சியை பாடத் திட்டங்கள் மூலமாகத் திட்டமிடலாமென்று கருதி அதனை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவா

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

அந்தக் குழு தற்போது ஆய்வு நடத்தி வருகிறது. தற்போது நடப்பாண்டில் 10-வது முடித்துவிட்டு 11, 12-வது வகுப்பிற்கு போகிறபோது

the students have to choose either Biology or Mathematics

என்று இருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையி லும் 11-வது, 12-வது பாடங்களில் மாணவர்கள் பயாலஜியை எடுத்துக் கொள்ளலாம்; அல்லது மேத்தமேடிக்ஸை எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இரண்டு ஆண்டுகள் அவர்கள் படிக்கிறபோது எதிலே அவர்களுக்கு ஆப்டிடியூட்—அதாவது ஆர்வம் இருக்கிறதோ அந்த ஆர்வத்தின் அடிப்படையில், எதில் எண்ணிக்கை அதிகமாகப் பெறுகிறார்களோ, அதற்கேற்ப அவர்கள் மேல்படிப்புக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு உருவாக்கப்படுகிறது. ஆனால் தமிழகத்தில் இந்த இரண்டும் தனித்தனியாக ஆக்கப்பட்டிருக் கிறது என்ற நிலையை மாற்றி தற்போது பயாலஜி, மேத்தமேடிக்ஸ் இரண்டுமே 11-வது, 12-வது மாணவர்கள் படிக்கும் வாய்ப்பை உருவாக்கவும், 12-வதுக்குப் பிறகு அவர்கள் பயலாஜிக்குச் செல்வ தென்றால் செல்லலாம் அல்லது மேத்தமேடிக்ஸிற்கு வைட் ஸ்கோப் இருக்கிறதால் அதற்கும் செல்லும் வாய்ப்பை உருவாக்கக் கூடிய அளவிற்கு அந்த முறையில் நடவடிக்கையை அரசு இப்போது எடுத்திருக்கிறது.

(இரவு 6-20)

அடுத்து மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலர் பேசுகின்றபோது ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறையைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறையைப் பொறுத்தவரைக்கும், துல்லிய மாகக் கணக்கிட்டுப் பார்த்ததில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எண்ணுவதுபோல் அந்த அளவிற்குப் பற்றாக்குறை இல்லை. ஓர் அளவிற்கு, இந்த ஓராசிரியர் பள்ளி என்ற நிலையில் இருப்பதை எல்லாம் மாற்றுகிறபோது. ஆசிரியர்கள் அதிகப்படியாகத் தேவைப்படுகிறது. இந்த புதிய கல்விக் கொள்கையினுடைய சிலபசை நாம் 1988-89-லேயிருந்து ஈடேற்றுகிறபோது தற்போது இருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி இன்னும் அதிகமாகத் தர வேண்டும். அதிகமாக விஞ்ஞானப் படிப்பிலே பட்டம் பெற்றவர் களைக் கொண்டு வரவேண்டிய நிலை இருக்கிற காரணத்தால். இதையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு. ஆசிரியர்களுடைய பிரச்

சினையை எப்படி தீர்க்கவேண்டும் என்பதற்கு அரசு ஆய்ந்து வருகிறது. விரைவிலே அதுகுறித்து நடவடிக்கை எடுக்க இருக்கிறது.

பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பொறுத்தவரைக்கும், போதிய நிதி இல்லை என்ற குறையை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலர் பேசுகிறபோது எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதை நான் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. கிட்டத்தட்ட இந்த ஆட்சி பொறுப்புக்கு வந்த நேரத்தில், 1976 ஆம் ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை கட்டிடத்திற்காக வெறும் 23 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் 1986-87 ஆம் ஆண்டிலே ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிற தொகை 4 கோடியே 80 லட்சம் ரூபாய். இது போதும் என்று நான் சொல்லவில்லை. இன்னும் அதிகப்படுத்த வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. சில கட்டிடங்களில் சில நடவடிக்கைகளை அவ்வப்போது அரசு எடுத்து வருகிறது. உதாரணமாக பெண்களுக்கான உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் கழிப்பறை வசதிகளை உடனடியாகச் செய்து தரவேண்டும் என்று தற்போது 5 கோடி ரூபாய் நிதியைக் கூட இந்த அரசு ஒதுக்கி இருக்கிறது. இதை நான் சொல்வதற்குக் காரணம்—இருக்கிற பிரச்சினை என்ன என்பதை அவையினர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

1985 ஆம் ஆண்டில் ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளி ஆசிரியர்களும், 1986 ஆம் ஆண்டில் நகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்களும் அரசுப் பணியாளர்களாக ஆக்கப்பட்ட பிறகு, தொடக்கப் பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஓரளவிற்கு அவற்றை ஈடேற்றுவதற்காக, இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே முதன் முதலாக தமிழகத்தில் மட்டுமே கொண்டுவரப்பட்ட தன்னிறைவுத் திட்டத்தின் கீழ் 30 கோடி ரூபாயை பிரத்யேகமாக 3 ஆண்டுக் காலத்தில் ஒதுக்கி பல்வேறு பகுதிகளில் பள்ளிக் கட்டிடங்கள் உருவாக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அதைப் போலவே கிட்டத்தட்ட 4,500 பள்ளிகளுக்கு இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் கட்டிடங்கள் கட்டித் தரப்பட்டு இருக்கின்றன. தேசிய ஊரகத் திட்டத்தை வைத்துக் கூட—மைய அரசு உதவியை வைத்துக்கூட— 1½ கோடி ரூபாய்ச் செலவிலே பல இடங்களில் பள்ளிக் கட்டிடங்களைக் கட்ட இந்த

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

அரசு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. எனவே இருக்கிற பிரச்சனையை அவை உணரவேண்டும். குறைந்தபட்சமாக 9-வதிலிருந்து 12-வது வரை இருக்கிற பள்ளிகளுக்கு the minimum needed building facilities என்று சொல்லக்கூடிய குறைந்தபட்ச கட்டிடத் தேவையைப் பெறவேண்டும் என்றாலும்கூட, தற்போது உள்ள நிலவரப்படி, எடுத்த எடுப்பிலேயே 250 கோடி ரூபாய் நிதி தேவைப்படுகிறது. அதையடுத்து, தொடக்கப்பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பொறுத்தவரையில், குறைந்தபட்சம்—இந்த தொடக்கப் பள்ளிகளில் 5 கிளாஸ், 6 கிளாஸ், 7 கிளாஸ், 8 கிளாஸ் எல்லாம் இருக்கிறது—2 வகுப்பறைகளைக் கட்டித் தரவேண்டும் என்ற முடிவை எடுத்தாலும் கூட—இப்போது 2, 3 வகுப்பறைகள் இருக்கின்றன—250 கோடி ரூபாய் அதற்குத் தேவைப்படுகிறது. இதனால் ஒட்டுமொத்தமாக கட்டிடங்களின் குறைந்தபட்ச தேவை பூர்த்தியாகிவிடாது. குறைந்தபட்ச கட்டிடங்களைக் கட்டித்தரவே கிட்டத்தட்ட 500 கோடி ரூபாய் ஒட்டுமொத்தமாகத் தேவைப்படுகிறது.

தற்போது 'Operation Black-board' என்ற திட்டத்தைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகிறபோது சொன்னார்கள். மைய அரசு இந்தத் திட்டத்தை தீட்டியிருக்கிறது. புதிய கல்விக் கொள்கையை அவர்கள் ஓரளவிற்கு வகுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் கன்கரன்ட் லிஸ்டிலே கல்வியை எடுத்துச் சென்றுவிட்ட மைய அரசு நிதி ஒதுக்குவதில் பெரிதும் தயக்கம் காட்டுகிறது. நாம்கூட, தற்போது இந்த 'Operation Black-board' திட்டத்தை, கரும்பலகைத் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர, எடுத்த எடுப்பிலேயே, தற்போது தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு 81 கோடி ரூபாய் இன்றியமையாத் தேவை என்பதை மைய அரசுக்கு நாம் தெரிவித்திருக்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்கு வரை அவர்கள் இன்னும் நிதி தரவில்லை. இந்தத் திட்டங்களை நாம் ஈடேற்றுகிறபோது மைய அரசினுடைய உதவி இல்லாமல் புதிய கல்விக் கொள்கையை ஈடேற்றுவது இயலாத காரியம் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

புதிய கல்விக் கொள்கையினுடைய அடிப்படை நோக்கமே, To provide infrastructural facilities அடிப்படை வசதிகளை, பள்ளிகளுக்குத் தரவேண்டும். கட்டிட வசதிகள், லேபரட்டரி

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

வசதிகள், எகுப்மெண்ட் வசதிகள், எஜுகேஷன், எய்ட்ஸ் என்று சொல்லக்கூடிய அந்த உபகரணங்களை எல்லாம் பெறவேண்டிய அந்தக் கட்டாயம் புதிய கல்விக் கொள்கையிலே இருக்கிறது. காரணம் வெறும் மனனம் செய்து கற்றுவந்த கல்வி முறையை மாற்றி, மாணவச் செல்வங்களுக்கு பிராக்டிகல் டிரெயினிங் கொடுக்க வேண்டிய கல்வி முறையைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற நோக்கு, நல்ல நோக்கு, மத்திய அரசுக்கு வந்திருக்கிறது. ஆகவே இதை ஈடேற்றுகிற போது, 40 ஆண்டுக்காலமாக மாநிலங்களுக்கு இதுகுறித்து ஒதுக்கவேண்டிய நிதியை ஒதுக்காது விட்டு விட்ட நிலையில், திடீரென்று ஓர் ஆண்டுக்காலத்தில், இந்தத் திட்டத்தை, அடிப்படை வசதிகளைப் பெருக்கி, புதிய கல்விக் கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருகிற, தொழில் கல்வியை விஞ்ஞான அடிப்படையாகக் கொண்ட, இந்தத் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர ஆயிரக்கணக்கான கோடி ரூபாய் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் தேவை என்ற நிலை உருவாகிறது. எனவேதான் மைய அரசு இதிலே மனம் வைத்து, பணம் தந்தாலொழிய, இந்தத் திட்டத்தை ஈடேற்றுவது சிறிதும் நடக்காத காரியமாகக்கூட ஆகிவிடுமோ என்ற அச்ச நிலை இருக்கிறது. ஆனால் மைய அரசை எதிர்பார்க்காத நிலையில், மாநில அரசு 1983 ஆம் ஆண்டிலிருந்து Science and Technology Oriented, Education, Life-Oriented Education என்ற கல்வி முறையை எல்லாம் கொண்டு வந்து, நாம் ஓரளவிற்கு மாநிலத்தினுடைய நிதியைக் கொண்டு, இவற்றை தற்போது நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறோம்.

இதுமட்டுமல்லாமல், பள்ளி சீரமைப்புத் திட்டம் என்ற ஒரு திட்டத்தை ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நாம் தற்போது நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகிறபோது அது தேவையா என்று ஒரு வினாவைக் கூட எழுப்பினார்கள். ஆனால் மைய அரசினுடைய கொள்கையும் அதுதான். அரசே எல்லா இடங்களுக்கும் பள்ளிக் கட்டிடங்களையும், உபகரணங்களையும் தந்துவிட முடியாது. பொது மக்களையும் அதோடு இணைத்து செயல்பட வேண்டும். அதற்கு, பெற்றோர்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

ஆசிரியர் சங்கத்தின் மூலமாக அவர்களை உற்சாகத்தோடு ஈடுபடுத்தி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கு இன்று அகில இந்திய அளவிலே இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலே தற்போது மட்டும் சுமார் 20 கோடி மதிப்புள்ள, பள்ளிகளுக்குத் தேவைப்படும் பொருள்களை நன்கொடையாக பொதுமக்களிடமிருந்து, பெற்றோர்-ஆசிரியர் சங்கத்தின் முயற்சியின் மூலமாக நாம் இதுவரைக்கும் பெற்றிருக்கிறோம்.

அதைப்போலவே, பள்ளி சாரா மற்றும் வயது வந்தோர் கல்வி மூலமாக மற்ற மாநிலங்களைவிட நாம் முன்னணியில் பல அவசர நடவடிக்கைகளை எடுத்து இருக்கிறோம். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தினுடைய ஒட்டுமொத்த நிலை—இன்று படித்தவர்களுடைய, ஆண்களின் எண்ணிக்கை 46.74 சதவீதம்; பெண்கள் 24.88 சதவீதம். ஆனால் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும், ஆண்கள் 57.19 சதவீதமும், பெண்கள் 34.12 சதவீதமும் இருக்கிறார்கள். டோட்டல் ஆவரேஜைப் பொறுத்தவரைக்கும் அகில இந்திய அளவிலே இன்றைக்கு 36.17 சதவீதம் என்று இருக்கிறது. ஆனால் தமிழகத்தில் கல்வியிலே படிப்பறிவு பெற்றவர்கள் 45.78 சதவீதம் என்ற நிலைக்கு நாம் சென்றிருக்கிறோம். 'யூனெஸ்கோ' நிறுவனம் கூட வயதுவந்தோர் பள்ளி சாராக் கல்வித் திட்டம் தமிழகத்தில் சிறப்பாக செயல்படும் பாங்கினைப் பாராட்டி "க்ருப்ஸ்தயா" என்ற ஒரு பரிசினைத் தந்து, 67,565 ரூபாய் பரிசையும் தந்திருக்கிறது.

அதைப்போலவே, மகளிரை அதிக அளவில் சேர்த்து பயனடையச் செய்தமைக்கு—மாண்புமிகு வளர்மதி பேசுகிறபோது சொன்னார்கள்—1982-83 ஆம் ஆண்டு 31.75 லட்சம் ரூபாயை மைய அரசு தமிழக அரசுக்கு பரிசாக தந்திருக்கிறது. அதைப்போல, 1983-84 ஆம் ஆண்டு 32 லட்சத்தை தமிழக அரசுக்கு பரிசாகத் தந்திருக்கிறது. அதிகப்படியான மகளிருக்கு இங்கே கல்வியைக் கற்றுக் கொடுத்த காரணத்தால் இந்தப் பரிசை அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பிறகு அந்தத் திட்டத்தை மைய அரசு நிறுத்தி விட்டது. அதன் காரணமாகத்தான், இந்த ஆண்டும் அந்தப் பரிசைப் பெற வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அந்த நிலை இல்லாமல் போனதற்குக் காரணம் அந்தத் திட்டம் தற்போது நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வாய்மையே வெல்லும் TRUTH ALONE TRIUMPHS

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அதைப்போலவே, கல்லூரிக் கல்வியிலும் பல ஆக்கப்பூர்வமான மாற்றங்களைக் கொண்டுவர அரசு தற்போது நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது. படித்துவிட்டு வேலை இல்லாமல் வீதி வீதியாக, வேலை வேண்டுமென்று சுற்றிவருகிற பட்டதாரிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகக்கூடிய அளவுக்கு தற்போதைய நடைமுறையிலே இருக்கின்ற கல்வி முறை இருக்கின்ற காரணத்தால், இதை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பது மாநில அரசினுடைய நோக்கு. மைய அரசினுடைய புதிய கல்விக் கொள்கைகூட இதைத்தான் வலியுறுத்துகிறது. அந்த அடிப்படையில் தற்போதுமட்டும் படித்துவிட்டு வேலையில்லாமல் இருக்கிறவர்கள் தமிழகத்தில் 1 லட்சத்து 40 ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். போஸ்ட் கிராஜுவேட்ஸ் மட்டும் 42 ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். காரணம், பி.ஏ. (ஹிஸ்டரி), பி.ஏ. (எக்கனாமிக்ஸ்), பி.ஏ. (ஜியாகிரபி) போன்ற பல படிப்புகளைப் படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஏழை பெற்றோர்கள் கடனை வாங்கிக்கூட பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்கிறார்கள். வேலைக்குச் செல்வான்; வேலை பெறுவான்; கடனைப் போக்குவான். வீட்டைக் காப்பாற்றுவான் என்று அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். 80 சதவீத மக்கள் வாழுகின்ற, பட்டிக்காட்டு கிராமத்தில் வாழுகின்ற பெற்றோர்கள் அறியாமை காரணமாக, அவர்களுக்கு தம் பிள்ளைகளை என்ன மேற்படிப்புக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று தெரிவதில்லை. கிராமத்திலே இருக்கிற மக்களுக்கு, சமுதாய மறுமலர்ச்சி இன்னும் செம்மையாக வராத காரணத்தால், அங்குள்ள மாணவச் செல்வங்களுக்கு உலக நடவடிக்கைகள் தெரியாத காரணத்தால், அவர்கள் மெடிகலுக்கு டிரை பண்ணுகிறார்கள்; என்ஜினியரிங் டிரை பண்ணுகிறார்கள். கிடைக்கவில்லையென்றால் ஏதோ ஒரு படிப்பு படிக்க வேண்டுமென்று சேர்ந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் நாம் கற்றுக்கொடுக்கின்ற படிப்பு அந்த மாணவர்களுக்கு உதவியான படிப்பா என்பதனை நாம் எண்ணிப் பார்க்காத காரணத்தால் இந்த அளவிற்கு நாட்டிலே கலைப்படிப்பினுடைய மதிப்பு குறைந்துவிட்டது. Arts education has totally outlived its utility. என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு கலைப் படிப்பு ஒரு பலனற்ற படிப்பாகப் போய்விட்டது. அந்தக் காலத்தில் பி.ஏ. (ஹிஸ்டரி), (எக்கனாமிக்ஸ்), (ஜியாகிரபி) போன்ற படிப்புகள் இருந்தது என்றால் வெள்ளைக்காரனுக்கு தேவைப்பட்ட ஒரு படிப்பு. ஆனால் தற்போது நமக்கு தொழில் படிப்பு தேவைப்படுகிறது;

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

(இரவு 6-30)

அறிவியல் படிப்பு தேவைப்படுகிறது; விஞ்ஞானப் படிப்பு தேவைப்படுகிறது; நமது மாநிலத்திலே, கிராமப்புறங்களிலே, எந்தெந்தப் பகுதிகளில், எந்தெந்த இயற்கை வளம் இருக்கிறதோ, அந்த இயற்கை வளங்களை வெளிக்கொணர்ந்து வேலை வாய்ப்பைப் பெருக்கி, தொழில் வளத்தைப் பெருக்கி Industrial and Rural Economyஐ எந்த அளவுக்கு வளர்ப்பது என்பதற்குரிய ஆய்வினை நடாத்தி அந்த அடிப்படையிலே ஒரு கல்வி முறையை அமைக்கிறபோதுதான் படிப்பவர்களுடைய பலன் மக்களுக்குச் சென்று சேரும். 597 கோடி ரூபாயை இதில் நாம் முதலீடு செய்கிறோம் என்றால் it is not to be considered as a mere expenditure இதை ஒரு பெரிய முதலீடு, மூலதனமாக நாம் கருத வேண்டும். இதை ஒரு மூலதனம் என்று, இதற்காகச் செய்கின்ற செலவைக் கருதவேண்டுமென்ற நோக்கோடுதான் மைய அரசுகூட கல்வித் துறை என்பதை மாற்றி "மனித வளத் துறை" என்றுகூட இதற்குப் பெயரிட்டு இருப்பதை நாம் இங்கே நினைவுகூற வேண்டியிருக்கிறது. இந்த முறையிலே தற்போது கல்லூரிகளிலே இருக்கிற பாடங்கள் பல்வேறு பட்டப்படிப்புகள் நாட்டுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய படிப்புகளாக இல்லை Degrees should have relevance to the needs of the Society. Utility-oriented courses should be introduced in Educational institutions என்ற முறையில் பயன் தரக்கூடிய கல்வியை உடைய பாடத்தை மாணவர்களுக்குக் கற்றுத் தரவேண்டும் என்ற முறையில் முடிவு செய்து அண்மையில் துணை வேந்தர்கள் மாநாட்டில் கூட இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டு அதற்காக அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த துணை வேந்தர் டாக்டர் வி. சி. குழந்தைசாமி, சென்னை பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த துணை வேந்தர் டாக்டர் சுந்தரேசன், பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தின் துணை வேந்தர் டாக்டர் சுப்பையன் மற்றும் பல்வேறு விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வல்லுநர்கள் அடங்கிய குழு அடுத்த ஆண்டில் தமிழகத்தில் எத்தகைய படிப்புகளை நீக்கவேண்டும், எத்தகைய பலன் உள்ள படிப்புகளைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதற்கு ஒரு ஆய்வை நடத்த அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அதைப்போலவே Computer and Electronics என்று சொல்லக்கூடிய அந்த உயர்ந்த நவீன விஞ்ஞான முறையை பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்காக ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அந்தக் குழுவினுடைய அறிக்கைக்கு ஏற்ப அத்தகைய பாடத் திட்டங்களை விரைவில் எல்லா மட்டத்திலும் கொண்டு வருவதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுத்து இருக்கிறது.

தொழில்நுட்பக் கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரைக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரவீந்திரன் அவர்கள் பேசுகிறபோது சுய நிதி கல்லூரிகளின் குறைகளைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

1978-ல் மொத்தம் 6 பொறியியல் கல்லூரிகளும், 38 தொழில் நுட்பப் பயிலகங்களும் இருந்தன. இன்று இருப்பது 31 பொறியியல் கல்லூரிகளும், 133 தொழில்நுட்பப் பயிலகங்களும் ஆகும். அன்று 1,630 ஆக மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை இருந்தது. இன்று 6 ஆயிரம் ஆக அது உயர்ந்து இருக்கிறது. தொழில் நுட்பப் பயிலகங்களின் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையையும் சேர்த்து 6,800 ஆக இருந்தது, 23 ஆயிரமாக உயர்ந்து இருக்கிறது. தற்போது பொறியியல் கல்லூரிகளில் மகளிர் எண்ணிக்கை 980 ஆகவும், பாலிடெக்னிக்குகளில் 1,600 ஆகவும் உயர்ந்து இருக்கிறது. இதில் குறிப்பாக கடந்த காலத்தில் நகர்ப்புறத்தில் இருக்கிற பிள்ளைகள் மட்டுமே இதுபோன்ற விஞ்ஞான பாடத்தில் படிப்பதற்கு வாய்ப்பு அதிகமாக இருந்தது. ஆனால் தற்போது இதுபோன்ற கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிய பிறகு பெரும்பாலான பட்டிக்காடு, கிராமங்களைச் சேர்ந்த உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு மேற்படிப்பில் பயிற்சி பெறக்கூடிய வாய்ப்பு தற்போது கிடைத்து இருக்கிறது

இந்த சுய நிதி ஆதாரத்தோடு நடக்கின்ற கல்லூரிகளில் தவறுகள் நடக்கின்றன என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரவீந்திரன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்காகத்தான் நான் சொல்லுகிறேன். நாங்கள் வெளிப்படையாக தெரிந்தேதான் இதை அறிவித்து இருக்கிறோம். அரசாலேயே இவ்வளவு கல்லூரிகளையும் துவக்கிவிட முடியாது. அரசு பள்ளிகளுக்கு

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கே முடியவில்லை. ஒருபுறம் பள்ளிக் கூடங்கள் அரசின் பொறுப்பிலே இத்தனை இருக்கின்றன. 1½ கோடி ரூபாய், 2 கோடி ரூபாய் எந்த மூலைக்கு போதும், இவ்வளவு இருக்கிறது என்று நீங்களே சொல்கிறீர்கள். ஆண்டு பலவாக இருந்து வருகிற நிலை இது. 1976-ல் ஒதுக்கிய தொகை கிட்டத்தட்ட 23 லட்சம் ரூபாய். தற்போது நாம் 4½ கோடி ரூபாயை இதற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அதைச் சொல்வதற்குக் காரணம் அரசிடம் நிதித் தட்டுப்பாடு இருக்கிறபோது தனியார் முன்வந்து கல்லூரிகளைத் துவக்குகிறபோது அதை வேண்டாம் என்று சொல்லுவது சரியல்ல என்பதைத்தான் இந்த அரசு கருதுகிறது. ஆனால் அங்கு தவறுகள் நடப்பதை நாம் ஒருக்காலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அவர்கள் கட்டிடங்கள் கட்டவேண்டும், ஆசிரியர்களை அங்கே நியமிக்கவேண்டும், அவர் களுக்கு சம்பளம் தரவேண்டும், Equipment and Machinery போன்றவைகள் எல்லாம் பொறியியல் கல்லூரிக்கு வாங்க வேண்டும். அதற்கு அவர்கள் எப்படியும் நிதி வாங்கி சேர்க்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆனால் அளவுக்கு மீறி அவர்கள் அதிலே நிதியை வாங்கிச் செல்லக்கூடிய ஒரு நிலை இருப்பதால் தரக்கூடிய நிதி infrastructural facilities சில நேரங்களில் இவர்களுக்கு வசதி இல்லாமலேயே இவர்கள் இதைச் செய்து இருக்கிறார்கள். சில கல்லூரிகள் துவக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. எங்கெங்கே மாணவர்களுக்கு—நாம் இங்கே கவனிக்கவேண்டியது முக்கிய மான ஒன்று—இவர்கள் நிதி வாங்குவதை விட அப்படி வாங்குகிற நிதியைக் கொண்டு மாணவர்களுக்கு வேண்டிய அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து தர பயன்படுத்துகிறார்களா என்பதுதான் முக்கியமானது. அப்படி பயன்படுத்தாத கல்லூரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. தற்போது அதற்காக ஒரு கைடுலைன்—இப்படி இந்த, இந்த அடிப்படையில் வசதிகள் கட்டாயம் குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் செய்து தரவில்லை என்றால் அந்தக் கல்லூரிகளுக்கு தரப்பட்டு இருக்கின்ற உரிமத்தை ரத்து செய்யவேண்டும் என்ற முறையில் ஒரு கைடுலைன் உருவாக்கப்பட்டு அது தற்போது தாக்கீதாக ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது.

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அதைப்போலவே பொது நூலகத் துறையைப் பொறுத்த வரையில், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகிறபோது பல கோரிக்கைகளை சுட்டிக்காட்டினார்கள். இங்கிங்கே லைபரரிகள் வரவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அவ்வப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்ட அந்த, அந்த மாவட்டங்களின் நிதியைப் பொறுத்து அதைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

தற்போது பொது நூலகங்களைப் பொறுத்தவரையில் அரசு வாங்குகிற நூல்களில் ஒரு மாற்றத்தைச் செய்து இருக்கிறது. பொதுவாக Science and Value-oriented books போன்ற புத்தகங்களை வாங்கவேண்டும் என்றும், விஞ்ஞான தொழில் அடிப்படையிலான புத்தகங்களையும், ஒழுக்க ரீதியில் கருத்துக்களை பொதுவாக மக்களுக்கு புகட்டக் கூடிய புத்தகங்களையும் அரசு 1 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவழித்து வாங்குகிறபோது அந்த நூல்கள் தரம் உள்ள நூல்களாக இருக்கவேண்டும். மக்களுக்கு ஓரளவிற்கேனும் பலனைத் தரக்கூடிய நூலாக இருக்கவேண்டுமென்று ஆணையிட்டு, அந்த அடிப்படையில் அரசு இப்போது நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது. இத்தனை பல்கலைக்கழகங்கள் ஏன் என்ற ஒரு வினாவை மாண்புமிகு உறுப்பினர் முருகானந்தம் அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள். தற்போது மைய அரசு அதை வெகுவாகப் பாராட்டியிருக்கிறது. தமிழகத்தில் தற்போது 11 பல்கலைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன. பல்கலைக்கழகங்கள் வருவதில், முக்கியமான வசதிகளுக்காக மாநில அரசே முழுக்க முழுக்க அதற்கு வேண்டிய நிதியைத் தரவேண்டியதில்லை. நாம் பிளாக் கிராண்ட் கொடுத்தாலே போதும். பல்கலைக்கழகங்கள் என்று வருவதை மைய அரசே வெகுவாகப் பாராட்டியதுடன். ஆதரிக்கிறது. மைய அரசினுடைய கொள்கையை ஆதரிக்கும் வகையில், பல பல்கலைக்கழகங்கள் தமிழகத்தைப் போல் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வரவேண்டும் என்று ஒவ்வொரு கட்டத்திலும். தமிழகத்தைப் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிற நிலை இருக்கிறது University Grants Commission, Science and Technology Department என்ற மைய அரசினுடைய அமைப்புகள் பலவகை
என்ற மைய அரசினுடைய அமைப்புகள் பலவகை நிதி
நிதி உதவிகளைச் செய்துவருகின்றன.

அதைப்போல வெளிநாடுகளில் இருக்கின்ற 'Funding Agency' மூலம் வருகின்ற நிதிகளும் அதிகமாகக் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பு, பல்கலைக் கழகங்கள் பல வருகின்றபோது உருவாகிறது. அப்படி 'Higher Education' என்று சொல்கின்ற மேல்நிலைப் படிப்பைப் பொறுத்தவரைக்கும் அதுவும் பல்கலைக்கழகங்கள் என்ற அளவிலே 'Research and Development' என்று சொல்லக்கூடிய ஆராய்ச்சி அங்கே அதிகமாக மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அப்படி ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறபோது அவர்கள் மேல் நாடுகளிலே கண்டு பிடித்திருக்கின்ற அந்தக் கண்டுபிடிப்புகளைக் கடன் வாங்கி, அவற்றை நம்முடைய பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு நடைமுறைப்படுத்துகிறபோது, இன்னல், இடர்ப்பாடுகளை மேற்கொண்டு நாமே ஆராய்ச்சி செய்கின்றபோது அல்லது கண்டு பிடிக்கிறபோது Anything invented should be innovated further upon என்ற முறையிலே அதிலே ஒரு ஆக்கம் கிடைக்கும் என்ற நோக்கோடுதான் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆராய்ச்சி மையங்களாகச் செயல்படவேண்டுமென்று, அவற்றுக்கு உற்சாகம் தர மாநில-மைய அரசுகள் அதுகுறித்து நடவடிக்கை எடுத்திருக்கின்றன.

குறிப்பாக தமிழகத்தில் இருக்கின்ற அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தை எடுத்துக் கொண்டோம் என்றால், இன்று இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே மைய அரசு பாராட்டக்கூடிய அளவிற்குச் சிறப்பாக பல ஆக்கப்பணிகளை செய்திருக்கிறது. Centre for Water Resources என்ற ஒரு துறையின்மூலமாக—அது தற்போது அகில இந்திய அளவிலே ஒரு சிறந்த அமைப்பாக இருக்கிறது. மைய அரசு அதற்குப் பலவித உதவிகளைத் தரக்கூடிய அளவிற்கு சிறப்புப் பணிகள் அங்கே மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அதைப்போலவே
Centre for Environmental Studies, Centre for Human Settlement, Centre for new and revenue sources, Centre for Crystal Growth என்று பல்வேறு புதிய அமைப்புகள் அங்கே துவக்கப்பட்டு இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில், வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவிற்கு சிறந்த ஆராய்ச்சிகளை அங்கே மேற்கொண்டு சிறப்பாக செய்து வந்திருக்கிறார்கள்.

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

Institute of Remote Sensing என்ற அமைப்பைப் பொறுத்த வரைக்கும் மைய அரசினுடைய அதிகாரபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப் பட்ட சப்-சென்டராக, அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தில் இருக்கின்ற Institute of Remote Sensing தற்போது அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதன்மூலமாக, அமெரிக்கா, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளிலிருந்து விடப்பட்டிருக்கின்ற சாடலைட் மூலமாகத் தொடர்புகொண்டு 22 தினங்களுக்கு ஒரு முறை, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தினுடைய பல்வேறு பகுதிகளைப் படம் பிடித்து—ஆங்காங்கே ஃபாரெஸ்ட் ஏர்க்காக இருக்கலாம் அல்லது ஏரி குளங்கள் சம்பந்தமான பணிகளாக இருக்கலாம் அல்லது அர்பன் ஏரியா, எம்.எம்.டி.ஏ. போன்ற பணிகளாக இருக்கலாம், மற்ற National Resources எங்கெங்கே இருக்கிறது என்பதை எல்லாம் ஆராய்ந்து, அதை மைய அரசினுடைய பல்வேறு அமைப்புகளுக்குத் தரக்கூடிய முறையில் மிகச் சிறந்த பணிகளை தற்போது Institute of Remote Sensing மேற்கொண்டு வருகிறது.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் முருகானந்தம் அவர்கள் பேசும்போது அங்கே அதனுடைய டைரக்டராக ஒரு பி.எச்.டி. படித்தவர் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அதற்கு பி.எச்.டி. படித்த உலக வல்லுநர் ஒருவரைப் போடவேண்டுமென்று விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதற்கு இன்னும் சிறந்த, தகுதி படைத்தவர்கள் யாரும் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் அங்கே யிருக்கின்ற 'Infra-structural facilities'-ஐப் பொறுத்தும், பணியாற்றுகிறவர்களுடைய விஞ்ஞான நுண்ணறிவைக் கொண்டும் தான் மைய அரசு, இன்றைக்கு வெஸ்ட் ஜெர்மனியிலே கிட்டத்தட்ட ரூ. 1½ கோடி கொடுத்து, தற்போது இலவசமாக அந்த Remote Sensing Institute -க்கு பொருளைத் தந்திருக் கிறார்கள்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்காக 9 சூப்பர் கம்ப்யூட்டர்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. அண்ணா பல்கலைக்கழகத்திலே இருக்கின்ற Institute of Remote Sensing இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே மிகச் சிறந்த வல்லுநரைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதனை உணர்ந்து மைய அரசு அந்த 9 சூப்பர் கம்ப்யூட்டர் களில் ஒன்றை தமிழகத்தில் இருக்கின்ற அண்ணா

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தந்திருப்பது அந்தத் துறையினுடைய சிறப்பிற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் முருகானந்தம் அவர்கள் பேசியதன் காரணமாகத்தான் நான் இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதைப்போலவே Centre for Crystal Growth என்பதன் மூலமாக செயற்கை மழை பெய்வதற்குப் பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து வருகிறோம். வெளிநாடுகளிலிருந்து கொண்டு வந்து, சில நேரங்களில் அதில் வெற்றி முழுமையாகக் கிட்டாத நிலையில் இருக்கிறது. நமது தமிழகத்தைச் சார்ந்த விஞ்ஞானி அங்கு சென்று பார்த்து, Centre for Crystal Growth. இருக்கின்ற விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகளைக் கண்டுபிடித்து, செயற்கை மழை பெய்விக்க உலகிலே முதன்முறையாக நவீன ஆராய்ச்சியைக் கண்டுபிடித்து இருக்கிறார். அதைக்கூட நடைமுறைப்படுத்த இருக்கிறோம். அந்த அளவிற்கு சிறப்பான முறையிலே அது அங்கு செயல்பட்டு வருகிறது.

அதைப்போலவே மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும், "Genetic Engineering" என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு புதிய பிரிவு, இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே Biology Department -லே சிறந்த முறையிலே மருத்துவத் துறையிலே பல்வேறு ஆய்வுகளைக் கண்டறிந்து, கண்டு பிடிப்புகளைச் செய்யக்கூடிய அளவிற்கு உலக நாடுகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அது ஒரு சிறந்த மையமாக தற்போது உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது, சிறந்து விளங்கிவருகிறது.

(இரவு 6-40)

அதைப்போலவே கல்லூரிகள் ரிசர்ச் அண்டு டெவலப்மெண்ட் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு ஆராய்ச்சி மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற நோக்கோடு அரசு கொள்கை முடிவு எடுத்து பல கல்லூரிகளை தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளாக மாற்ற தற்போது முடிவு செய்திருக்கிறது. அப்படி தன்னாட்சிக் கல்லூரிகள் என்ற முறையிலே 20 கல்லூரிகளுக்கு மேல் கோரிக்கை வந்திருக்கிறது. யு.ஜி.சி. என்று சொல்லக்கூடிய, மத்திய அரசினுடைய கல்வி மானியக் குழுவினுடைய ஆய்வுக்குப் பிறகு அவைகள் தன்னாட்சி உரிமை பெற்றவைகளாக ஆக்கப்படும். கோவையிலே

அவிநாசிலிங்கம் கல்லூரியை டீம்டு யூனிவர்சிட்டி என்று சொல்லக்கூடிய பல்கலைக்கழகமாக்க அரசு தற்போது நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது. குற்றாலத்தில் இருக்கின்ற பராசக்தி மகளிர் கல்லூரி, சென்னையில் கலாக்ஷேத்திரா நிறுவனம் ஆகியவற்றை பல்கலைக்கழகமாக மாற்றுவதற்கு மாநில அரசு மைய அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்து நடவடிக்கை எடுக்கிறது என்பதையும் நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதைப் போலவே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகின்றபோது தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டுத் துறையிலே இன்னும் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் பெரியவர் சமத் அவர்கள் பேசுகின்றபோது சொன்னார்கள். தமிழக அரசைப் பொறுத்தவரைக்கும் மொழி வளர்ச்சி, கலை வளர்ச்சி, பண்பாட்டு மேம்பாடு முதலியவைகளும், கலாச்சாரத் தேவைகளும் மக்களுக்கு அமைய வேண்டும் என்ற நோக்கோடு தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டுத்துறை உருவாகியது. மொழி, கலை, இலக்கியம், பண்பாடு, மரபு முதலியவைகள் ஊட்டமும், ஊக்கமும் பெறவேண்டுமென்ற வகையில் கலை, இலக்கிய மரபுச் செல்வங்களைக் காப்பது, கற்பிப்பது, வளர்ப்பது, படைப்பது, வழங்குவது, பரப்புவது போன்ற பல பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக அவை ஒருங்கிணைந்த தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டுத் துறைக்கு அனுப்பப்பட்டு அதிலே தற்போது பல்வேறு பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருக்கின்றன.

தமிழ் வளர்ச்சி உயர்நிலைக்குழு உருவாக்கப்பட்டது. தமிழ் வளர்ச்சித்துறை, தமிழ்ப்பழங்கலை இயக்ககம், அகரமுதலித் திட்ட இயக்ககம், தொல்பொருளாய்வுத்துறை, உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் ஆகிய துறைகளின் பணிகளை ஆராய்ந்து மதிப்பிடவும், வழி முறைகளை வகுத்துக்காட்டவும் பெரியவர் ம.பொ.சி. அவர்கள் தலைமையில் ஒரு உயர் மட்டக் குழு அமைக்கப்பட்டது. அதைப்போல நலிந்த கலைஞர்களுக்கு ஊக்கத்தொகை வழங்குதல், அகவை முதிர்ந்த தமிழறிஞர்களுக்கு நிதியுதவி வழங்குதல், மொழிக்காவலர்களுக்கு நிதியுதவி வழங்குதல், புதிய கலைகளுக்கு ஊட்டமும், ஊக்கமும் அளித்தல், அயல் மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் இருக்கை, தமிழில் பட்டய வகுப்புகளை நடத்துதல் முதலிய பணிகளுக்கு மானியம் வழங்குவதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுத்து இருக்கிறது.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

ஆட்சி மொழித்தமிழ் என்ற வகையில் மாவட்ட நிலையில் 70 சதவிகிதத்திற்கு மேல் அனைத்துமே தமிழ் என்ற முறையில் தற்போது நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. ஆட்சிச் சொல்லகராதி நான்கு பதிப்புக்களைப் பெற்றிருப்பதோடு ஏறத்தாழ 70 துறைகளுக்குச் சிறப்புக்கலைச்சொல் துணை அகராதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளது. திருவள்ளுவர், அறிஞர் அண்ணா, திரு.வி.க., பாவேந்தர் பாரதிதாசன் ஆகிய பெருந்தகையாளர்களின் பெயர்களில் ஆண்டுதோறும் விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன.

வாழ்வில் நலிந்த அகவை முதிர்ந்த கலைஞர்களுக்கு நிதி வழங்கும் திட்டத்தின்படி, மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் ஆட்சியில் இதுவரை 1,767 நலிந்த கலைஞர்களுக்கு மாதம் ரூ. 150 வீதம் உதவித்தொகை வழங்கப்படுகிறது. மேலும் இவர்களில் 135 கலைஞர்களுக்கு அவர்களது கலைச்சேவையைப் பாராட்டி பொற்கிழியும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இயல், இசை, நாடக மன்றம் நாடகக் கருத்தரங்குகளை நிகழ்த்தியிருப்பதோடு, கூத்தநூல், பாபநாசம் சிவன் கீர்த்தனை நூல், கலைவாணர் வாழ்வில் முதலிய நூல்களுக்கு நிதியுதவி செய்து இருக்கிறது. இதுபோன்ற பல்வேறு ஆக்கப் பணிகளை தமிழக அரசு, தமிழ் பண்பாட்டுத் துறை மூலம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவி இருக்கிறது.

அதைப்போலவே தற்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகின்றபோது இன்னும் சிலவற்றை எடுத்துச் சொன்னார்கள். திரு. முருகானந்தம் அவர்கள் பேசுகின்றபோது 'அட்மிஷன் பார் டொனேஷன் இன் தி பிரைமரி ஸ்கூல்' என்று சொன்னார்கள். பிரைமரி ஸ்கூலைப் பொறுத்தவரைக்கும் அது அரசினுடைய கட்டுப்பாட்டில் இல்லை Self-financing Primary Matriculation School ஆங்கிலப் பள்ளியைப் பொறுத்தவரைக்கும் அங்கே எந்த அளவிற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதை அரசு ஆய்ந்து வருகிறது. அதைப்போலவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலு அவர்கள் சொன்னதுபோல் செல்ப்-பைனான்சிங் இன்ஸ்டிடியூஷன்

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

டொனேஷன் வாங்குவது ஒன்றும் குறை அல்ல. சட்ட ரீதியாக அவர்கள் நிதி வாங்கலாம் என்று வரையறுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் பெரியார் மாவட்டத்திலே மாண்புமிகு பாலு அவர்கள் சொன்னதுபோல், அந்தக் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரைக்கும் Th.. is not a Self-financing College. அந்தக் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவர்கள் அப்படி டொனேஷன் வாங்கக் கூடாது. ஆனால் அப்படி வாங்குகிறார்கள்.

பொதுமக்களுடைய ஒத்துழைப்பு அதில் இருக்கிறபோதுதான் இதுபோன்ற குறைகளை நாம் களையமுடியும். ஆனால் எந்த அளவுக்கு ஏழைகளை, சாதாரண மக்களைப் பாதிக்கிற அந்த டொனேஷன் என்ற முறையைக் கடுமையாகத் தடுப்பது என்பது குறித்து அரசு தக்க நடவடிக்கையை ஆய்ந்து எடுக்கும் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர்களுடைய 'டிரான்ஸ்பர் அண்டு போஸ்டிங்'. பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சிலர் பேசுகிறபோது சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் கதிர்வேலு அவர்கள் பேசுகிறபோது ஒன்றைச் சொன்னார்கள். டைரக்டர், ஜாயின்ட் டைரக்டர் அளவிலே நல்லமுறையிலே பிரச்சினைகள் ஆசிரியர்களுக்குத் தீருகின்றன. ஆனால் கீழ்மட்டத்திற்குப் போகின்ற போது ஆசிரியர்கள் சொல்லொணாத் துயரத்திற்குள்ளாக்கப் படுகிறார்கள் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் கதிர்வேலு அவர்கள் எடுத்துச்சொன்னார்கள். அவையிலே இருக்கின்ற உறுப்பினர்கள் யாருக்கும் தெரியாதது அல்ல. ஆசிரியர் பெருந்தகைகள் எத்தகைய இடர்ப்பாடுகளுக்கு உள்ளாக்கப் படுகிறார்கள், டிரான்ஸ்பர் மூலம் என்பதை அவை நன்றாக அறியும் என்றே கருதுகிறேன்.

வேலூர் பகுதி, வடாற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் மட்டும், ஒரே ஆண்டிலே கிட்டத்தட்ட 500-க்கு மேற்பட்ட, 600-க்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்களை இங்கும், அங்கும் என்று மாறுதல் செய்த ஒரு குற்றச்சாட்டு அவையிலே முதலிலேயே கூறப்பட்டு இருக்கிறது. அரசுக்கும் வந்திருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு ஆசிரியர்கள் அங்கே பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

பல்வேறு மாவட்டங்களில் அதிகாரிகளைப் பொறுத்த வரைக்கும், அவர்கள் One may be C.E.O., D.E.O., A.E.O., என்ற அளவிலே அதிகாரிகள் இருந்தாலும்கூட டிரான்ஸ்பர் ஒன்று மட்டுமே அவர்களுடைய பணி அல்ல. ஆசிரியர்களை மூன்றாண்டுகளுக்கு இடையிலே ஒரு இடத்திலிருந்து மாற்றம் செய்யக்கூடாது. அலிகேஷன்—குற்றச்சாட்டு ஏதேனும் இடையிலே இருக்குமேயானால், அதற்கு ஆதாரம் இருக்குமே யானால், moral turpitude அல்லது ஒழுக்கமற்ற முறையிலே ஏதேனும் செயல்பாட்டில் அவர் ஈடுபடுகிறார் என்பதற்கு ஆதாரம் இருக்குமேயானால், அவர்களை மாற்றுவது என்பது வேறு.

ஆனால் ஆண்டுக்காண்டு ஆசிரியர்களை மாற்றுவது, அதுவும் நூற்றுக்கணக்கில் 500, 600 ஆசிரியர்களை இங்கிருந்து அங்கும், அங்கிருந்து இங்கும் என்று மாற்றுவது, கணவனை விட்டு மனைவியைப் பிரிப்பது, கல்யாணம் ஆகாத பெண்ணை பெற்றோரிடமிருந்து பிரிப்பது போன்ற மாற்றங்களைச் செய்கிற போது, அந்த De-Centralised பவர்—கீழ்மட்டத்திலே டிரான்ஸ்பர் பவர் இருக்கிறபோது அவர்கள் அத்துமீறி இதுபோன்ற பணிகளில் ஈடுபட்ட காரணத்தால்தான் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் ஒரு மாபெரும் அதிருப்தி உருவானது.

1985 ஆம் ஆண்டு நடந்த ஒரு போராட்டத்தைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். அப்போது அவர்கள் அரசிற்குச் சொன்ன முக்கியமான ஒன்று—மூன்று ஆண்டுகளுக்கு இடையிலே டிரான்ஸ்பர் செய்யக்கூடாது. எங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற பெரிய ஆபத்து, விபத்து எல்லாம் அடிக்கடி டிரான்ஸ்பர் என்ற முறையிலே கீழே செய்கிறார்கள். இந்த நிலையை மாற்றி எப்படி பிளஸ்-1 அண்டு பிளஸ்-2 என்று சொல்லப்படும் மேல்நிலைப்பள்ளியும், அதேபோல் 10, 11 என்று சொல்லப்படும் ஹைஸ்கூல்ஸ்-ம் எல்லாம் பொறுத்தவரையில் டைரக்டர் லெவலிலே டிரான்ஸ்பர் நடக்கிறதோ, அதுபோலவே எல்லா மட்டத்திலும் இந்நிலை இருக்குமானால், எங்களுக்கு ஆபத்து இல்லாமல் இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஆசிரியப் பெருந்தகைகளே தந்த கோரிக்கையை ஏற்றுத்தான் அரசு இந்த முறைக்கு வந்திருக்கிறது. அதில்கூட நாங்கள், அரசு

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அதை எல்லாமே செய்து விடமுடியும் என்று—மாண்புமிகு உறுப்பினர் மணவாளன் அவர்கள் சொன்னதுபோல், Centralising things in entirety at the Directorate level will be problematical. அதில் பிரச்சினைகள் எழத்தான் செய்யும். ஆனால், அதை எந்த முறையில், எந்தவித சிக்கலும், பிரச்சினைகளும் இல்லாமல் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக தற்போது அரசு தீவிரமாக ஆய்ந்து வருகிறது.

மூன்று, நான்கு ரீஜனல் கமிட்டிகள் போட்டு, அதிலே குறைந்தபட்சம் 3 பேர் உறுப்பினர்களாக இருந்து, அந்த ரீஜனல் கமிட்டி அதைப் பரிசீலித்து அதற்கு ஒரு 'ஏபெக்ஸ் கமிட்டி' போட்டு அதன்மூலம் இது செய்யப்படுமேயானால், இந்தப் பிரச்சினை வெகுவாக முடிந்துவிடும் என்று கருதுகிறோம். அந்த நிலையிலே அரசு அதை ஆய்ந்து வருகிறது.

தற்போது 'Teachers' Grievances Redress cell' என்று ஆசிரியர்களுடைய குறை தீர்க்கக்கூடிய ஒரு அமைப்பு டைரக்டரேட் லெவலிலே உருவாக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இதற்கு அந்த ஆசிரியர் பெருந்தகைகள், ஒவ்வொரு பள்ளியிலிருந்தும், அவர்களுக்கு என்னென்ன குறைகள் இருக்கின்றன; கடந்த 5 ஆண்டுக் காலம் எங்கு பணியாற்றியிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் பணியாற்ற விரும்புகிற 5 இடங்கள் என்னென்ன; ஒருவேளை பெண்கள் பெற்றோரிடமிருந்து பிரிந்து இருந்தார்களேயானால், திருமணம் ஆகாத பெண்கள், அல்லது 'விடோஸ்' போன்று இருந்தார்களானால் அந்தக் குறிப்பு; கணவனை விட்டு மனைவி பிரிந்து இருந்தால் அந்தக் குறிப்பு; அல்லது உடல்நலக் கோளாறு என்றால் அந்தக் குறிப்பு. இதுபோன்ற தகவல்களை எல்லாம் அந்த 'Teachers' Grievances Redress cell' என்ற அமைப்பிற்கு அவர்கள் நேரடியாகவே ஒரு காப்பியை அனுப்பி விட்டு, இன்னொரு காப்பியை அந்தப் பள்ளியினுடைய தலைமையாசிரியர் மூலமாக அவருடைய 'ரிமார்க்ஸ்' உடன் அனுப்பவேண்டும் என்று நாம் முடிவெடுத்து தற்போது நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். ஆசிரியர்கள் மத்தியில் அதற்கு அமோக வரவேற்பு இருக்கிறது. காரணம், அவர்களுக்குப் பிரச்சினை இல்லாமல்

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

இருக்கும் என்பதற்காக. ஏனென்றால், எங்களுடைய நோக்கம், ஆசிரியர்களை அங்கும், இங்கும் டிரான்ஸ்பர் செய்து, மாற்றம் செய்து அவர்களுக்கு இன்னல் தருவது உகந்ததாக இராது; மாறாக, ஆசிரியர்கள் அவர்களுடைய சொந்த ஊருக்கு அருகாமையிலே இருக்கின்றபோது—சேலத்திலே இருக்கிறவர்கள், கன்னியாகுமரியிலேயும், கன்னியாகுமரியிலே இருக்கிறவர்கள் தென்னாற்காட்டிலேயும் பணியாற்றுகிறபோது பிரச்சினைகள் வருகின்றன. ஒரு மாவட்டத்திற்குள்ளேயே, ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொரு மூலைக்கு, தொடக்கப்பள்ளியிலே இருக்கிற ஆசிரியர்கள் சில நேரங்களில் சென்று பணியாற்றுகிறபோது பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன. எனவே, ஆசிரியர்களின் பிரச்சினைகளை நீக்குகிறபோது தான் கல்வி மேம்பாட்டிலே அவர்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்தமுடியும் என்ற நோக்கோடு இந்த நடவடிக்கையை தற்போது அரசு எடுத்து வருகிறது.

(இரவு 6-50)

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முருகானந்தம் அவர்கள் பேசுகிறபோது மொழிப் பிரச்சினையைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். மொழிப் பிரச்சினையைப்பற்றி இந்த அரசு இந்த அவையிலேயே பலமுறை தெளிவாக்கியிருக்கிறது. இரு மொழிக் கொள்கையை நாம் தெளிவாகக் கடைப்பிடித்து வருகிறோம். ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டையும் கட்டாயமாக எல்லா மட்டத்திலும் வலியுறுத்தி அதற்கு முக்கியத்துவம் தருவது தான் இந்த அரசினுடைய கொள்கை.

புதிய கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், அதில் இருக்கிற சிறப்பு அம்சங்களையெல்லாம் மட்டும் நாம் எடுத்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் புதிய கல்விக் கொள்கையின் ஒரு பிரதான நோக்கம் "நவோதயா பள்ளிகள்". நவோதயா பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் அது நமக்கு உகந்தது அல்ல—நாட்டுக்கு உகந்தது அல்ல என்று இந்த அரசு ஆணித்தரமாகக் கருதுகிறது. அதை நாங்கள் முழுக்க முழுக்க எதிர்க்கிறோம். காரணம், ஏற்கெனவே நான் இந்த அவைக்குப் படித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். நவோதயா என்கிற அந்தப் புதிய கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் மைய அரசு மிகத் தெளிவாகத் தாக்கீது

சொல்லியிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆனந்த கிருஷ்ணா அவர்கள்கூட பேசுகிறபோது ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் காட்டி "இந்தி ஆர் இங்கிலீஷ்" என்று சொன்னார்கள். சென்றமுறை மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் பேசுகிறபோது கூட "இந்தி ஆர் இங்கிலீஷ்" என்று சொன்னார்கள். அது மிக மிகத் தவறான கருத்து. அப்படி அல்ல. அதில் அவர்கள் மிகத் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள்.

"In view of the fact that most of the students so admitted would have been taught earlier through the medium of the mother tongue and the regional language. The instruction will be provided through the same medium upto VII or VIII Class." ஆக 8-வது வரைக்கும் மட்டும்தான். அதற்குப் பிறகு "Intensive teaching of Hindi and English both as language subjects and co-media will be undertaken" அதாவது "Medium of instruction will be both English and Hindi.". என்று தெளிவாக்கியிருக்கிறார்கள். "Through skilful use of the media and of modern techniques of teaching languages, switch over to Hindi and English after VII and VIII Classes would present no difficulty." என்று கருதுகிறார்கள். எனவே, Common medium would be Hindi and English in all Navodaya Schools என்று மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இது மைய அரசு, மாநில அரசுகளுக்கு அனுப்பியிருக்கிற தாக்கீது. இதை நாம் எதிர்க்கிறோம். முழுமையாக எதிர்க்கிறோம். தாய் மொழியில்தான் கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் இந்த அரசினுடைய ஆணித்தரமான கொள்கை. இது அகில உலக அளவில் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. ஆகவே இதில் எந்தவிதமான மாற்றமும் கிடையாது. ஒருபுறத்தில் தாய் மொழியைப் பயிற்சி மொழியாக வைத்துக் கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்க வருகிற அதே நேரத்தில் ஆங்கிலத்திற்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்குக் காரணம்—நான் மைய அரசின் நோக்கங்களைச் சொல்லவில்லை—வடபுலத்தில் இருக்கிற இந்தி வெறியர்களுடைய நோக்கம்—ஆங்கிலம் என்றைக்குத் தமிழகத்தை விட்டு வெளியேறுகிறதோ அன்றே அந்த இடத்தை இந்தியைக் கொண்டு நிரப்பிவிடலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள்

அந்த எண்ணத்தால்தான் அவர்கள் "எல்லாம் தாய்மொழியில் இருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி அந்த நோக்கத்தோடு அவர்கள் சொல்லும்போது நாம் தாய்மொழியில் தான் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வர விரும்புகிறோம் என்றாலும் கூட ஆங்கிலத்தில் போதிய அறிவு ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் இருக்கிறபோது நான் "Interaction between the States and interaction at the international level.". என்ற அளவுக்கு—மற்ற மாநிலங்களோடு தொடர்பு கொள்ள அல்லது உலக நாடுகளோடு தொடர்பு கொள்ள அல்லது தொழில் விஞ்ஞான ரீதியாக மேம்பாடடைந்த கல்வி முறையோடு தொடர்பு கொள்ள ஆங்கில அறிவு போதிய அளவுக்கு இல்லையென்றால் நாம் பின்தங்கிய நிலைக்குச் சென்றுவிடுவோம். எனவே இந்தக் காரணத்திற்காகத்தான் ஆங்கிலத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க இந்த அரசு முடிவு செய்து அதைக் கொடுத்து வருகிறது.

மைய அரசின் அமைச்சர் திரு. சிதம்பரம் அவர்கள் அண்மையில் பேசுகிறபோது கூட ஐ.ஏ.எஸ். அண்டு அலைடு எக்சாமினேஷன்களில் நமக்கு மிகக் குறைந்த அளவுக்கு இடம் வருவதற்குக் காரணம் ஆங்கிலத்திற்கு நாம் இன்னும் அதிகமான அளவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை என்பதுதான் என்று தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். அதை நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம். அந்தக் கருத்தோடு நமக்குப் பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் தாய்மொழியில் பயிற்சி இல்லாமல் அதற்கு மாறாக இந்தி அல்லது ஆங்கிலம்தான் பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று மைய அரசு நவோதயா கல்விக் கொள்கையில் சொல்லுகிறது. எனவே இந்த அரசு அதை அணு அளவும் ஏற்றுக் கொள்ளாது. என்றைக்குமே ஏற்றுக் கொள்ளாது என்பதை நான் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இன்னொரு பிரச்சினையையும் அவர்களே மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதையும் எல்லோரும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ மைய அரசு சொல்லுகிறது என்ற காரணத்திற்காக நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதல்ல. பல ஆர்வம் காட்டுகிற மாநிலங்களின் அமைச்சர்களே கூட—கல்வியமைச்சர்களின் மாநாடு நடந்தபோது இதில் உள்ள பாதகங்களை அவர்களே கூட எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதில் உள்ள மிக முக்கியமான

பிரச்சினை—20 சதவிகிதம் மாணவர்கள் ஒரு மாநிலத்திலிருந்து இன்னொரு மாநிலத்திற்குப் போக வேண்டும் என்று அவர்கள் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். "From Hindi-speaking States to Non-Hindi speaking States" -க்கு போக வேண்டும் என்று வருகிறபோது 8-வது வகுப்பை முடித்துவிட்டு 9-வது வகுப்புக்குப் போகிற பிஞ்சுப் பருவத்தில் இருக்கிற குழந்தையை—மாணவனை—இந்தி பேசாத மாநிலத்திலிருந்து இந்தி பேசுகிற மாநிலத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று எண்ணுகிறபோது இதனால் தான் நேஷனல் இன்டகிரேஷன் வரும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது எத்தகைய ஆபத்தானது என்பதை நாம் அனுபவபூர்வமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம். அதைவிட இன்னும் ஒரு முக்கியமான ஆபத்தும் இதிலே இருக்கிறது. அது ரிசர்வேஷன் ஆப் சீட் பற்றியது. 10-வது பிரிவில் சொல்லுகிறார்கள் "If sufficient number of children of one of those two categories, i.e., Scheduled Tribes and Scheduled Castes, do not qualify, it would be possible to interchange the Seats என்று சொல்லி அப்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களோ அல்லது மலைவாழ் மக்களோ போதிய அளவுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால் அந்த இடத்தை மற்ற பிரிவினருக்கு ஒதுக்கலாம் என்று சொல்வது எந்த அளவுக்கு மிக மிகப் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிற கிராமப்புறத்து ஏழை மக்களை, ஏழைச் சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் என்பதை அனைத்து மாநிலத்தையும் சார்ந்தவர்களும் உணர வேண்டியிருக்கிறது. இந்தி பேசுகிற மாநிலத்தைச் சார்ந்தவர்களேகூட இந்தப் பிரசனையை உணர்கிறார்கள். இதிலே இருக்கிற பிரச்சனை இதுதான். நாம் ஜப்பான் மற்றும் ஜெர்மனி அல்லது அமெரிக்கா அல்லது மிக உயர்ந்த நிலைக்குப் போய்விட்ட ரஷ்யா போன்ற முன்னேற்றம் அடைந்த நாடுகளைப் போல் இல்லை. நம்மைப் பொறுத்தவரையில் 46 சதவீதம் எழுத்தறிவு உள்ளவர்கள்தான் நமது பட்டி தொட்டிகளில் இருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலேயே இரண்டாவது நிலையில் இருக்கிற தமிழகத்திலேயே பட்டி தொட்டிகளில் 46 சதவீதம் மக்கள்தான் எழுத்தறிவு பெற்றிருக்கிறார்கள் என்றால் மற்ற மாநிலங்களில் உள்ள நிலைமையைப்பற்றி நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

அப்படி கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு ஐந்தாவது வகுப்பில் ஒரு டெஸ்ட் வைக்கிறார்கள். அந்தத் தேர்வில் எல்லா பாடங்களையும் எழுத வேண்டும். அந்தத் தேர்வில் வெற்றி பெறுபவர்களுக்குத்தான் இந்த இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவில் கட்டப்படுகிற 'நவோதயா' பள்ளியில் இடம் கிடைக்கும். யார் இதிலே வெற்றி பெற முடியும்? பட்டிக்காட்டில் 20 ஏக்கர், 30 ஏக்கர் என்று வைத்துக்கொண்டு வசதி படைத்த விவசாயிகள், படித்து வசதி படைத்த விவசாயிகளின் குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்கும். பொருளாதாரச் செம்மையில் மிளிருகிறவர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்கும். கல்வியில் நலிந்தவர்களுக்கு, பொருளாதாரத்தில் நலிந்தவர்களுக்கு, ஒரு ஏக்கர் உள்ள குறுநில உழவர்களுக்கு அல்லது இரண்டு ஏக்கர், ஐந்து ஏக்கர் வைத்துள்ள சிறுநில உழவர்களுக்கு அல்லது நிலமே இல்லாத உழவு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த குடும்பங்களில் உள்ள குழந்தைகளுக்கு ஒருவருக்குக் கூட நவோதயா பள்ளிகளில் இடம் கிடைக்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போகும். இறுதியில் பொருளாதாரச் செம்மையில் இருக்கின்ற, அந்த வெஸ்டெட் இண்டரஸ்ட் என்று சொல்லக்கூடிய ரிச்கிளாஸ் என்று சொல்லக்கூடிய வர்க்கத்தினருக்கு மட்டுமே நவோதயா பள்ளிகளில் இடம் கிடைத்து அதிலேயிருந்து படித்தவர்கள்தான் இறுதியில் நேஷனல் ரெப்யூட்டெட் டாக்டராக, என்ஜினியராக, ஐ.ஏ.எஸ். அண்டு அலைட் எக்சாமினேஷனுக்குப் போக முடியும்; ஆளுகிற வர்க்கமாக, மேல் மட்டத்தில் நாட்டை ஆளுகிற, எப்படி வெள்ளைக்காரர்கள் இந்திய நாட்டை அடிமைப்படுத்தி ஆண்டார்களோ அதைப் போல ஆளுகிற வர்க்கமாக பணம் படைத்தவர்கள். வசதி படைத்தவர்கள் ஆகிய மக்களை உருவாக்கும் திட்டமாக நவோதயா பள்ளிகள் இருப்பதால் இந்தக் கல்வி கொள்கை 80 சதவீதம் ஏழையெளிய நலிந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த, பின்தங்கியுள்ள கிராமங்களைக் கொண்ட இந்திய துணைக் கண்டத்திற்கு சற்றும் ஒவ்வாத ஒன்று. குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட மலைவாழ் மக்களை பெரிதும் பாதிக்கக்கூடிய ஒன்று, சமுதாயத்தில் பின்தங்கி இருக்கக் கூடிய மக்களை பாதிக்கக் கூடிய ஒன்று என்ற காரணத்தால் இந்தக் கொள்கையை தமிழக அரசு, புரட்சித் தலைவர் அரசு ஒரு சிறிதும் ஏற்கவில்லை என்பதை நாம் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறோம்.

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அதைப் போலவே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசுகின்ற போது அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் 'கேட்' தேர்வில் 10 சதவீதம் பேர்தான் வெற்றி பெற்றிருக் கிறார்கள். இந்த நிலைக்கு என்ன காரணம் என்றால், தரமற்ற கல்விதான் என்று சொன்னார்கள். தவறான தகவலின் அடிப் படையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முருகானந்தம் பலவற்றைச் சொன்னார்கள். அதை நான் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். 'கேட்' என்று சொல்லப்படுகிற இந்தத் தேர்வை பொறுத்தவரைக்கும் ஒட்டுமொத்தமாக இந்திய துணைக் கண்டத்திலே தேர்வு எழுதியவர்கள் 27,083 பேர். அதிலே ஒட்டு மொத்தமாக இந்திய துணைக் கண்டத்திலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட் டவர்கள் ஏழாயிரம் பேர். அண்ணா பல்கலைக் கழகத்திலே தேர்வு எழுதியவர்கள் 726 பேர். அண்ணா பல்கலைக் கழகத் திலே தேர்வு எழுதிய 726 பேரில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் 255 பேர். அகில இந்திய அளவிலே ஒட்டுமொத்தமாக பார்க்கும் போது இந்தத் தேர்வில் அதிகமான எண்ணிக்கையில் வெற்றி பெற்றவர்கள் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அண்ணா பல்கலைக் கழகத் தைச் சேர்ந்த 255 பேர்தான். அதற்கடுத்து ரூர்கி யூனிவர்சிட்டி யில் 22 பேர், அதற்கடுத்து பாம்பேயில் 186 பேர், அதற்கடுத்து 142 பேர், இந்திய துணைக் கண்டத்தில் அதிகப்படியான எண்ணிக்கை யில் இந்தத் தேர்வில் வெற்றி பெற்று பாராட்டைப் பெற்றிருக் கிறது அண்ணா பல்கலைக் கழகம். ஆகவே மிக தவறான தகவலை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முருகானந்தம் ஏன் சொன்னார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

அதைப் போலவே என்ஜினியரிங் காலெஜ் அட்மிஷனில் ஊழல் என்று சொன்னார். அவர் எந்த நிலையிலே சொன்னார் என்று தெரியவில்லை. As far as these admissions are concerned, everything is being computerised now. மாண்புமிகு உறுப்பினருக்கு ஒரு வேளை இது தெரியாமல் இருக்குமோ என்னவோ, தெரிய வில்லை. வினாக்கள்—விடைகள் திருத்துவதுகூட by means of a computer. இந்த முறையைக் கொண்டு வந்துவிட் டோம். நம்மைப் பார்த்து மற்ற மாநிலங்களிலும் இந்த முறையைக் கொண்டு வா வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக் கிறார்கள். சில நேரங்களில் கிராமப்புற மாணவர்களுக்குப்

TRUTH ALONE TRIUMPHS

1987 ஏப்ரல் 8] [திரு. சி. பொன்னையன்]

போதிய இடம் கிடைக்கவில்லை என்ற வருத்தம் அரசுக்கு உண்டு. ஆனாலும் குற்றச்சாட்டு வரக்கூடாது என்பதற்காக் Purely on the basis of merit, things are being valued and evaluated and, that too, by way of computerisation. இந்த முறையிலே நடக்கிறபோது அதிலே குறைபாடு என்று எப்படி சொன்னார் என்று தெரியவில்லை. அண்ணா டெக்னிக்கல் யூனிவர்சிட்டியைப் பொறுத்தவரையில் they are being selected strictly in accordance with the marks. அவர்களுடைய மதிப்பெண்களுக்கேற்ப, வரிசைப்படி தேர்வு செய்யப்படுகிறார்கள். For selection for admissions to the Anna Technical University, the State is treated as a Uni என்பதால் பல இடங்களில் இருந்து அதிக மதிப்பெண்கள் பெற்று வருகிறார்கள். காரைக்குடியில் இருந்து சென்னைக்கு எப்படி வந்தார் என்றால் அதிக மதிப்பெண்களைப் பெற்று வந்திருப்பார். அதிக மதிப்பெண்களைப் பெற்றவர்களுக்காகத்தான் அண்ணா யூனிவர்சிட்டி. அவர்களுக்குத்தான் அண்ணா யூனிவர்சிட்டியில் இடம் கிடைக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் நடைபெறுகிறதே ஒழிய மற்றப்படி அங்கே ஒன்றும் இல்லை என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

(இரவு 7-00)

மாண்புமிகு திரு. ரகுமான்கான் பேசும்போது சென்னை பல்கலைக் கழகத்திலே சில குறைபாடுகள் இருப்பதைச் சொன்னார். அவரிடம் அந்தத் தகவல்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அதைப் பெற்றவுடன் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தருக்கு அனுப்பி விளக்கம் கேட்டு, அது குறித்து நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள இருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மதுரை பல்கலைக் கழகத்திலே செனட், சிண்டிகேட் ஆகியவற்றுக்கு தேர்தல் நடைபெறவில்லை என்று சொன்னார்கள். வழக்கு ஸ்டே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உடனடியாக அந்த வழக்குக்கு தீர்வு பெற்று, முறைப்படி அங்கே தேர்தல்கள் நடத்த அரசு தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கும்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் பேசுகிறபோது, 'அக்ரோ பேஸ்ட் எஜுகேஷன்' என்ற முறையில் கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை உயர்த்தும் அளவுக்கு புதிய கல்விக்

கொள்கை வேண்டுமென்றுச் சொன்னார்கள். மத்திய அரசு கொடுத்துள்ள தாக்கீதில் சற்று மாற்றங்கள் செய்து, கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை உயர்த்தக்கூடிய வொகேஷனல் எஜுகேஷனைக் கொண்டுவர நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்கிறோம்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆனந்தகிருஷ்ணா அவர்கள் பேசுகிறபோது ஸ்போர்ட்ஸ் ஆக்டிவிடீஸ் பொறுத்தவரையிலும் இன்னும் சில மேம்பாடுகள் தேவை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்காக எல்லா மாவட்ட அளவிலும் நிதி ஒதுக்கி, பல்வேறு ஆக்கப் பணிகள் நடைபெறுகின்றன. இன்னும் சில மேம்பாடுகள் செய்ய அரசு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கும் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மைனாரிட்டி பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரைக்கும் தமிழ் கட்டாயம் வர வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி வளர்மதி உட்பட பலர் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது குறித்து தக்க நடவடிக்கை ஆய்ந்து மேற்கொள்ளப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கே. சுப்பராயன் அவர்கள் பேசுகிறபோது, 86000 பேர் தொழிற் கல்வியைப் பயின்று வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்ற குறிப்பைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது பற்றிய தகவல் தற்போது என்னிடம் இல்லை. வொகேஷனல் எஜுகேஷனைப் பொறுத்தவரையில் தற்போது இருக்கும் வொகேஷனல் சப்ஜெக்ட்ஸ்-ஐ மாற்றி, வேலை வாய்ப்பு தரும் வொகேஷனல் சப்ஜெக்ட்ஸ்-ஐ அடுத்த ஆண்டு முதல் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதன் மூலம் இது போன்ற பிரச்சினையை நீக்க முடியுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சாதிப் பெயரில் பள்ளிக்கூடங்கள் கூடாது என்பது அரசினுடைய கொள்கை. அதை நடைமுறைப்படுத்த தேவையான நடவடிக்கையை அரசு எடுக்கும் என்று சொல்லி, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கருத்துக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் பதில் சொல்வது என்றால் நேரம் போதாது. அரசு அவற்றை எல்லாம் கருத்திற்கொண்டு தக்க நடவடிக்கைகளை அவ்வப்போது எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 8]

திரு. அ. ரகுமான்கான்: பேரவையினுடைய தலைவரவர்களே, ஆசிரியர் பெருங்குடி மக்கள், அந்தச் சமுதாயத்தினுடைய சார்பாக சில கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி உண்ணாவிரதம் இருந்து வருகிறார்கள். நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள், அவர்களை அழைத்துப் பேசி, அந்தக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு உதவ வேண்டும். நான் இங்கே சபைக்கு வருவதற்கு முன்பாக அவர்கள் மத்தியில் பேசிவிட்டு வந்தேன். அவர்களோடு பேசுவதற்கு அரசாங்கம் மறுக்கிறது என்ற குற்றச் சாட்டை அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர்களை அழைத்துப் பேசி பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க அரசு முன்வருமா என்று உங்கள் மூலமாக அமைச்சரவர்களிடம் அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் மேலும் ஓர் ஆணையிட்டிருக்கிறார்கள். மொழிக் காவலர் நிதி உதவி என்ற தலைப்பின்கீழ் இந்த உதவியினை தமிழ் மொழிக் காப்பு, எல்லைப் போராட்டம் போன்ற வகையில் குண்டடி, துப்பாக்கிச் சூடு, தீக்குளிப்பு, சிறை வாழ்வு என்று மொழிக்காப்புத் தியாகத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் குடும்பங்களுக்கு தலா 250 ரூபாய் 14—4—1987 முதல் வழங்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் ஆணையிட்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஆசிரியர் போராட்டம் பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் அதைப்பற்றி ஏற்கெனவே தெளிவாக்கியிருக்கிறேன். 1985-லே ஆசிரியர் போராட்டம் நடந்த போது மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் அதைப்பற்றிப் பேசி, அதிலே சுமூக உடன்பாடு ஏற்பட்டு, பல பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டன. மீதமுள்ள பிரச்சினைகள் சிலவற்றை 'ஒன் மேன் கமிஷன்'-க்கு விடப்பட்டது. தற்போது, ஜனவரி மாத வாக்கில் ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் பல்வேறு பிரிவினர் என்னை வந்து சந்தித்தனர். சந்தித்துப் பேசினார்கள். 2, 3 முறை சந்தித்து, விளக்கம் கேட்டு, அதுபற்றி மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டு எழுதித் தாருங்கள் என்று கேட்டேன். இரண்டு முறை பேசிவிட்டு, மற்ற மாநிலங்களோடு எல்லாவற்றையும் ஒப்பிட்டு எழுதித் தருகிறோம் என்று சொல்லிச் சென்றவர்கள், 10 ஆம் தேதி போராட்டம் என்று போராட்ட அறிவிப்பு வெளியிட்டார்கள். போராட்ட

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1987 ஏப்ரல் 8

அறிவிப்பு வெளியிட்ட பிறகு அவர்களுக்குள் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. சிலர் போராட்டத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். சிலர் போராட்டத்திற்கு மறுப்பு தெரிவித்தார்கள். அங்கீகரிக்கப்பட்ட சில சங்கங்கள் அரசோடு பேச்சு வார்த்தைக்கு வந்தபோது, அப்போது இவர்கள் பேச்சு வார்த்தைக்கு வரவில்லை. போராட்டம் என்ற முறையிலே ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இதுதான் காரணம். இவர்கள் பேசுவதற்கு வந்து சுமூகமாக பிரச்சினை தீரவேண்டும் என்பதுதான் அரசினுடைய நோக்கம். ஒருபுறம் என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, மறுபுறம் போராட்டம் நடத்துகிறதாக அறிவித்துவிட்டு அவர்கள் பிளாக்மெயில் செய்வது போல் ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்குகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பிரச்சினை எதுவாக இருந்தாலும் பேச்சு வார்த்தை மூலம் தீர்ப்பதிலே அரசுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. உரிமைக்காகப் போராட உரிமையுண்டு. அதற்காக மிரட்டி பணிய வைக்க முடியும் என்ற நோக்கத்தோடு சில பிரச்சினைகளை அணுகுவார்கள் என்றால் அதற்கு இந்த அரசு இடம் தராது.

திரு. க. சோலைராசு: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, விளையாட்டுக்கு என்று தனி பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கும் உத்தேசம் அரசுக்கு இருக்கிறதா என்பதை . . .

திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்கள் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில் போராட்டம் என்பது பெரிய குற்றமல்ல. தாங்கள் வலியுறுத்துகிற கோரிக்கைகளை குறிப்பாக அரசின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு ஜனநாயக மரபுகள் அனுமதித்திருக்கின்ற வட்டத்திற்குள்ளே இருந்துதான் போராடினார்கள். அவர்களை அழைத்து பேசுவது என்பது தவறல்ல. பேசவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு முக்கியமான விஷயம் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவந்து அவர்களிடமிருந்து தகவலாகப் பெற விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அரசு உதவி பெறுகிற பள்ளிகளானாலும் உதவி பெறாத சுயநிதியில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்லூரி ஆனாலும் சரி. பள்ளிகள் ஆனாலும் சரி, அங்கே பணியாற்றுகிற

ஆசிரியர்கள் உண்மையிலேயே வார்த்தைக்காகச் சொல்லவில்லை—கொத்தடிமைகள் போல் நடத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். நடைமுறையில் கொடுக்கப்படுகின்ற சம்பளம் வேறு அங்கே வவுச்சரில் வாங்குகின்ற சம்பளம் வேறு. எனவே அரசு பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குண்டான சலுகைகளும் உரிமைகளும், அரசு உதவி பெறுகின்ற பள்ளியானாலும், அரசு உதவி பெறாத பள்ளியானாலும், அமுல்படுத்தியாக வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்த வேண்டும். சட்டரீதியாக கொண்டு வருவதற்கு வாய்ப்பிருந்தால் தனியாக ஒரு சட்டம் கொண்டுவர அரசு முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தனியார் கல்லூரிகள் தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்கள், அரசு உதவி பெறுகின்ற அல்லது பெறாத தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்கள் அரசு ஆசிரியர்களுக்கு சமமாக பாவிக்கப்பட வேண்டும் என்பது தான் அரசினுடைய கொள்கை. அதற்கேற்ற நடவடிக்கையை கட்டாயம் அரசு எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: விவாதம் முடிவுற்றது; இப்போது வாக்கெடுப்பு.

திருவாளர்கள் ஏ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம், சோ. மா. இராமச்சந்திரன், எஸ். என். இராமசாமி, கோ. வீரய்யன் ஆகியவர்கள் இருப்பிடத்தில் இல்லாததால் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெற்றனவாக கருதப் பெற்றன.

திருவாளர்கள், கி. வெங்கடாசலம், கே. சுப்பராயன் ஆகியவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெற்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி:

"மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 5,96,83,55,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெறவேண்டும்".

மானியக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று, கோரிய தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, நாளை (9—4—1987) காலை 10-00 மணிக்குப் பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை இரவு 7-08 மணிக்கு ஒத்தி வைக்கப்பெற்றது.

7. பேரவைமுன் வைக்கப்பெற்ற ஏடுகள்.

(அ) சட்டப்படிக்கான விதிகளும், ஆணைகளும்.

70. 1984-85 ஆம் ஆண்டிற்கான தமிழ்நாடு குடிசை மாற்று வாரியத்தின் தணிக்கை அறிக்கை மற்றும் ஆண்டுக் கணக்குகள். [1971 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு குடிசைப் பகுதிகள் (மேம்பாடு மற்றும் அகற்றுதல்) சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 11/1971) 41-பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது]

71. 1984-85 ஆம் ஆண்டிற்கான தமிழ்நாடு சிறு தொழில் நிறுவனத்தின் இருபதாவது ஆண்டறிக்கை. [1956 ஆம் ஆண்டு நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619-ஏ பிரிவின் கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது].

(ஆ) அறிக்கைகள், அறிவிக்கைகள் ஏனைய தாள்கள்.

138. கோரிக்கை எண் 17—தமிழ்நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி குறித்த கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு, 1987-88 (தமிழ், ஆங்கிலம்).

139. பள்ளிக் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி மற்றும் தொழில் நுட்பக் கல்வி பற்றிய செயல்முறைத் திட்டம், 1987-88 (ஆங்கிலம்).

140. உடுக்குறியிடப் பெறாத வினாக்களும் விடைகளும் (எண்கள் 1 முதல் 50 வரை).